

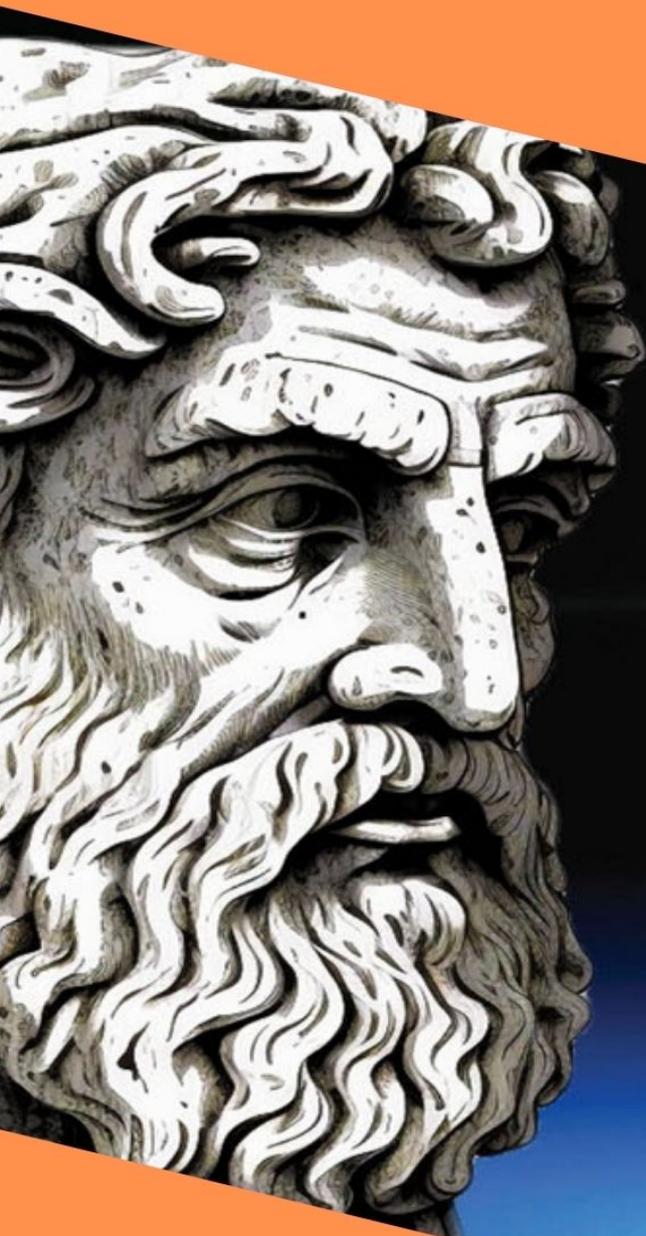
W วารสาร

รัฐศาสตร์รอบรู้และสหวิทยาการ

Journal of Wisdom Political Science and Multidisciplinary Science

ISSN 2730-2970 (Print)

ISSN 2985-1351 (Online)

ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 มีนาคม - เมษายน 2568
Vol. 8 No. 2 March - April 2025

วารสารรัฐศาสตร์รอบรู้และสหวิทยาการ

Journal of Wisdom the Political Science and Multi-Disciplinary Sciences

กำหนดการเผยแพร่

วารสารรัฐศาสตร์รอบรู้และสหวิทยาการ กำหนดการเผยแพร่ ปีละ 6 ฉบับ

วัตถุประสงค์

เพื่อเป็นช่องทางการเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ของคณาจารย์ นักวิชาการ นิสิต นักศึกษา และผู้สนใจทั่วไปในแขนงวิชาที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นผลงานในเชิงบูรณาการหลักรัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ สังคมศาสตร์ บริหารธุรกิจ บริหารการศึกษา พระพุทธศาสนาปรัชญา และนิติศาสตร์ ตลอดจนบทความวิชาการที่นำเสนอองค์ความรู้ใหม่ และประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม กำหนดออกวารสารปีละ 6 ฉบับ เป็นราย 2 เดือน ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ ฉบับที่ 2 เดือนมีนาคม-เมษายน ฉบับที่ 3 เดือนพฤษภาคม-มิถุนายน ฉบับที่ 4 กรกฎาคม-สิงหาคม ฉบับที่ 5 กันยายน-ตุลาคม และฉบับที่ 6 พฤศจิกายน-ธันวาคม

บรรณาธิการ

ผศ.(พิเศษ) พล.ต.ท.ดร.สันฐาน ชยนนท์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

กองบรรณาธิการ

พระมหาบุญเลิศ อินทปโล, ศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

รศ.ดร.โชติ บดีรัฐ

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ผศ.ดร.ตระกูล ชำนาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏ

รศ.ศิริโรจน์ ภาคสุวรรณ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ดร.เกียรติวรรณ กัลยาณมิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ดร.สันต์รัฐ จักรภัทรวงศ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

เลขานุการ : นางสาวกุลธิดา อุ่นจิต ศิลปกรรม : นายลิขิต เกิดมงคล

บรรณาธิการวารสารรัฐศาสตร์รอบรู้และสหวิทยาการ

890/269 ถนน พระราม 3 แขวงบางโพงพาง เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร 10120

<http://so1.tci-thaiko.org/index.php/WPSMS/index>

E-mail : sunthan.chayanon@gmail.com

ผู้ทรงคุณวุฒิกลั่นกรองบทความ

พระเมธาวิเชียร (สุเทพ ปวิสิโก), รศ.ดร.
รศ.ศิโรตม์ ภาคสุวรรณ
รศ.ดร.สุรพล สุธะพรหม
ผศ.พ.ต.ท.ดร.ไวพจน์ กุลาชัย
ดร.พีชัมพร พันลึกเดช
พ.ต.อ.ดร.สุริยะะ ประกายสาธก
ดร.จักรวาล สุขไมตรี
เสาวภา ไทพยวัฒน์
ผศ.ดร.บารมีบุญ แสงจันทร์
ดร.สีปสวัสดิ์ ภูฒิรดิษฐ์
ดร.เกียรติวรรณ กัลยาณมิตร
ดร.อุษิตา สุวรรณรัตน์
ดร.สันหนัฐ จักรภัทรวงศ์
ผศ.ดร.องค์อร สงวนญาติ
ผศ.ดร.จิรัฐ ขวนชม
พล.ต.ต.ดร.ปรีดา สถาวร
พล.ต.ต.ดร.คมสัน สุขมาก
พ.ต.อ.ดร.ฤทธิชัย ช่างคำ
ดร.ณทกกิจพัฒน์ หอมวิจิตรกุล
นางสาวจิตดาภา บัวใหญ่รักษา
ดร.ลีปป์ณรงค์ กาญจนาวงศ์ไพศาล

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยบูรพา
มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยชินวัตร

บทบรรณาธิการ

วารสารรัฐศาสตร์รอบรู้และสหวิทยาการฉบับนี้ เป็นวารสาร ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 มกราคม - กุมภาพันธ์ 2568 ที่ได้ รับรองคุณภาพวารสารจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai Journal Citation Index-TCI) เพื่อรักษาคุณภาพของ บทความ ให้เป็นไปตามเงื่อนไขและกติกาสากลของบรรณาธิการได้พิจารณาบทความโดยเสนอบทความต่อคณะกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิกลั่นกรอง (Peer Review) พิจารณาตรวจแก้ไขเพื่อความสมบูรณ์ของบทความก่อนการลงตีพิมพ์เพื่อคัดเลือก และกลั่นกรองบทความให้เกิดความความสมบูรณ์และมีคุณภาพมากที่สุดเพื่อควรค่าแก่การตีพิมพ์เผยแพร่และเพื่อให้เกิด ประโยชน์สูงสุดทางวิชาการและเพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพทางด้านการสร้างสรรค์ผลงานทางวิชาการสำหรับเนื้อหาของ วารสารฉบับนี้ถือได้ว่ามีความโดดเด่นที่เน้นกระบวนการวิจัยที่เข้มข้นประกอบไปด้วยจำนวนบทความทั้ง 15 บทความ โดยภาพรวมหลักเป็นการพัฒนาจากงานวิจัยที่ศึกษกรณีเฉพาะ (Case Study) ที่แต่ละบทความได้เน้นกระบวนการวิจัย เชิงลึกในหลายรูปแบบทั้งในรูปแบบของการสนทนากลุ่มการสอบถามและการสัมภาษณ์ประกอบกับบทความส่วนใหญ่ แสดงถึงการทำงานร่วมกันของผู้มีหน้าที่ในลักษณะที่ทีมงานทำให้บทความมีความละเอียดรอบคอบถี่ถ้วนมีการวิเคราะห์ ปัญหาและข้อเสนอแนะได้อย่างสมบูรณ์น่าสนใจขอขอบคุณคณาจารย์นักศึกษาและผู้สนใจทั่วไปทุกท่านที่ให้ความสนใจ ร่วมส่งบทความเผยแพร่ในวารสารรัฐศาสตร์รอบรู้และสหวิทยาการและขอขอบคุณกองบรรณาธิการผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา กลั่นกรองบทความทุกท่านมาโดยตลอด

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (พิเศษ) พลตำรวจโท ดร.สันฐาน ชยนนท์

บรรณาธิการ

สารบัญ (Content)

	หน้า
กองบรรณาธิการ	ก
ผู้ทรงคุณวุฒิกลั่นกรองบทความ	ข
บทบรรณาธิการ	ค
Research on Optimization of Rural Tourism Marketing Strategies Taking Scenic Area B as an Example	1
Gao Chunyue	
Research on the Impact of Digital Inclusive Finance on Enterprise Innovation: An Analysis Based on the Moderating Role of Institutional Environment	20
Fan Yaojun and Chen Sze-Ting	
Research on the influencing factors of the Purchasing intention of online live sales of gold jewelry in Chongqing	44
Zhou Jingnuo	
Student Learning Achievement by using Project-Based Learning (PBL) of the Architectural Course at Chongqing Yucai Vocational Education Center, He Chuan District, China	63
Zhang Linfang	
Study Learning Achievement by using Journalism and Broadcasting Courses of Students in Local Colleges	86
She Cancan	
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูวิทยา	103
พัชชา วุฒิตต์ วีสสิกา รุมาคม และติมา วัฒนะคีรี	
การแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	
ธีรภัทร์ เขียวแกร และจักรวาล สุขไมตรี	
การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง	148
ปพน วงศ์ตระกูล สฤกษ์ดี แผนสนธิ มนต์ชัย ศรีเพชรน้อย และสมนึก เพชรช่วย	
ความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา	162
อานุภาพ ปัญญา	
ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต	183
สฤกษ์ดี แผนสนธิ ปพน วงศ์ตระกูล สมนึก เพชรช่วย และฤกษ์ดี จันทร์เรือง	
ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร	199
ภาวิษฐ์ รุจาฉันท สฤกษ์ดี แผนสนธิ สมนึก เพชรช่วย และธนบดี ฐานะชาลา	
มุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 กรณีศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร	216
พิทักษ์ ภูยาฟ้า	
อิทธิพลของสื่อออนไลน์ที่มีผลกระทบต่อทิศทางทางการเมืองไทย	236
ปัฐพงษ์ สถาวรสมิต	

อิทธิพลของแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ที่มีต่อการตัดสินใจของ
นักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี
สิริวิภา บุญศิริ มนต์ชัย ศรีเพชรน้อย ณัฐสิณิ เต็งเที่ยง และภาวิช รุจาฉันท

Research on Optimization of Rural Tourism Marketing Strategies Taking Scenic Area B as an Example

Chunyue Gao¹

Received: September 5, 2024. Revised: April 5, 2025. Accepted: April 25, 2025

Abstracts

The objectives of this study were 1) to Analyze the current marketing situation and marketing environment of the scenic area, B. 2) to Identify the problems of the marketing strategy of the scenic area, B. 3) to Propose optimization measures for the marketing strategy of the scenic area, B. This research was a quantitative study. The conceptual framework of this research was applied from 7P marketing theory, SWOT analysis, and Theory of Planned Behavior (TPB). The population consists of tourists from scenic area B in Henan Province. The samples were 400 individuals, and the sample size was determined using the Yamane formula. The research instrument was a questionnaire. Statistics used for data analysis were descriptive statistical.

This study found that: 1) Tourists generally have a positive attitude towards rural tourism, high satisfaction, and positive tourism intention. 2) Scenic Area B has problems with product, price, place, promotion, personnel, and process management. 3) The marketing strategy of Scenic Area B has the problems of a single channel, fuzzy positioning, insufficient brand promotion, and lack of interactive mechanisms. 4) The marketing strategy of Scenic Area B should be optimized in terms of product, price, place, promotion, personnel, and process management.

Keywords: Rural tourism, marketing strategy, SWOT analysis, 7P theory, TPB

Introduction

In recent years, China has vigorously promoted the development of the tertiary industry, and tourism has received strong support from the state as one of its important representatives. After the official debut of China's Ministry of Culture and

¹ Faculty of Business Administration Pathumthani University. Email: 992534610@qq.com

Tourism in 2018, it has injected new vitality into the fast-developing tourism industry and provided unlimited development space for integrating tourism resources. As an important part of China's domestic tertiary industry, tourism has become a sunrise industry that drives economic development.

According to statistics, China's per capita GDP will exceed 85,700 yuan in 2023, and GDP growth will rapidly increase domestic residents' consumption levels. With the country's rapid social and economic development and the increase of per capita disposable income, the change of consumption concepts, and the enhancement of consumption ability, traveling to experience natural, historical, and humanistic landscapes has become the choice of more and more people. The tourism expenditure has become one of the essential components of the country's GDP growth. According to the *2023 National Economic and Social Development Statistics Bulletin* released by the National Bureau of Statistics, the total number of domestic tourist trips reached 4.89 billion in 2023, an increase of 93.3% over the previous year. The whole province of Henan received 995 million domestic tourists, with a total tourism revenue of 964.6 billion yuan. Urban leisure and rural tours have become one of the hot spot for tourists' trips and the mainstay of the tourism industry's development.

Rural tourism has taken a proportion in the national economy as an emerging industrial form and a new type of consumption in the tourism industry. It plays a vital role in socio-economic development. At the same time, because of its close association with the countryside and its good economic, social, and ecological functions, rural tourism is widely considered an essential endogenous force for rural revitalization. The development of rural tourism is a strategic requirement of the country to promote rural economic revitalization, while improving the marketing level of rural tourism is an effective means to encourage the development of rural tourism and increase market awareness. Therefore, how to combine modern marketing theory with the actual development of rural tourism to enhance the endogenous force and sustainable development power of rural tourism development has become an important research topic.

Research Question

1. What is Scenic Area B's current marketing situation and environment?

2. What problems exist in the marketing strategy of scenic area B?
3. How to optimize the marketing strategy of scenic Area B

Research objectives

1. Analyze Scenic Area B's current marketing situation and marketing environment.
2. Identify the problems of the marketing strategy of scenic area B.
3. Propose optimization measures for the marketing strategy of scenic area B.

Research Hypothesis

H1: The current marketing situation in scenic area Bs is diverse but limited by geographical resources. The marketing environment is highly competitive, with government support and local cultural advantages.

H2: Scenic area B's marketing strategy may face problems such as a single channel, vague positioning, insufficient brand publicity, and a lack of an interactive mechanism.

H3: Optimizing the marketing strategy of scenic area B should broaden the channels, clarify the positioning, strengthen the brand promotion, and establish the interactive mechanism.

Literature review

1. Theory and Concept of 7P Marketing Theory

7P marketing theory is the American scholars Bums and Bitner (1981) put forward in order to overcome the shortcomings of the traditional marketing theory in the service industry; he suggested that in the original 4P marketing strategy combination (Product, Price, Place, Promotion) based on the increase of the three service elements, that is, the people, the physical evidence, the service process to expand into a 7P combination suitable for the service industry. That is, focusing on the needs of people and improving their satisfaction, making customers feel the value of the service and be attracted to it before they use it, and focusing on every aspect of the service process, and so on. This theory is particularly applicable to developing marketing strategies in the service industry. Also, it provides a more comprehensive

analytical framework for rural tourism, a form of tourism that integrates service elements. The introduction of the 7Ps theory further emphasizes the critical impact of personnel services, customer experience processes, and the physical environment of scenic areas on marketing effectiveness. It helps to identify potential problems in the marketing strategy of Scenic Spot B more comprehensively.

2. Theory of Planned Behavior (TPB)

The Theory of Planned Behavior (TPB) evolved from the Theory of Reasoned Action (TRA). Since TRA cannot provide a rational explanation for behaviors that an individual does not fully control will, to improve the situation, Ajzen (2002) added perceptual, behavioral control degree of difficulty an individual perceives to complete a behavior as a new influential factor on top of the two critical factors of attitudes and subjective norms in TRA, which led to the formation of the TPB. TPB argues that the overall attitude of an individual's behavior, which consists of a combination of the degree to which people expect the outcome of the behavior to be achieved and whether they hold positive or negative expectations about the outcome produced by the behavior, is the most vital variable influencing behavior (Fishbein & Ajzen, 1977). Subjective norms view individuals as social beings whose personal behavioral decisions are influenced by social pressures from family, friends, coworkers, or public media. Unlike attitudes and subjective norms, perceived behavioral control is based on the adequacy of the actual control conditions and indirectly influences or directly predicts the likelihood of the behavior occurring through attitudes (Armitage & Conner, 2001).

3. Theory and concept of SWOT analysis

SWOT analysis, also known as situational analysis, is a research method in management proposed in the early 1980s by Weirick Yu, a management professor at the University of San Francisco. SWOT analysis is a systematic analysis based on the research object's strengths, weaknesses, opportunities, threats, threats, threats, and other factors. Specifically, the SWOT analysis method is an analytical tool based on analyzing the internal factors and external environment of things, identifying the four key factors affecting the development of things, namely, strengths, weaknesses, opportunities, and threats, and analyzing the optimal development strategy composed of these four elements. SWOT methodology enables a comprehensive, systematic, and accurate study of the subject's environment, from which development strategies, planning, and decision-making can be formulated.

There are three main steps in applying the SWOT analysis method:

Analyze environmental factors. Analyze the internal and external environmental factors by using various methods of investigation. Internal environmental factors are mainly strengths and weaknesses, positive and negative factors that exist in the development process itself;

Develop a SWOT rectangular array. The factors in the investigated results are ranked in different degrees of influence, forming a rectangular SWOT array. The most critical and direct influences are prioritized in the SWOT matrix, while indirect and secondary influences are ranked later.

Develop a plan. A plan can be developed after analyzing various internal and external factors and constructing a SWOT matrix. The basic idea is to take advantage of strengths, overcome weaknesses, utilize opportunities, and neutralize threats, which includes four types of strategies: growth strategy (SO), diversification strategy (ST), turnaround strategy (WO), and defensive strategy (WT). Using the integrative approach of systems analysis, the decision-making nature of matching the analyzed and ranked environmental factors with each other to combine them and arrive at alternative responses that will benefit future development is meaningful (Harold & Heinz, 1998).

4 Theory and concept of the six elements of tourism

The investigation of tourist satisfaction is always inseparable from the theory of the six elements of tourism. Based on the six elements of tourism and the individual elements of different scenic areas, it covers the essential tourism indexes affecting tourists' satisfaction. In the 1990s, Sun Shangqing elaborated on each of the six elements of tourism. The importance of the six elements of tourism was placed at the top of the list in the Introduction to Tourism released in 1994. The theory of the six elements of tourism refines and summarizes the differentiated attributes of tourism products from the structural level. The theory's core is "tourism," and all the other elements are based on "tourism." Among them, the three aspects of "food, accommodation and transportation" are safeguarding activities, which provide logistic services for the whole process of tourists' visits and satisfy their physiological needs. "Entertainment and shopping can not only satisfy the spiritual needs of tourists but also enrich tourism content.

4. About Basic Overview of Scenic Area B

Scenic Area B is located at the confluence of Qi and Xi Rives south of Linzhou City, Henan Province, at the junction of Jin, Hebei, and Henan provinces. Puzzle Group invested in and developed the W scenic area, with a total investment of about 700 million yuan. Scenic Area B has a planned area of 67.8 square kilometers and is being built into a large-scale comprehensive tourist resort with the theme of ecotourism, recreational vacation, agricultural sightseeing, leisure, and entertainment. In 2012, Puzzle Group transferred more than 3,000 acres of land under the support of national policies and financial support and greened more than 10,000 acres of barren mountains to construct scenic areas comprehensively. By August 2013, the newly completed east gate and square of Scenic Area B were put into use, and the brand-new Scenic Area B attracted tourists from all directions, with an annual reception of more than 300,000 people. In May 2015, Linzhou City passed the project approval for upgrading, renovating, and expanding the B scenic area. The same year, it was honored as the national "science popularization demonstration base." On July 19, 2016, a once-in-a-century flood hit the B scenic area, resulting in the collapse of the scenic area's internal plaza, road disruption, and direct economic losses of more than 40 million yuan. Then, Puzzle Group hired domestic senior tourism experts to carry out comprehensive planning for the reconstruction of scenic areas and went all out for the post-disaster reconstruction work, repairing the river, repairing the roads, and reconstructing the embankment. After a hundred days of continuous struggle, large open-air spring baths, water parks, and other amusement projects re-bloom; in December of the same year, the newly built visitor service center put into use, the B scenic area was rated as a national AAAA level scenic area.

Conceptual framework

In addition to demographic variables such as gender, age, education, occupation, characteristics of tourists' place of origin, and monthly income, the concepts addressed in this study include mode of travel, length of stay, consumption, access to information, purpose of travel, travel attitude, tourist satisfaction, and tourist travel intentions. These variables are crucial for developing rural tourism optimization strategies.

Figure 1 Conceptual Framework

Research Methodology

1. Population and sample

The population selected for this paper is Scenic Area B, which is situated at the confluence of the Qi and Xi Rivers in the south of Linzhou City, Henan Province, at the junction of the provinces of Jin, Hebei, and Henan. Although the development time of scenic area B is relatively short, the scenic area is rich in tourism resources within the territory of the scenic area, with Yinshang culture, Qi River culture, Poetry and Scripture culture, and other unique cultural heritage. Since becoming a national AAAA-level scenic area in 2016, Scenic Area B has fully tapped its tourism resources and initially formed four scenic systems, including the natural landscape with the Qixi River National Wetland Park as the core, the cultural facilities with the Qixi Literature and Tourism Town as the core, the recreational projects with water expansion as the main focus, and the featured B&Bs represented by Qixin Xiaozhu and Shangtao Li, which have formed specific scenic characteristics in terms of tourism products.

The sample size for this study should be $n=500/[1+500*(0.05)^2] \approx 222$. Therefore, at least 222 tourists must be selected as the target population.

2. Research instrument

In this paper, the primary data will be obtained through the questionnaire method. The questionnaire contains two main parts. The first part is a survey of demographic characteristics, specifically including the basic information of the survey respondents, such as gender, age, education, and occupation, and the information of the survey respondents, such as the purpose of tourism, the duration of stay, the consumption and the way of obtaining information of tourists in the actual visit, and to find out its problems and shortcomings. The second part is a satisfaction survey of Scenic Area B, which focuses on the six elements of tourism activities and travelers' perception

of the destination. The third part is a survey on tourists' attitudes and tourism intention, and the question items are set on a five-point Likert scale to determine the extent of tourists' attitudes towards rural tourism and tourism intention.

Result

SWOT Analysis

1. Strengths Analysis

- Excellent geographical location and transportation
- Rich natural and human resources
- Regional market maturity
- Disadvantage analysis
- Short operating time, low visibility
- Low level of scenic area management services
- Financial stress
- Frequent flooding and lack of safety awareness.

Opportunity Analysis

- Policy support
- Good prospects for the tourism market
- Technological innovation and popularization
- Transition of tourist destinations to mountainous and remote areas

Threat analysis

- Increasing competition in the industry
- The ecological environment is easy to destroy
-

Analysis of questionnaire results

1. Analysis of basic tourist information

(1) Gender Characterization

There were 19 males (47.25%) and 52.75% females, totaling 211 in the survey. Statistically, the number of males and females is close to each other, and there is no significant gender difference.

(2) Age profile analysis

Regarding age profile, the highest percentage was between 18-35, 33.5%, with 134 persons. Followed by 36-59 years old, under 18 years old, 60 years old and above, the number of people was 123, 76, 67. The survey found that 18-59 years old is still the main force of tourism,

(3) Educational Characterization

The survey on the education of the tourist group found that the bachelor's degree accounted for 51.25% of all tourists, while the master's degree and above only accounted for 18%. Therefore, the tourist group with a high education level has less demand for scenic tourism.

(4) Occupational Characterization

among the tourists, freelancers, enterprises, and institutions, student groups accounted for the most significant proportion of 24.75%, 21.75%, and 19.75%, respectively. The employees of enterprises and institutions have a fixed job and economic freedom to enjoy the off-season, and freelancers can freely dispose of their time, so they choose to travel outside of their work. Students have enough time, and their numbers are at the top of the list of advantages expected.

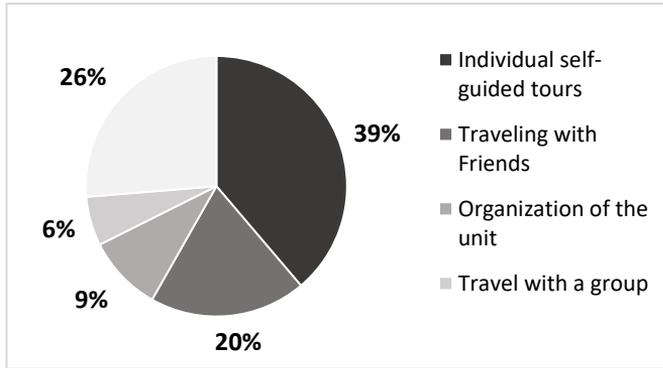
(5) Characterization of tourists' place of origin

The geographic location of scenic area B reflects the status of the tourist source in the surrounding areas. Linzhou City has the most significant number of tourists, accounting for 45.75%; other jurisdictions in Anyang City accounted for 22.25%, and the rest of the region totaled only 32%. This indicates that the scenic area should adopt effective marketing strategies to explore tourism resources and expand the destination deeply.

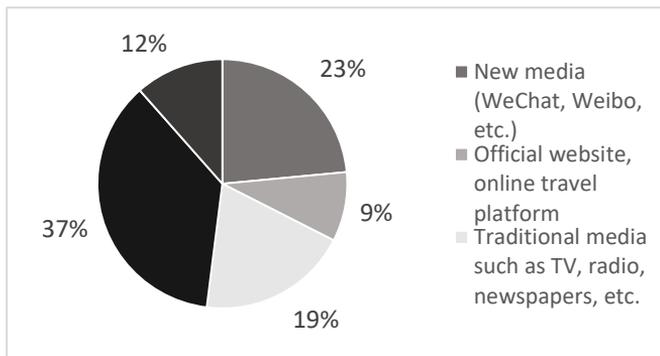
(6) Monthly income characterization

The average monthly income of tourists was categorized into four brackets. Overall, the percentages from high to low are 31% for 2000-5000 yuan, 27.5% for

5000-8000 yuan, 24.25% for less than 2000 yuan, and 17.25% for 8000 yuan and above. The demand for tourism services by people with different income levels and consumption needs shows a diversified pattern.

2. Analysis of tourists' travel behavior

(1) Analysis of tourists' travel patterns

Figure 2 shows that tourists choose individual self-help tours and family group tours in the majority and choose unit organization and group tours in a lesser way. Only 6.1% of travelers will participate as travel agents, which indicates that the current tour itineraries and services do not meet customers' expectations.

Figure 2 Statistical chart of tourists' travel mode

(2) Dwell time situation analysis

As shown in Figure 3, 264 people visited scenic area B for one day, accounting for 66%. The number of tourists who played for two days was 26%; those who played for more than two days only accounted for 8%.

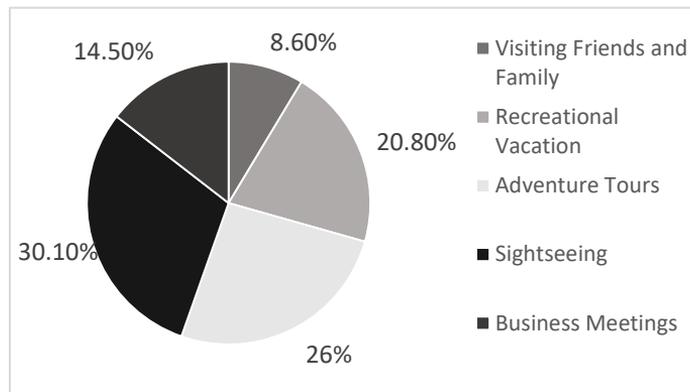
Figure 3 Statistical chart of average length of stay of tourists

(3) Analysis of consumption

Fig. 4 shows tourists' consumption in the scenic area. One hundred four people consume less than 200 yuan, accounting for 26.3%; 162 people consume between 200 yuan and 500 yuan, accounting for the vast majority of 47.5%; 76 tourists consume between 500 yuan and 1,000 yuan, accounting for 16.2%, and only 58 people consume more than 1,000 yuan, which is the least.

Figure 4 Tourist spending statistics

Analysis of access to information

From the ways of obtaining tourism information (see Fig. 5), the proportion of people introduced by friends and relatives reaches 36.5%, with 146 people; the number of people promoted through new media is 94, accounting for 23.5%; the proportion of people obtaining tourism information from traditional media such as TV, radio, and newspapers is 19.5%, with 78 people; the proportion of travel agencies' introduction is 11.5%, with 46 people; and the proportion of official websites is the least, with only 9%, with only 36 people.

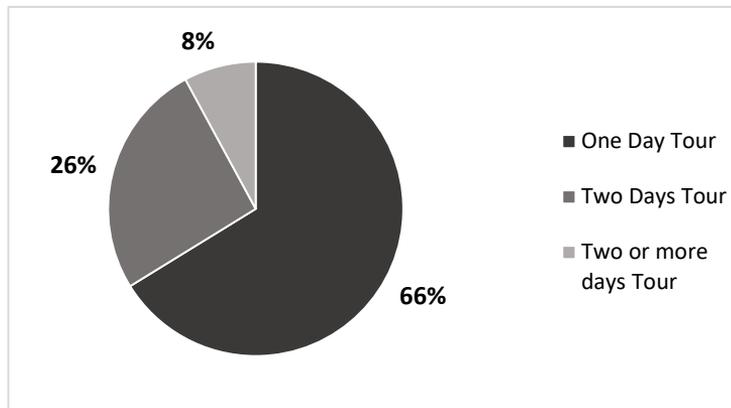

Figure 5 Map of access to information

Analysis of Tourists' Purpose of Tourism

Figure 6 shows the distribution of tourists' tourism purposes. By analyzing the purpose of tourism, tourists can be seen tourists to the B scenic area tourism purposes are mainly for sightseeing tours, adventure play, and leisure and vacation; the number of people accounted for 29.1%, 25.2%, 20.1%, while visiting friends and relatives and business meetings accounted for only 8.3%, 14.0%, as the purpose of tourism for the tourists is low. Therefore, the publicity and marketing of scenic area B should be targeted, highlighting the main features of the scenic area to promote.

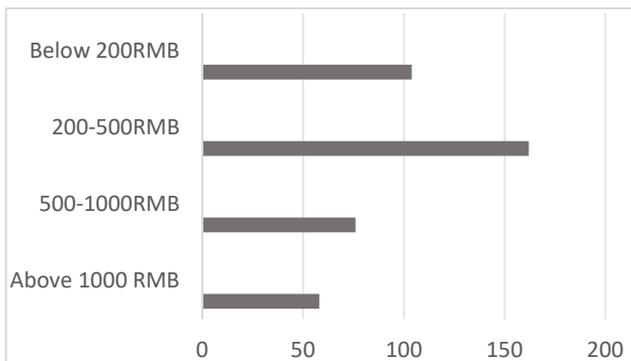

Figure 6 Distribution of tourists' purpose of traveling

Tourist Satisfaction Analysis

Tourist satisfaction analysis the table below shows the tourist satisfaction survey results for the B scenic area survey. Through the survey statistics found that in the scenic area entertainment projects, the proportion of unsatisfied 41.7%, indicating that the diversity of scenic area products needs to be further improved; in the scenic area of the quality of service, 39.6% of the tourists of the scenic area of the satisfaction of the relatively poor service; in the scenic area of the infrastructure of the satisfaction of the general proportion of up to 63.3%, indicating that the tourists for the tourist attractions of the infrastructure of the satisfaction level.

Table 1 Satisfaction Survey Statistics of Scenic Area B

options	very dissatisfied	dissatisfied	genera	satisfied	very satisfied
gastronomy	3.2%	12.2%	24.1%	56.1%	4.3%
lodging	2.5%	3.2%	37.8%	47.1%	9.4%
Scenic Area	1.1%	7.2%	33.1%	52.2%	6.5%
Transportation					
QOS	9.4%	39.6%	27.0%	17.6%	6.5%
Recreation	10.4%	41.7%	26.6%	13.7%	7.6%
Program					
infrastructure	1.4%	3.6%	63.3%	20.9%	10.8%
Tourism	2.9%	21.6%	50.4%	18.3%	6.8%
products					
Sightseeing	2.2%	5.8%	45.0%	39.2%	7.9%
Spot					
Environment					

Conclusion

By analyzing the SWOT analysis of scenic area B and the results of the detailed tourists' questionnaire, this study draws the following main conclusions:

1. Tourists generally have a positive attitude towards rural tourism: They believe that it provides opportunities for relaxation, the growth of insights, and good memories. This indicates that the rural tourism market has a broad space for development and that there is a strong demand from tourists.

2. High visitor satisfaction: The survey shows that most visitors are satisfied with the rural tourism experience in scenic area B, considering it beneficial to their physical and mental health and viewing it as a meaningful leisure activity. This reflects the advantages of scenic Area B in providing rural tourism services.

3. Positive tourists' intention to travel: Most tourists expressed their willingness to continue to choose rural tourism in the future and to revisit scenic area B. This shows that scenic area B has a certain degree of attraction and loyalty in the minds of tourists, laying a good foundation for future development.

Discussion

We analyze the challenges and opportunities faced by Scenic Area B in depth and explore how to overcome the current limitations through strategic adjustments to achieve longer-term development.

To address the problem of insufficient tourism product characteristics, scenic Area B needs to deeply explore the uniqueness of rural culture and natural resources and, through innovative design, create tourism projects with distinctive regional characteristics and differentiated competitive advantages. For example, it can introduce ecological agricultural experience, handicraft production, folk festival activities, etc., so that tourists can feel the charm of the countryside in participation and enhance the uniqueness and attractiveness of the tourism experience. At the same time, the linkage with neighboring scenic areas should be strengthened to form complementary tourist routes, broaden the range of choices for tourists, and enhance the richness and diversity of the overall tourism products.

In summary, scenic area B faces both challenges and opportunities in developing rural tourism. By implementing product innovation, flexible pricing, channel integration, promotion optimization, and personnel and process

management improvement, Scenic Area B will overcome the current limitations and usher in a broader development prospect.

References

- Ajzen, I. (2002). Perceived behavioral control, self-efficacy, locus of control, and the theory of planned behavior. **Journal of Applied Social Psychology**, 32(4), 665–683.
- Armitage, C. J., & Conner, M. T. (2001). Efficacy of the theory of planned behavior: A meta-analytic review. **British Journal of Social Psychology**, 40(4), 471-499.
- Benjamin C. (1994). The growing importance of diversification activities for French farm households. **Journal of Rural Studies**, 10(4): 331-341.
- Chen, X., Ren, X., Wu, Y. (2024). Research on marketing and case analysis of rural agricultural tourism. **Northern Rice**, (02), 70-72.
- David Foster. (1997). Measuring Customer Satisfaction in the Tourism Industry. **The Third International and Six National Research Conference on Quality Management** 8:56-70.
- Eagles P F J.(2015). Governance of recreation and tourism partnerships in parks and protected areas. **Journal of Sustainable Tourism**. (2): pp. 33–39.
- Eagles P F J.(2015). Governance of recreation and tourism partnerships in parks and protected areas. **Journal of Sustainable Tourism**. (2): pp. 33–39.
- Elmer H.G. Jeuring.(2017). The use of Geographical Information Systems for Tourism Marketing purposes in Aveiro region. **Tourism Management Perspectives**, 15(3):105–121.
- Fishbein, M. A., & Ajzen, I. (1977). Belief, attitude, intention, and behavior: An introduction to theory and research. **Contemporary Sociology**, 6(2), 244-245.
- Fleischer A, Felsenstein D(2000). Support for rural tourism. **Annals of Tourism Research**, 27(4): 1007-1024.

- Gong, X. (2020). **Research on Optimization of Marketing Strategies of Panlong Grand View Garden Tourist Attractions**. Xiangtan University.
- Gudmund R. Iversen, Mary Gergen. (2000). **Statistics: Basic Concepts and Methods, Translated by Wu Xizhi, Cheng Bo, Liu Linxu, et al.** Beijing: Higher Education Press.
- Harold Koontz, Heinz. (1998). **Wyrick. Management. Beijing**. Economic Science Press: 22.
- Jia Youhong. (2018). Analysis of online tourism consumer behavior characteristics and marketing strategy. **Vacation Tourism**, (11): p. 197.
- Joe F. Hair, Jr, Michael Page, Niek Brunsveld. (2020). **Essentials of Business Research Methods (Fourth Edition)**, New York: Routledge.
- Jonathan Wilson. (2014). **Essentials of Business Research A Guide, Britain**. Ashford Colour Press Ltd.
- Jonathan Z. Bloom. (2003). Tourist market segmentation with linear and non-linear techniques. **Tourism Management**. (6): pp. 22–24.
- Kath Aspinwall, Christine Abbott, Sue Smith, Kathryn Winterburn. (2018). Action learning: from individual learning to organizational development. **Action Learning: Research and Practice**. 2018 (2).
- Kotler P, Bowen J, Makens J, et al. (2010). **Marketing for Hospitality and Tourism**.
- Lai, K. L. (2021). Tourism new media marketing strategy research. **Business Economics**, (03):108–109.
- Li, H. (2012). The experience of developing rural tourism in the United States and its inspiration for China. **Science and Technology Plaza** (11), pp. 197–204.
- Luis Silva. (2015). The impact of local communities involvement and relationship quality on sustainable rural tourism in rural areas. **Sarawak. The moderating impact of self-efficacy Procedia-Social and Behavioral Sciences**, 144: 60-65.

- Luo, X. (2023). Research on the issues of the Ganzi Prefecture government promoting rural tourism development in the context of rural revitalization. *Academic Journal of Business & Management*, (27).
- Mai T.T. Tran, Ananda S. Jeeva, Zahra Pourabedin. (2016). Social network analysis in tourism services distribution channels. *Tourism Management Perspectives*. (1): pp. 22–25.
- Masako Yamashita, Sakamoto, Takako Tianaki. (2019) **Analysis of the marketing strategy of Japan tourism area.**
- National Development and Reform Commission, Institute of Economic Research Subject Group. (2019). Research on promoting high-quality economic development. *Macroeconomic Research*, (02): 5-17+91146.
- Pearce P L. (1990). Farm tourism in NeBZealand: A social situation analysis. *Annals of Tourism Research*, 17(3): 335–352.
- Pine II. (2002). **The future e-tourism intermediaries.** *Tourism Management*. pp. 3: 20 7-219.
- Qi, H. (2024). Research on new media marketing strategies of tourist attractions: A case study of Qinghai Lake scenic area. *Tourism Review*, (03), pp. 123–125.
- Robert Faracik. (2017). **The historic town of Sandomierz as a tourist destination.** *Tourism*, (10): p. 11.
- Rubo Gui. "Development and impact of strategic marketing—a longitudinal study in a Nordic country from 2008 to 2014. *European Journal of Marketing*, 50(12), 2015.
- Rubo Gui.(2015). Development and impact of strategic marketing– a longitudinal study in a Nordic country from 2008 to 2014. *European Journal of Marketing*, 50(12).
- Selira Kotoua, Mustafa Ilkan. (2017) Tourism strategy development and facilitation of integrative processes among brand equity, marketing, and motivation. *Tourism Management*, 2017,54:298-308.

- Shaofeng Liu, Dulekha Kasturiratne, Jonathan Moizer.(2012). A hub-and-spoke model for multi-dimensional integration of green marketing and sustainable supply chain management. **Industrial Marketing Management**, 41(4).
- Shi, H., Xu, K., & Huang, Q. (2024). Exploration of issues and countermeasures in rural tourism development in Henan. **Guangdong Sericulture**, (06), 121-123.
- Song Y, Jiang J, Jiang HN. (2020). Research on tourism city marketing strategy based on a jittery short video--Jinan as an example. **Economic Management Digest**, (16):7-8.
- Sun J, Chu YY. (2020). Research on marketing strategy of rural tourism in the new media era. **Journalism Research Guide**, 2020, 11(16):239–240.
- Wang P, Cheng ZH. (2019). Research on the tourism marketing strategy of Taihang Plate in Shanxi Province based on SWOT analysis. **Price Monthly**, (12): pp. 70–75.
- Wang, Z., Wan, H., Shi, W., et al. (2022). Comprehensive evaluation research on low-carbon tourism from the female perspective: A case study of Baoji city in Shaanxi province. **Areal Research and Development**, 41(1), 110-115.
- Wang, G., Chen, J. Y., Wu, H. Y.. (2019). Optimization analysis of the propaganda mode of webcasting in tourist attractions. **Economic Research Guide**, (20):75-77.
- Wang, X. (2014). Research on the application of WeChat marketing in rural tourism under complex social network structure conditions. **National Business Information**, (17), pp. 79–81.
- Wang, Y., Wang, Y., & Zhang, Y. (2020). Exploration of experiential tourism marketing strategies based on the 7Ps theory. **Contemporary Tourism**, (Z1), pp. 66–67.
- Wei, K. (2020). Optimization Strategy of "Double Micro" Marketing in Tourist Attractions. **China Tourism News**, p. 09–02(003).
- Xiao, D. A., and B. Y. Wu. (2020). Design of tourism marketing strategy for the Guifeng Mountain scenic area. **Contemporary Economy**, 2020(12):26-30.

Xing, D. (2020). **Research on the development of rural tourism in Zhengzhou Cherry Gully**. Henan University.

Yamane, T. (1967). **Statistics: An Introductory Analysis**. New York: Harper & Row.

Yang Qin. (2021). **Research on High-Quality Development of Rural Tourism**. Hunan University of Science and Technology.

Yang, X.R., Yang, P. (2017). An empirical study on entrepreneurial opportunity identification in rural tourism. **Journal of Tourism**, 2017, 32(2): 89-103.

Research on the Impact of Digital Inclusive Finance on Enterprise Innovation: An Analysis Based on the Moderating Role of Institutional Environment

Yaojun Fan^{1*} and Sze-Ting Chen

Received: September 2, 2024. Revised: February 15, 2025. Accepted:
April 25, 2025

Abstract

This paper explores the impact of digital inclusive finance on corporate innovation. Using benchmark regression analysis, the study finds that digital inclusive finance significantly enhances corporate innovation, as evidenced by increased patent applications by firms. Robustness checks further corroborate this finding, demonstrating that the positive effect of digital inclusive finance is consistent across various innovation metrics. Additionally, the analysis of the moderating effects of the institutional environment reveals that the degree of marketization significantly amplifies the positive impact of digital inclusive finance on corporate innovation. In regions with a higher level of marketization, the effect of digital inclusive finance on corporate innovation is notably more pronounced. The paper also presents several policy recommendations, including promoting digital inclusive finance, optimizing the institutional environment, enhancing financial technology applications, supporting innovation in small and medium-sized enterprises, and strengthening innovation resource allocation. These measures are proposed to more effectively leverage the role of digital inclusive finance in fostering corporate innovation.

Keywords: Digital Inclusive Finance; Enterprise Innovation; Marketization Level; Moderating Effect;

¹ Chinese International College, Dhurakij Pundit University.
Corresponding Email: yaojunfan996@gmail.com

1. Introduction

In today's rapidly developing global economy, innovation has become a key driving force for enterprises to maintain competitiveness and achieve sustainable development. As crucial micro-entities in national economic development, the innovation capability of enterprises not only concerns their growth but also serves as a core driver for a country's overall economic growth and industrial upgrading. In recent years, the Chinese government has significantly promoted enterprise innovation, making it a vital component of the national development strategy. The 2021 “14th Five-Year Plan and 2035 Long-Term Goals Outline” explicitly stated the need to “uphold the central role of innovation in China's overall modernization efforts” and emphasized the importance of “strengthening the principal role of enterprises in innovation and promoting the convergence of various innovation elements toward enterprises.” In 2022, the report of the 20th National Congress further highlighted the need to “accelerate the implementation of the innovation-driven development strategy,” calling for “thorough implementation of the strategies of rejuvenating the country through science and education, strengthening the nation through talent, and driving development through innovation.” The 2023 Government Work Report once again underscored the importance of accelerating the construction of a modern industrial system and enhancing the level of industrial chains, emphasizing the crucial role of enterprise innovation in promoting high-quality development.

However, faced with increasingly fierce market competition and a complex, ever-changing economic environment, many enterprises, especially small and micro enterprises, still encounter numerous challenges in the innovation process, such as insufficient funding, lack of talent, and technological bottlenecks. Therefore, finding effective ways to promote enterprise innovation and enhance core competitiveness has become an urgent issue that needs to be addressed.

At the same time, with the rapid development of information technology and the booming rise of the digital economy, digital inclusive finance, as a new financial model, is reshaping the traditional financial landscape and providing new possibilities for addressing the many challenges faced by enterprise innovation. Digital inclusive finance, by leveraging emerging technologies such as big data, artificial intelligence, and blockchain, has broken through the geographical and temporal limitations of traditional financial services, reduced the cost of financial services, and improved the efficiency of financial resource allocation. This has enabled more enterprises, especially small and micro enterprises, to access more convenient and efficient financial services. In 2022, the People's Bank of China released the "Financial Technology Development Plan (2022-2025)," which explicitly proposed to "promote the empowerment of digital inclusive finance through financial technology" and emphasized the need to "enhance the level of inclusive financial services and improve the capability of financial services for small and micro enterprises and the agriculture sector." In 2023, the "Opinions on Further Deepening Financial Services for Small and Micro Enterprises" further emphasized the need to "innovate financial products and service models and improve the application of financial technology" better to meet the financing needs of small and micro enterprises. Against this backdrop, how does digital inclusive finance impact enterprise innovation? What are its mechanisms of action? Exploring these questions undoubtedly holds significant theoretical value and practical importance.

With the rapid development of digital technology, digital inclusive finance has become a significant force driving financial innovation and the development of inclusive finance. Existing literature generally finds that digital inclusive finance plays a positive role in promoting economic growth (Ahmad et al., 2021; Daud, 2023; Chen et al., 2022), alleviating financing constraints for small and medium-sized enterprises (Lu et al., 2022; Fang & Zhang, 2022; Yang & Zhang, 2020), promoting green development (Wang et al., 2022; Jin et al., 2023; Xue & Zhang, 2022), and reducing income inequality (Liu & Guo, 2023; Peng & Mao, 2023; Shen et

al., 2022). However, its impact exhibits heterogeneity across different regions and groups (Liu et al., 2021; Li & Ma, 2021; Ma & Li, 2021).

Furthermore, enterprise innovation is a crucial engine for economic growth and social progress. As global competition intensifies and technology rapidly advances, innovation has become essential for enterprises to achieve sustainable development. Scholars have conducted in-depth research on enterprise innovation from perspectives such as the institutional environment, digital transformation, executive characteristics, and innovation ecosystems. Regarding the institutional environment, government environmental regulations and subsidy policies significantly impact corporate green innovation (Liu et al., 2021; Shao et al., 2020; Zhang et al., 2022). While R&D subsidies may crowd out enterprises' investments, they help expand the scale of R&D and promote external financing through signaling effects (Boeing et al., 2016; Wu, 2017). Digital transformation is reshaping the innovation model of enterprises. Applying digital technologies can reduce transaction costs, promote servitization, stimulate innovation investment (Li et al., 2022), increase corporate transparency and liquidity, and drive green innovation (Chen & Kim, 2023). In the digital age, enterprise innovation is characterized by greater openness and collaboration (Benitez et al., 2020; Cenamor et al., 2019). Executive characteristics, such as overseas experience and gender, influence their environmental awareness and preferences, affecting corporate innovation behavior (Javed et al., 2023; Yuan & Wen, 2018). The roles of factors such as executive tenure, educational background, and career experience require further exploration. The innovation ecosystem theory provides a new perspective for understanding corporate innovation. The digital innovation ecosystem emphasizes applying digital technologies, discovering entrepreneurial opportunities, and business model innovation (Autio et al., 2018), reshaping how enterprises create value and drive theoretical innovation (Nambisan et al., 2019). The regional institutional environment influences external connections, such as industry-academia collaboration and global innovation networks (Kafouros et al., 2015).

Digital inclusive finance, as a product of the combination of digital technology and inclusive finance, has injected new vitality into enterprise innovation. Existing literature generally finds that digital inclusive finance positively impacts enterprise innovation. Xiong et al. (2023) and Zhu & Li (2021) respectively found that digital inclusive finance significantly promotes innovation in Chinese and agricultural enterprises, outperforming traditional finance, primarily through mechanisms such as alleviating financing constraints and improving market efficiency. Xue and Zhang (2022) and Yang et al. (2022) found that digital inclusive finance can drive corporate green innovation by alleviating financing constraints and promoting ambidextrous innovation, thereby enhancing corporate value. For small and medium-sized enterprises (SMEs), studies by Babilla (2023) and Yao & Yang (2022) indicate that digital inclusive finance helps improve the financing availability for SMEs, promoting their innovative development. However, Chen et al. (2022) and Wang (2022) also point out that the impact of digital inclusive finance varies among enterprises with different ownership structures, regions, and debt levels. Future research needs to explore the underlying mechanisms of this heterogeneous impact further. In summary, developing digital inclusive finance has become essential for promoting enterprise innovation and facilitating high-quality economic development. However, how to tailor strategies to local conditions and implement precise policies better to leverage the innovation-enabling role of digital inclusive finance remains to be further explored.

Although existing literature has made valuable explorations into the relationship between digital inclusive finance and enterprise innovation, there are still some shortcomings. First, most studies focus on the direct effects of digital inclusive finance while neglecting the moderating role of the external institutional environment. Enterprise innovation activities are deeply embedded in the institutional context in which they operate, and different institutional arrangements may influence the innovation effects of digital inclusive finance. Second, existing research often uses overall samples for analysis, lacking an examination of the heterogeneity among

different types of enterprises. Enterprises differ significantly in scale, ownership, and industry, and the innovation effects of digital inclusive finance may vary depending on the type of enterprise. Therefore, future research needs to introduce the perspective of the institutional environment to thoroughly analyze the impact of digital inclusive finance on the innovation of different types of enterprises under various institutional backgrounds and their mechanisms of action. This not only helps to enrich the theoretical understanding of the relationship between digital inclusive finance and enterprise innovation but also provides policy insights for promoting the development of digital inclusive finance in a way tailored to local conditions and better serves the innovation of the real economy.

Based on the background and current research status mentioned above, this paper aims to explore the impact of digital inclusive finance on corporate innovation, focusing on the moderating role of the institutional environment in this process. Specifically, the study will proceed as follows: Firstly, by constructing theoretical models and conducting empirical analysis, it will systematically examine the direct effects of digital inclusive finance on corporate innovation and the mechanisms of these effects. Secondly, from an institutional environment perspective, it will analyze how market-oriented institutional factors moderate the relationship between digital inclusive finance and corporate innovation. Finally, based on the research findings, the paper will propose policy recommendations to promote the development of digital inclusive finance, optimize the institutional environment, and enhance corporate innovation capabilities. Through this in-depth analysis, the study aims to enrich the theoretical understanding of the relationship between digital inclusive finance and corporate innovation, providing valuable references for government policy-making and corporate innovation strategies, thereby contributing to the high-quality development of the economy and the implementation of innovation-driven strategies in China.

2. Theoretical Foundations

2.1 Schumpeter's Innovation Theory

Schumpeter's innovation theory is a crucial theoretical foundation for studying corporate innovation. In his work *The Theory of Economic Development*, Schumpeter proposed that innovation is the fundamental driving force of economic development, and entrepreneurs are the key actors in driving innovation. He defined innovation as "new combinations of production factors," which include introducing new products, adopting new production methods, opening new markets, acquiring new sources of raw materials or semi-finished goods, and implementing new organizational forms. Schumpeter emphasized that innovation is a dynamic process requiring continuous financial investment and risk-taking. Within this theoretical framework, the development of the financial system is crucial for innovation, as it provides the necessary financial support for innovative activities.

2.2 Financial Development Theory

Financial development theory emphasizes the significant role of the financial system in promoting economic growth and innovation. This theory posits that a sound financial system can foster innovation through various channels. Firstly, financial intermediaries can effectively collect and process information, reducing information asymmetry and better identifying and supporting innovative projects with potential. Secondly, financial markets can disperse risks, making investors more willing to invest in high-risk, high-reward, innovative activities. Lastly, the financial system can enhance the efficiency of resource allocation, transferring funds from less efficient sectors to more efficient ones, thus promoting the optimal allocation of innovative resources.

2.3 Resource-Based View

The resource-based view is a significant theory in strategic management, emphasizing that a firm's competitive advantage stems from its unique resources and capabilities. According to this theory, a firm's innovation capability depends on its ability to acquire and integrate various financial, human, and technological resources. In the innovation process, firms must integrate internal resources and obtain external

resources to support innovative activities. Therefore, a firm's ability to acquire external resources, especially financial ones, significantly impacts its innovation performance.

Analysis of the Impact Mechanism of Digital Inclusive Finance on Corporate Innovation

Based on Schumpeter's innovation theory, digital inclusive finance significantly enhances corporate innovation capabilities by providing convenient financing channels and reducing costs (Wu, 2023; Hou & Cui, 2022). Digital inclusive finance enables companies to obtain the necessary funds more quickly, which can be invested in product, process, and market innovation (Li & Lin, 2023). This financial convenience not only accelerates the innovation process of enterprises but also reduces the uncertainties and funding shortages faced during the financing process, thereby promoting sustained innovation by enterprises (Yao & Yang, 2022).

The information asymmetry theory within financial development theory indicates that digital inclusive finance reduces the problem of information asymmetry in financial markets through extensive data analysis and intelligent risk control technology (Sun, 2023). This technology enhances financial institutions' risk identification and management capabilities, enabling more enterprises, especially small and medium-sized enterprises (SMEs), to access loans and other financial services, thereby supporting their innovation projects (Han & Gu, 2021). By improving risk management capabilities, digital inclusive finance helps enterprises control risks more effectively during the innovation process, ensuring the smooth progress of innovation activities and increasing success rates (Yan et al., 2023).

The Resource-Based View (RBV) posits that a firm's resources and capabilities are crucial to acquiring competitive advantages. Digital inclusive finance enhances firms' resource acquisition and risk management capabilities by providing convenient financing channels and intelligent risk control services, thereby promoting innovation (Wang et al., 2022). By enhancing the firm's ability to allocate and utilize resources

effectively, digital inclusive finance not only provides necessary financial support to enterprises but also optimizes resource allocation efficiency, enabling enterprises to invest more resources into innovation activities and achieve a higher level of innovative development (Wang et al., 2023).

In summary, digital inclusive finance significantly promotes corporate innovation capabilities through three pathways: financing convenience, risk management, and resource allocation efficiency. Digital inclusive finance provides enterprises with ample financial support and risk management safeguards while optimizing resource allocation efficiency, allowing enterprises to focus more on innovation activities and driving continuous innovation and development for enterprises.

The Moderating Role of Institutional Environment

As the external context for corporate operations and innovation activities, the institutional environment may significantly mediate the relationship between digital inclusive finance and corporate innovation (Han & Gu, 2021). This study mainly focuses on the degree of marketization as a critical institutional factor, analyzing how it affects the effectiveness of digital inclusive finance on corporate innovation (Wu, 2023). The degree of marketization refers to the extent to which an economy or region has transitioned towards a market economy, reflecting the decisive role of the market in resource allocation and the rationality of the relationship between the government and the market (Jiang et al., 2022). A highly marketized environment typically features well-established property rights protection systems, less government intervention, sufficient market competition, and well-developed factor markets (Lu & Dagestani, 2023).

Based on institutional theory and the above analysis, we believe that the degree of marketization may moderate the impact of digital inclusive finance on corporate innovation through various mechanisms. Firstly, a highly marketized environment can strengthen resource allocation efficiency, making it more likely for financial resources provided by digital inclusive finance to flow towards enterprises that truly have innovation potential and efficiency (Wang et al., 2023). Secondly, a high degree of marketization is usually accompanied by more comprehensive

legal systems and contract enforcement mechanisms, which help reduce transaction costs and information asymmetry in the process of digital inclusive financial services (Wang et al., 2023). Thirdly, regions with a higher degree of marketization often have more robust competitive environments and more comprehensive intellectual property protection systems, which provide enterprises with more substantial incentives to invest the acquired financial resources into innovation activities (Jiao et al., 2021).

Furthermore, a high degree of marketization may also enhance the role of digital inclusive finance in promoting corporate innovation by improving the quality of financial services, optimizing the innovation ecosystem, and reducing government intervention (Fan et al., 2022). In a highly marketized environment, digital inclusive financial service providers have more substantial incentives to enhance service quality and develop financial products that are more suited to the innovation needs of enterprises (Gu et al., 2023). At the same time, regions with a higher degree of marketization typically have a more comprehensive innovation support system, allowing digital inclusive finance to better synergize with other innovation elements in such an environment, forming an ecosystem more conducive to corporate innovation (Ma et al., 2022).

Based on the analysis above, this study posits that the degree of marketization positively moderates the impact of digital inclusive finance on corporate innovation. In other words, in regions with higher marketization, digital inclusive finance exerts a more substantial promotional effect on corporate innovation. Specifically, the degree of marketization is likely to enhance the positive influence of digital inclusive finance on corporate innovation through mechanisms such as alleviating financing constraints, improving resource allocation efficiency, expanding channels for accessing innovation resources, reducing innovation risks, and fostering an innovation ecosystem.

3. Empirical Analysis

To investigate the impact of digital inclusive finance (dfi) on corporate innovation (gi), this paper employs the following benchmark regression model for empirical analysis. The model incorporates a series of control variables and includes fixed effects for firms and years, with standard errors clustered at the firm level. The benchmark regression model is set up as follows:

$$gi_{it} = \beta_0 + \beta_1 dfi_{it} + \beta_2 ROA_{it} + \beta_3 NetProfit_{it} + \beta_4 Liquid_{it} + \beta_5 Cashflow_{it} + \beta_6 REC_{it} + \beta_7 FIXED_{it} + \beta_8 Growth_{it} + \alpha_i + \lambda_t + \epsilon_{it}$$

In the model, the dependent variable (gi) represents corporate innovation, measured by taking the logarithm of one plus the number of patent applications made by the firm. The independent variable (dfi) denotes the level of digital inclusive finance at the city level, gauged using the "Peking University Digital Inclusive Finance Index." Control variables include Return on Assets (ROA), which measures the profitability of the firm; Net Profit, reflecting the firm's profit level; Liquidity Ratio (Liquid), assessing the firm's short-term debt-paying ability; Cash et al. (Cashflow), indicating the firm's cash flow situation; Receivables Ratio (REC), reflecting the level of accounts receivable; Fixed Assets Ratio (FIXED), measuring the firm's investment in fixed assets; and Growth Rate (Growth), indicating the firm's business growth. To ensure the robustness of the regression results, this paper employs robust standard errors clustered at the firm level, controlling for potential intertemporal correlation and heteroscedasticity issues. The model incorporates fixed effects for both firms and years to control for firm-specific and time-varying effects, ensuring the reliability and explanatory power of the results.

The data used in this paper include the "Peking University Digital Inclusive Finance Index" and relevant corporate data from the CSMAR database. The Digital Inclusive Finance Index is sourced from the Peking University Digital Inclusive Finance Index, while other data are derived from the CSMAR database. The data cover various types of enterprises across multiple industries and span the period from 2011 to 2022.

Descriptive statistics of the data are presented in Table 1.

VarName	Obs	Mean	SD	Median	Min	Max
---------	-----	------	----	--------	-----	-----

gi	29919	2.721	1.728	2.833	0.000	9.610
dfi	29919	0.244	0.074	0.260	0.021	0.361
ROA	29919	0.039	0.075	0.038	-1.130	1.285
NetProfit	29919	0.059	0.475	0.067	-37.419	20.907
Liquid	29919	2.497	3.210	1.667	0.026	204.742
Cashflow	29919	0.046	0.074	0.045	-0.742	0.876
REC	29919	0.124	0.107	0.101	0.000	0.813
FIXED	29919	0.207	0.160	0.173	0.000	0.971
Growth	29919	5.342	783.028	0.103	-0.999	1.35e+05

4. Empirical Results

4.1 Benchmark Regression Results

Table 2 presents the benchmark regression results of the impact of digital inclusive finance (dfi) on corporate innovation (gi). Model (1) considers only the effect of digital inclusive finance, while Model (2) incorporates control variables, including Return on Assets (ROA), Net Profit, Liquidity Ratio (Liquid), Cash Flow Ratio (Cashflow), Receivables Ratio (REC), Fixed Assets Ratio (FIXED), and Growth Rate (Growth), along with fixed effects for both firms and years. Standard errors are robust and clustered at the firm level.

In Model (1), the regression coefficient for digital inclusive finance (dfi) is 3.097, significant at the 10% level ($p < 0.1$), indicating a significant positive impact of digital inclusive finance on corporate innovation. Upon considering the control variables, Model (2) yields a regression coefficient for digital inclusive finance of 3.185, which remains significant at the 10% level ($p < 0.1$), further supporting the conclusion that digital inclusive finance significantly enhances corporate innovation capabilities.

Regarding the control variables, the regression coefficients for Return on Assets (ROA) and Net Profit are 0.322 and 0.027, respectively, both significant at the 1% and 5% levels ($p < 0.01$ and $p < 0.05$), indicating that a firm's profitability and profit level have a significant positive impact on corporate innovation. The regression coefficients for the Liquidity Ratio (Liquid) and Cash Flow Ratio (cash flow) are insignificant, suggesting that

these variables do not significantly impact corporate innovation. The regression coefficient for the Receivables Ratio (REC) is 0.707, significant at the 1% level ($p < 0.01$), indicating a significant positive effect of the receivable ratio on corporate innovation. The regression coefficient for Fixed Assets Ratio (FIXED) is insignificant, suggesting that it does not significantly impact corporate innovation. The regression coefficient for Growth Rate (Growth) is 0.000, significant at the 1% level ($p < 0.01$), indicating that a firm's business growth has a significant positive impact on corporate innovation.

In summary, the benchmark regression results indicate that digital inclusive finance significantly promotes corporate innovation, and this conclusion remains valid after controlling for various firm-specific characteristics. Additionally, a firm's profitability, profit level, receivables ratio, and business growth significantly affect corporate innovation. The benchmark regression results in Table 2 provide a solid foundation for the subsequent in-depth analysis in this paper.

Table 2: Benchmark Regression Results

	(1)	(2)
	gi	gi
dfi	3.097*	3.185*
	(1.739)	(1.726)
ROA		0.322***
		(0.116)
NetProfit		0.027**
		(0.011)
Liquid		-0.001
		(0.003)
Cashflow		-0.085
		(0.105)
REC		0.707***
		(0.207)
FIXED		-0.046

		(0.135)
Growth		0.000 ^{***}
		(0.000)
cons	1.965 ^{***}	1.858 ^{***}
	(0.425)	(0.424)
Control	No	YES
Firm_FE	YES	YES
Year_FE	YES	YES
Obs	29919	29919
r ² _a	0.774	0.774

4.2 Robustness Checks

This paper conducts two robustness checks to verify the robustness of the benchmark regression results. The first robustness check involves replacing the original dependent variable with the logarithm of one plus the number of invention patent applications (gi2). The second robustness check substitutes the original dependent variable with the research and development expenditure ratio to operating revenue (gi3). Table 3 presents the regression results of these two robustness checks.

In Model (1), the regression coefficient for digital inclusive finance (dfi) on corporate innovation (gi2) is 5.021, significant at the 1% level ($p < 0.01$), indicating that digital inclusive finance significantly promotes the number of invention patent applications by firms. Among the control variables, the regression coefficient for Return on Assets (ROA) is 0.270, significant at the 5% level ($p < 0.05$); for Net Profit (NetProfit), the coefficient is 0.018, significant at the 10% level ($p < 0.1$); for Receivables Ratio (REC), the coefficient is 0.386, significant at the 10% level ($p < 0.1$); and for Growth Rate (Growth), the coefficient is 0.000, significant at the 1% level ($p < 0.01$). These results are consistent with the benchmark regression findings, further supporting the positive impact of digital inclusive finance on corporate innovation.

In Model (2), the regression coefficient for digital inclusive finance (dfi) on corporate innovation (gi3) is 14.785, significant at the 1% level

($p < 0.01$), indicating that digital inclusive finance significantly increases the proportion of research and development expenditure to operating revenue. Among the control variables, the regression coefficient for Net Profit (NetProfit) is -2.832, significant at the 1% level ($p < 0.01$); for Liquidity Ratio (Liquid), the coefficient is 0.159, significant at the 5% level ($p < 0.05$); for Cash Flow Ratio (Cashflow), the coefficient is -2.981, significant at the 1% level ($p < 0.01$); for Receivables Ratio (REC), the coefficient is -3.305, significant at the 1% level ($p < 0.01$); and for Fixed Assets Ratio (FIXED), the coefficient is 1.123, significant at the 5% level ($p < 0.05$).

In summary, the results of the robustness checks indicate that whether replacing the original dependent variable with the logarithm of one plus the number of invention patent applications (gi2) or with the ratio of research and development expenditure to operating revenue (gi3), the impact of digital inclusive finance (dfi) on corporate innovation remains significant and positive. This further validates the reliability and robustness of the benchmark regression results, demonstrating that digital inclusive finance plays a significant role in promoting corporate innovation.

Table 3: Robustness Check Results

	(1)	(2)
	gi2	gi3
dfi	5.021 ^{***} (1.586)	14.785 ^{***} (5.516)
ROA	0.270 ^{**} (0.106)	0.844 (1.115)
NetProfit	0.018 [*] (0.010)	-2.832 ^{***} (0.580)
Liquid	-0.003 (0.003)	0.159 ^{***} (0.051)
Cashflow	-0.054 (0.094)	-2.981 ^{***} (0.652)
REC	0.386 [*] (0.200)	-3.305 ^{***} (0.611)

FIXED	-0.178 (0.128)	1.123** (0.473)
Growth	0.000*** (0.000)	0.012 (0.018)
_cons	0.790** (0.390)	1.281 (1.367)
Control	YES	YES
Firm_FE	YES	YES
Year_FE	YES	YES
Obs	29919	21280
r2_a	0.762	0.796

4.3 Test of the Moderating Effect of Institutional Environment

To test the moderating effect of the institutional environment (marketization level) on the relationship between digital inclusive finance (dfi) and corporate innovation (gi), this paper measures the marketization level (market) using the ratio of urban private and individual employees to urban employed personnel. It introduces an interaction term between marketization level and digital inclusive finance into the regression analysis. Table 4 presents the regression results of the moderating effect test.

In Model (1), the regression coefficient for the marketization level (market) is -0.072, which is insignificant. The regression coefficient for digital inclusive finance (dfi) is 2.655, which is also insignificant but still indicates a positive influence. The regression coefficient for the interaction term between marketization level and digital inclusive finance (adj) is 0.285, significant at the 10% level ($p < 0.1$), suggesting that the marketization level positively moderates the relationship between digital inclusive finance and corporate innovation.

In Model (2), control variables including Return on Assets (ROA), Net Profit (NetProfit), Liquidity Ratio (Liquid), Cash Flow Ratio (Cashflow), Receivables Ratio (REC), Fixed Assets Ratio (FIXED), and Growth Rate (Growth) were added. With the inclusion of these control variables, the

regression coefficient for digital inclusive finance (dfi) slightly increased to 2.741, yet it remains insignificant. However, the regression coefficient for the interaction term between marketization level and digital inclusive finance (adj) remains at 0.285. It is significant at the 10% level ($p < 0.1$), further supporting the positive moderating effect of marketization level on the relationship between digital inclusive finance and corporate innovation.

Regarding the control variables, the regression coefficient for Return on Assets (ROA) is 0.365, significant at the 1% level ($p < 0.01$), indicating a significant positive impact of a firm's profitability on corporate innovation. The regression coefficient for Net Profit (NetProfit) is 0.023, significant at the 5% level ($p < 0.05$), also indicating a positive effect of profit level. The regression coefficient for the Receivables Ratio (REC) is 0.602, significant at the 1% level ($p < 0.01$), suggesting a significant favorable influence of the receivable ratio on corporate innovation. The regression coefficient for Growth Rate (Growth) is 0.000, significant at the 1% level ($p < 0.01$), indicating that a firm's business growth has a significant positive impact on corporate innovation.

In summary, the results of the moderating effect test indicate that the marketization level significantly moderates the impact of digital inclusive finance on corporate innovation. Specifically, a higher level of marketization enhances the positive effect of digital inclusive finance on corporate innovation. This finding suggests that the promotional effect of digital inclusive finance on corporate innovation is more pronounced in regions with a higher degree of marketization, providing an important reference for formulating relevant policies.

Table 4: Results of the Moderating Effect Test

	(1)	(2)
	gi	gi
adj	0.285*	0.285*
	(0.170)	(0.170)
market	-0.072	-0.074

	(0.046)	(0.046)
dfi	2.655	2.741
	(1.799)	(1.799)
ROA		0.365 ^{***}
		(0.123)
NetProfit		0.023 ^{**}
		(0.009)
Liquid		-0.003
		(0.003)
Cashflow		-0.032
		(0.110)
REC		0.602 ^{***}
		(0.207)
FIXED		-0.051
		(0.135)
Growth		0.000 ^{***}
		(0.000)
_cons	2.073 ^{***}	1.983 ^{***}
	(0.420)	(0.423)
Control	NO	YES
Firm_FE	YES	YES
Year_FE	YES	YES
Obs	26129	26129
r2_a	0.789	0.789

5 Conclusions and Recommendations

5.1 Conclusions

This paper investigates the impact of digital inclusive finance on corporate innovation and, through benchmark regression, robustness checks, and analysis of the moderating effects of the institutional environment, arrives at the following key conclusions:

Firstly, the benchmark regression results indicate that digital inclusive finance significantly promotes corporate innovation. By providing

convenient financing channels and reducing financing costs, digital inclusive finance offers vital financial support for corporate innovation activities. This finding suggests that digital inclusive finance plays a significant and positive role in enhancing corporate innovation capabilities.

Secondly, the robustness checks further validate the positive impact of digital inclusive finance on corporate innovation. Regardless of whether the original dependent variable is replaced with the logarithm of one plus the number of invention patent applications (gi_2) or the ratio of research and development expenditure to operating revenue (gi_3), the effect of digital inclusive finance on corporate innovation remains significant and positive. This indicates that digital inclusive finance has a consistent promotional effect across different measures of innovation.

Lastly, the analysis of the moderating effects of the institutional environment reveals that the level of marketization significantly enhances the promotional effect of digital inclusive finance on corporate innovation. In regions with a higher degree of marketization, the positive impact of digital inclusive finance on corporate innovation is more pronounced. This suggests that the institutional environment plays a crucial moderating role in the relationship between digital inclusive finance and corporate innovation.

5.2 Recommendations

Based on the conclusions drawn from the study, the following policy recommendations are proposed:

Firstly, the government should actively promote the development of digital inclusive finance. Formulate relevant policies and regulations to encourage financial institutions to leverage digital technologies to provide more inclusive financial services, especially for small and medium-sized enterprises (SMEs), thereby reducing the financing costs associated with corporate innovation. Policy support further expands the coverage and impact of digital inclusive finance.

Secondly, optimize the institutional environment and enhance the level of marketization. Improve market transparency and competitiveness to create a favorable institutional environment, strengthening the

promotional effect of digital inclusive finance on corporate innovation. The government can promote the development of private enterprises and individual businesses and increase marketization through reforms and market liberalization, thereby enhancing the effectiveness of digital inclusive finance.

Thirdly, financial institutions should continuously improve the application level of digital technology. They should optimize extensive data analysis and intelligent risk control technology to enhance the efficiency and accuracy of financial services. By improving risk management capabilities, financial institutions can better support corporate innovation projects and provide more precise and efficient financial services to enterprises.

Additionally, the government and financial institutions should pay special attention to the innovation needs of small and medium-sized enterprises (SMEs), offering targeted financial products and services to help SMEs overcome financing challenges and enhance their innovation capabilities and competitiveness. SMEs' healthy development and continuous innovation can be promoted by providing more support and services.

Lastly, enterprises should actively utilize digital inclusive finance tools to enhance resource acquisition and risk management capabilities. By optimizing resource allocation, enterprises can better utilize funds for innovation activities, driving the company towards a higher level of innovative development and strengthening market competitiveness. With these policy recommendations, the significant role of digital inclusive finance in promoting corporate innovation can be better harnessed, facilitating sustained and healthy economic development and achieving high-quality economic growth.

References

- Ahmad, M., Majeed, A., Khan, M. A., Sohaib, M., & Shehzad, K. (2021). Digital financial inclusion and economic growth: Provincial data analysis of China. *China Economic Journal*, 14(3), 291-310.

- Autio, E., Nambisan, S., Thomas, L. D., & Wright, M. (2018). Digital affordances, spatial affordances, and the genesis of entrepreneurial ecosystems. **Strategic Entrepreneurship Journal**, 12(1), 72–95.
- Babilla, T. U. K. (2023). Digital innovation and financial access for small and medium-sized enterprises in a currency union. **Economic Modelling**, 120, 106182.
- Benitez, G. B., Ayala, N. F., & Frank, A. G. (2020). Industry 4.0 innovation ecosystems: An evolutionary perspective on value co-creation. **International Journal of Production Economics**, 228, 107735.
- Boeing, P., Eberle, J., & Howell, A. (2022). The impact of China's R&D subsidies on R&D investment, technological upgrading, and economic growth. **Technological Forecasting and Social Change**, 174, 121212.
- Cenamora, J., Parida, V., & Wincent, J. (2019). How entrepreneurial SMEs compete through digital platforms: The roles of digital platform capability, network capability and ambidexterity. **Journal of Business Research**, 100, 196-206.
- Chen, P., & Kim, S. (2023). The impact of digital transformation on innovation performance mediating role of innovation factors. **Heliyon**, 9(3).
- Chen, Y., Yang, S., & Li, Q. (2022). How does the development of digital financial inclusion affect the total factor productivity of listed companies? Evidence from China. **Finance Research Letters**, 47, 102956.
- Daud, S. N. M. (2023). Financial inclusion, economic growth and the role of digital technology. **Finance Research Letters**, 53, 103602.
- Fan, W., Wu, H., & Liu, Y. (2022). Does digital finance induce improved financing for green technological innovation in China? **Discrete Dynamics in Nature and Society**, 2022(1), 6138422.
- Fang, D., & Zhang, X. (2021). The protective effect of digital financial inclusion on agricultural supply chain during the COVID-19

- pandemic: Evidence from China. **Journal of Theoretical and Applied Electronic Commerce Research**, **16**(7), 3202-3217.
- Gu, F., Gao, J., Zhu, X., & Ye, J. (2023). The impact of digital inclusive finance on SMEs' technological innovation activities—Empirical analysis based on the data of new third board enterprises. **Plos one**, **18**(11), e0293500.
- Han, H., & Gu, X. (2021). Linkage between inclusive digital finance and high-tech enterprise innovation performance: role of debt and equity financing. **Frontiers in Psychology**, **12**, 814408.
- Hou, W., & Cui, Z. (2022). **Research on the impact of digital inclusive finance on enterprise's green innovation --with government grants as a mediating variable**. BCP Business & Management. <https://doi.org/10.54691/bcpbm.v25i.1901>.
- Javed, M., Wang, F., Usman, M., Gull, A. A., & Zaman, Q. U. (2023). Female CEOs and green innovation. **Journal of Business Research**, **157**, 113–515.
- Jiang, Z., Ma, G., & Zhu, W. (2022). Research on the impact of digital finance on the innovation performance of enterprises. **European Journal of Innovation Management**, **25**(6), 804–820.
- Jiao, H., Yang, J., & Cui, Y. (2022). Institutional pressure and open innovation: the moderating effect of digital knowledge and experience-based knowledge. **Journal of Knowledge Management**, **26**(10), 2499-2527.
- Jin, S., Chen, Z., Bao, B., & Zhang, X. (2023). Study on the influence of digital financial inclusion on agricultural carbon emission efficiency in the Yangtze River Economic Belt. **International Journal of Low-Carbon Technologies**, **18**, 968-979.
- Kafouros, M., Wang, C., Piperopoulos, P., & Zhang, M. (2015). Academic collaborations and firm innovation performance in China: The role of region-specific institutions. **Research Policy**, **44**(3), 803–817.

- Li, C., Huo, P., Wang, Z., Zhang, W., Liang, F., & Mardani, A. (2023). Digitalization generates equality? Enterprises' digital transformation, financing constraints, and labor share in China. **Journal of Business Research**, 163, 113924.
- Li, C., & Lin, Y. (2023). Digital Finance, Enterprise Innovation, and Equity Financing Constraints of Small and Medium-sized Enterprises. **Academic Journal of Business & Management**, 5(19), 153–163.
- Li, T., Ma, J., Li, T., & Ma, J. (2021). Does digital finance benefit the income of rural residents? A case study on China. *Quant. Financ. Econ*, 5(4), 664-688.
- Liu, G., Huang, Y., & Huang, Z. (2021). Determinants and mechanisms of digital financial inclusion development: Based on urban-rural differences. **Agronomy**, 11(9), 1833.
- Liu, L., & Guo, L. (2023). Digital financial inclusion, income inequality, and vulnerability to relative poverty. **Social Indicators Research**, 170(3), 1155-1181.
- Liu, Y., Wang, A., & Wu, Y. (2021). Environmental regulation and green innovation: Evidence from China's new environmental protection law. **Journal of Cleaner Production**, 297, 126698.
- Lu, F. (2023). How does the financial development environment affect regional innovation capabilities? New perspectives from digital finance and institutional quality. **Journal of Information Economics**, 1(1), 31–46.
- Lu, Z., Wu, J., Li, H., & Nguyen, D. K. (2022). Local bank, digital financial inclusion and SME financing constraints: Empirical evidence from China. **Emerging Markets Finance and Trade**, 58(6), 1712-1725.
- Ma, J., & Li, Z. (2021). Does digital financial inclusion affect agricultural eco-efficiency? A case study on China. **Agronomy**, 11(10), 1949.
- Ma, R., Li, F., & Du, M. (2022). How does environmental regulation and digital finance affect green technological innovation: Evidence from China. **Frontiers in Environmental Science**, 10, 928320.

- Nambisan, S., Zahra, S. A., & Luo, Y. (2019). Global platforms and ecosystems: Implications for international business theories. **Journal of International Business Studies**, 50, 1464-1486.
- Peng, P., & Mao, H. (2023). The effect of digital financial inclusion on relative poverty among urban households: a case study on China. **Social Indicators Research**, 165(2), 377-407.
- Shao, S., Hu, Z., Cao, J., Yang, L., & Guan, D. (2020). Environmental regulation and enterprise innovation: a review. **Business strategy and the environment**, 29(3), 1465-1478.
- Shen, H., Luo, T., Gao, Z., Zhang, X., Zhang, W., & Chuang, Y. C. (2023). Digital financial inclusion and the urban–rural income gap in China: Empirical research based on the Theil index. **Economic research-Ekonomika istraživanja**, 36(3).
- Sun, A. (2023). Financial Market Stability, Development of Digital Inclusive Finance and Enterprise Innovation Output. **Financial Engineering and Risk Management**, 6(7), 8-19.
- Wang, S., Yuan, L., Xiong, Z., & Liu, Y. (2023, April). **The Impact of Digital Inclusive Finance on Enterprise Financing in Fujian Province**. In Proceedings of the 2023 7th International Conference on E-Commerce, E-Business and E-Government (pp. 93-101).
- Wang, W., He, T., & Li, Z. (2023). Digital inclusive finance, economic growth and innovative development. **Kybernetes**, 52(9), 3064-3084.
- Wang, X., Wang, X., Ren, X., & Wen, F. (2022). Can digital financial inclusion affect the CO2 emissions in China at the prefecture-level? Evidence from a spatial econometric approach. **Energy Economics**, 109, 105966.
- Wang, Y. (2023). **The Impact of Commercial Banks' Interest Rate Policies on SME Innovation under Digital Inclusive Finance**. Advances in Economics, Management, and Political Sciences. <https://doi.org/10.54254/2754-1169/46/20230337>.
- Wu, A. (2017). **The signal effect of government R&D subsidies**

Research on the influencing factors of the Purchasing intention of online live sales of gold jewelry in Chongqing

Jingnuo Zhou¹

Received: September 5, 2024. Revised: February 17, 2025. Accepted:
April 29, 2025

Abstract

The objectives of this study were 1) To assess the performance benefits brought by financial performance to related enterprises, 2) To evaluate the corporate benefits brought by non-financial performance and live delivery to associated enterprises, and 3) To study the impact of market performance on live broadcasting for enterprise benefits. This research was mixed. The conceptual framework of this research was applied from Maslow's demand theory and value co-creation theory. The population comprises Chinese companies and a particular brand of online consumption and customer use. The samples were Chinese live streaming of online consumers as determined by random choice. The research instrument was an investigation form. Statistics used for data analysis were the impact of live broadcasts with goods on enterprise benefits.

The result of this study found that 1) Live broadcasting with goods positively impacts a company's financial performance by increasing operating income and profitability, 2) It enhances non-financial performance by improving the market reach of offline stores and customer engagement, and 3) Live broadcasting with goods does not significantly contribute to long-term improvements in market performance.

Keywords: Financial Benefits, non-financial benefits, market performance

Introduction

¹ Faculty of Business Administration, Pathumthani University. Email: 2440611275@qq.com

With the popularization of mobile communication equipment and the convenience of logistics in the 21st century, the e-commerce industry is increasingly prosperous. This has also led to many companies to enter the e-commerce industry. At the same time, with the development of MCN institutions in recent years, the 'Internet celebrity economy' has exploded and become a multi-platform direction. This trend has spawned a business model of 'online celebrities live broadcast with goods' on e-commerce platforms. In this model, companies collaborate with popular online personalities, known as 'Internet celebrities', to showcase products, provide advice, answer questions, and guide consumers through the online platform. With its strong interaction, this model enables a direct connection between goods and consumers, making consumers feel more engaged and closer to the real offline experience. Live streaming can compensate for years of lack of sensory experience in traditional e-commerce.

Driven by the digital wave, webcast, as an emerging sales model, is emerging in the gold jewelry industry in Chongqing. In particular, well-known brands such as Zhou Dasheng and Lao Fengxiang actively expand the online market based on traditional sales channels and show the unique charm of gold jewelry by interacting with customers through the live broadcasting platform. Research shows that since the outbreak of the novel coronavirus at the end of 2019, offline brick-and-mortar stores have been impacted, while online live sales have emerged, becoming a new engine for the growth of the gold jewelry industry.

The live broadcast sales model concept has just emerged and is still in development, so there is not much relevant literature. The existing literature mainly studies the role and significance of live broadcasts, the problems and countermeasures of commodities and products themselves, or discusses the marketing model and its influence on consumers' purchase intention from the perspective of marketing and

consumers. However, only a few scholars have studied the impact of live streaming on corporate performance. Therefore, this paper aims to explore the impact of a brand's real-time development on enterprise performance and to supplement the construction of relevant literature in this field. (Pleasure and practical shopping goal: Online experience. *Journal of Business Research*, 2008,61 (4): 309-314)

The essential advantage of the live-streaming sales model lies in its robust interactivity, which can compensate for the lack of sensory experience of traditional e-commerce. In 2020, China's live-streaming e-commerce market achieved explosive growth under the dual impetus of policy support and market demand. At the same time, the Chongqing municipal government also attaches great importance to the potential of a live broadcasting economy and believes it plays a vital role in promoting rural poverty alleviation and economic growth.

This study will analyze the current live sales of gold jewelry brands in Chongqing and reveal how live sales can positively impact enterprise performance by enhancing brand exposure, enhancing consumers' purchase intention, optimizing sales channels, and other links. The research results are expected to provide essential reference and guidance for the sales model of gold jewelry e-commerce in the Chongqing region and even the whole country and promote the digital transformation of the gold jewelry industry.

Research Question

1. How do live streaming sales affect a company's financial performance?
2. What are the impacts of real-time live-streaming sales on the development of corporate brands?
3. How do live streaming sales affect a company's market performance?

Research Objective

1. To assess the performance benefits brought by financial performance to related enterprises,
2. To evaluate the corporate benefits brought by non-financial performance and live delivery to related enterprises,
3. To study the impact of market performance on live broadcasting for enterprise benefits.

Research Hypothesis

1. Regarding financial performance, the sales model of live broadcasting with goods promotes and allows the enterprise's operating income to grow.
2. Regarding non-financial performance, the sales model of live streaming with goods indirectly improves the coverage rate of offline stores, enabling them to occupy the offline market quickly.
3. Regarding market performance, implementing live broadcasting with goods does not improve enterprise market performance long term.

Literature review

Concept and theory of financial performance

Financial performance is a comprehensive indicator that measures the economic status and results of an organization, enterprise, or individual in a certain period. It reflects the economic situation of resource allocation efficiency, operating efficiency, asset management level, and debt management ability. The concept and theory of financial performance involve the following key aspects:

1. Profitability: This measures an enterprise's ability to create profits, usually measured by net profit, gross margin, operating margin, and other indicators.

2. Asset management efficiency: This involves the application efficiency of assets, including the inventory turnover rate, accounts receivable turnover rate, and other indicators, reflecting the efficiency of the asset operation of enterprises

3. Financial leverage effect: This means enterprises use debt to increase shareholder equity returns. A too-high financial leverage ratio (such as an asset-liability ratio) may increase an enterprise's financial risk.

4. Liquidity: The liquidity of a business can be measured by both the current ratio and the fast ratio, which reflects the ability of a company to repay debt in the short term.

5 Capital structure: This is the structure of long-term capital sources of enterprises. Reasonable capital structure can reduce the capital cost of enterprises and improve financial performance.

6. Market performance: Market indicators such as market value and stock price changes are also measuring of financial performance.

7. Value creation: An enterprise's ultimate goal is to create value, including profit, improving its long-term competitiveness, and increasing shareholders' wealth.

8. At the theoretical level, financial performance can be analyzed and predicted through various financial models, such as financial ratio analysis, cash flow analysis, economic added value (EVA) analysis, etc. These analytical methods help stakeholders, such as investor management, better understand the financial position and future profit potential.

9. In practice, improving financial performance usually requires enterprises to adopt internal management measures and external market strategies, such as optimizing the cost structure, improving the added value of products and services, expanding market share, innovating technologies, and management.

Financial performance is a multidimensional and comprehensive concept covering all aspects of enterprise financial management. It is crucial to the long-term development of enterprises and the maximization of value.

Concept and theory of non-financial performance

Non-financial performance refers to the financial and operational results achieved in the process. These achievements are difficult to measure directly by numbers, but they impact enterprises' long-term development and competitiveness. The concept and theory of non-performance mainly include the following aspects:

1. Corporate reputation: Corporate reputation is the reputation and image obtained by an enterprise. It directly affects consumers' purchase decisions and partners' willingness to cooperate. Improving corporate reputation can increase customer satisfaction and loyalty and improve enterprises' market competitiveness.

2. Customer satisfaction: Customer satisfaction is an essential indicator for measuring the quality of enterprise products or services. High customer satisfaction means enterprises can meet customers' needs and expectations, provide value to customers, and thus improve customer loyalty and reputation.

3. Employee satisfaction: Employee satisfaction refers to the degree of satisfaction employees have with the working environment, salary and welfare, career development, and other aspects. Employee satisfaction

can enhance employees' sense of belonging and work enthusiasm, reduce employee turnover, and improve enterprises' talent competitiveness.

4. Enterprise innovation: Enterprise innovation refers to the innovation activities of enterprises in products, technology, management, and other aspects. Improving enterprise innovation ability can create new growth points and improve enterprises' market competitiveness and profitability.

5. Corporate social responsibility: Corporate social responsibility refers to the enterprise's responsibility to the environment, society, and stakeholders during operations. It can improve enterprises' social image and enhance consumers' trust and support, improving their market competitiveness.

6. Management efficiency: Management efficiency refers to the efficiency of enterprises in resource allocation, organizational structure, decision-making process, and other aspects. Improving management efficiency can reduce operating costs and improve profitability.

7. Corporate culture construction: The formation and dissemination of corporate common values, beliefs, and norms of conduct. A strong corporate culture can enhance employee cohesion and team spirit and improve the enterprise's competitiveness.

In short, non-financial performance is an essential indicator of an enterprise's comprehensive competitiveness. To achieve long-term sustainable growth, enterprises should focus on improving non-financial performance and coordinating the development of financial and non-financial performance.

Concept and theory of market performance

Market performance refers to the economic outcome caused by the interaction of market participants in a specific market structure. It usually

involves productivity, resource allocation, product diversity, innovation capacity, consumer welfare, and economic growth. The concept and theory of market performance are among the core contents of financial research, and they are essential in microeconomics and industrial organization theory.

About Live Streaming

Live streaming refers to the real-time transmission of audio and video content over the Internet. It has become increasingly popular in recent years, with people using it for various purposes, such as entertainment, education, and social interaction.

Live streaming involves capturing an event or performance using a camera and encoding it into a digital format that can be streamed over the Internet. The encoded video is then sent to a server, which distributes it to viewers who can watch it in real-time on their devices.

5 Conceptual Framework

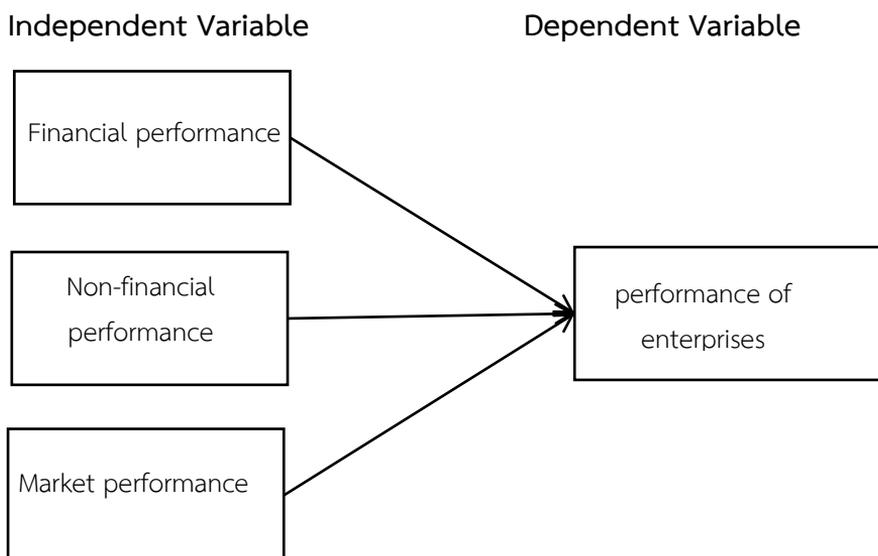

Figure 1 Conceptual Framework

Methodology

1 Population and sample

The target population of this study is consumers who purchase a particular brand through online channels in China. Based on the brand's annual and market research reports, we estimate the overall number of online consumer buyers to be about 100,000.

Due to research resources and time constraints, we could not survey all online consumer buyers. Therefore, we used stratified random sampling to select samples. First, we stratified the study population by factors like region, age, and sex and then randomly sampled samples in each hierarchy to ensure the sample was representative.

2 Research instruments

1) Literature research method

In the process of writing the paper, according to the research direction of the paper, we searched the literature related to "live delivery" with goods "and" enterprise performance " on CNKI. After reading, sorting out, and summarizing, I learned about the current research situation of domestic and foreign scholars in this field and summarized the research results of scholars, which provides a theoretical basis for the case analysis of this paper

2) Case study method

In the case study of a brand, I read the annual report and prospectus of a brand over the years. On the one hand, I learned about the development and operation of the company in recent years. On the other hand, I analyzed the specific implementation process and strategy of live

broadcasting of a brand. At the same time, I was combined with the data in the annual report and the Oriental Wealth database.

3) Event study method

This paper selected three announcements of a brand live with goods to analyze, centered on the announcement. It selected five days as a window period, calculated a brand price relative to the number of excess yields and cumulative excess yield, and analyzed the calculation results and evaluation to determine whether live-with-goods behavior improved enterprise market performance and the degree of its impact on market performance and time.

4) SICAS model

The SICAS model underwent a pattern of evolution from AIDMA to AISAS and then from AISAS to SICAS. The whole process of evolution is shown in Figure 1 below. This evolution process is closely related to the change in consumers' consumption habits, and the continuous innovation of Internet information technology has also boosted the evolution of the model.

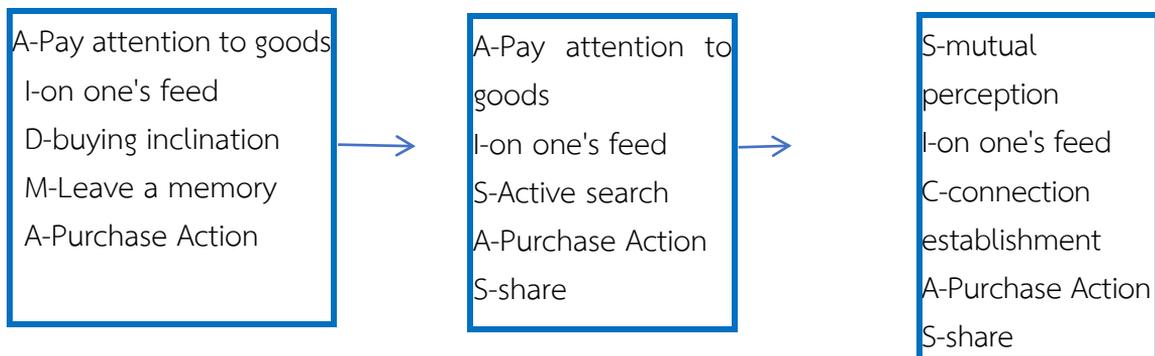

Figure 2 SICAS the model evolution process

Result

This survey aims to explore the relationship between online sales performance, offline store sales performance, and market competition

improvement of live streaming sales and corporate performance. This questionnaire was used as a tool for collecting data and revealed the analysis of the data to test the hypotheses of each research variable. In this chapter, the author will introduce the survey sample, the general characteristics of the sample, the measurement of model fitting, and the hypothesis testing results of the model. The detailed information is as follows:

Presentation of Data Analysis

In the data analysis, the researcher has presented the results according to the purpose of the research by dividing the presentation into three parts as follows:

Part 1: the correlation analysis of financial performance

Online income accounted for an increased proportion, bucking the trend to promote the total revenue.

Table 1 Growth rate and proportion of sub-channel operating revenue of a brand from 2016 to 2020

	In 2016	In 2017	In 2018	In 2019	In 2020
Total	29.02	38.05	48.70	54.39	50.84
operating income of a particular brand (100 million yuan year-on-year growth (%))		31.12	27.99	11.68	-6.53
year-on-year growth (%))	2.21	2.83	3.50	5.01	9.71

Online revenue of a particular brand (RMB 100 million yuan)		28.05	23.67	43.14	93.18
Online revenue of a brand accounts for (%)	7.62	7.44	7.19	9.21	19.10
Offline revenue of a brand (100 million yuan)	26.81	35.22	45.2	49.38	41.13
year-on-year growth (%)		31.37	28.34	9.25	-16.71

As shown in the above table, in the early stage of the development of the live delivery business, from 2016 to 2018, the slow growth of online revenue is because the young products of the broadcast room just hit the market, the similarity with consumer target products is still low, and the sales volume is not optimistic; meanwhile, the online products have the characteristics of low unit price, resulting in a low proportion of online revenue. However, in the past three years, the sales mode of live streaming with goods has attracted many investors to attract investment and join, and the offline stores have increased yearly.

Table 2 The price comparison of the different types of gold products of a certain

Type	Attribute	Nature	Product price/unit price
The price of gold	18K gold	Gold transport light bead bracelet	510 yuan / g + labor cost 136 yuan/piece
	5G gold, 3D gold	5G Aurora golden gourd set chain	2159.4 yuan/piece (3.54g, about 610 yuan / g) 960 yuan/piece (1g, about 960 yuan / g)
Pricing gold	999 gold	Full This life Buddha zodiac guard transit beads	RMB 2,060 yuan/piece

The brand is the first national jewelry-leading enterprise to promote the implementation of one-price gold products in China. The company pointed out in the 2020 annual report that the current one-price gold products account for about 25% of the overall gold product and are expected to increase to more than 30%. Increasing the proportion of one-price gold products will improve the company's gross profit margin.

Part 2: non-financial performance correlation analysis

Regional store coverage rate refers to the number of offline stores owned by a county in a region, that is, the number of stores in an area. This is the second indicator to measure the density of stores in a particular region. The lower the index, the lower the number of offline stores in the area; the less saturated the stores, the larger the store space; the higher the number of offline stores in the region, the more saturated the stores,

the smaller the store space. The calculation results are shown in the following chart.

Table 3 Calculation results of the regional store coverage rate of a particular brand from 2016 to 2020

	In 2016	In 2017	In 2018	In 2019	In 2020
Number of all counties in the 31 provinces and municipalities (Seat)	2782	2782	2782	2782	2782
Number of stores (room)	2456	2724	3375	4011	4189
Population coverage rate of a single store (room/seat)	0.88	0.98	1.21	1.44	1.51

Part 3: the correlation analysis of the market performance

This article takes the announcement date as the event date, as $t=0$, and the five trading days before the event as the window period, namely $t= (-5,5)$. Calculate the increase and decrease of the excess yield (AR) and the cumulative excess yield (CAR) within the five trading days before and after the analysis event. R_{4t} represents the daily change rate of a brand stock on the t day, and R_{it} represents the change rate on the t day, from which the excess yield (AR_{it}) and the cumulative excess yield (CAR_{it}) are calculated. The formula is as follows:

$$AR_{it}=R_{4t}-R_{it}$$

$$CAR_{it}=\sum_{t=1}^n AR_{it}$$

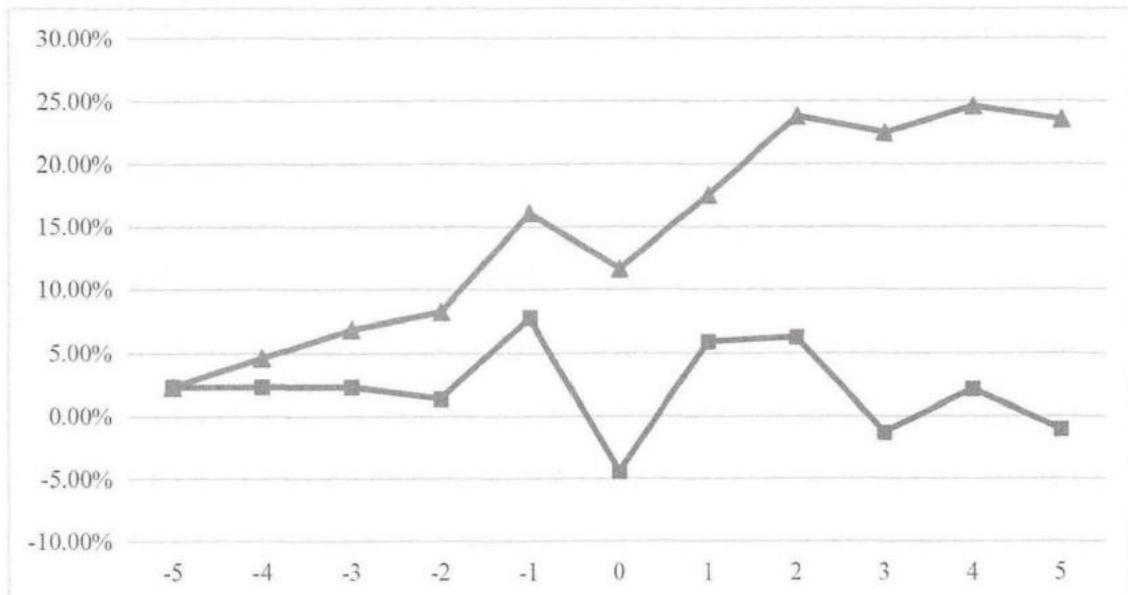

Figure 3 changes in the performance of a brand before and after the release of the investor relations report on July 3, 2020

The figure above shows that before the announcement, i.e., $t = (-5, -1)$, a brand's excess rate of return and cumulative excess rate both show a trend of stable change and then rise. On the day of the announcement, that is, $t=0$, the excess yield of a brand drops to a negative value, which may be affected by the decline in the growth rate of the Shenzhen Component Index at $t=0$. However, in the period of $t = (1,2)$, the excess yield of the company recovered to around 6%, and the cumulative excess yield also continued to rise.

Conclusion

The study aimed to investigate the impact of live streaming on online purchase intention, focusing on three research hypotheses related to financial performance, non-financial performance, and market performance. The findings provide valuable insights into the effects of live broadcasting with goods on various aspects of business performance.

Firstly, regarding financial performance, the research hypothesis suggests that the sales model of live broadcasting with goods promotes and enables the enterprise's operating income growth. This indicates that implementing live broadcasting with goods can positively influence a company's financial performance by increasing its revenue and profitability.

Secondly, regarding non-financial performance, the research hypothesis posits that the sales model of live streaming with goods indirectly improves the coverage rate of offline stores, allowing them to occupy the offline market quickly. This implies that live broadcasting with goods can enhance a company's non-financial performance by expanding its market reach and increasing customer engagement in physical stores.

Lastly, regarding market performance, the research hypothesis suggests that implementing live broadcasting with goods does not have a long-term role in improving enterprise market performance. This finding highlights the limitations of relying solely on live broadcasting with goods as a marketing strategy for sustained improvements in market performance.

Discussion

The term "live streaming with goods" has only become popular recently. It is an innovation in the sales model of traditional retail enterprises, and few scholars have studied this field. The global COVID-19 outbreak in 2020 has made it difficult for the traditional retail industry. "live delivery" became one of the frequent words at the two sessions 2020.

In this paper, innovative indicators are used to study the influence of a brand live broadcast on enterprise performance. In selecting financial performance indicators, this paper does not choose the traditional financial index evaluation system but selects the growth rate, gross profit rate, EVA, and other indicators. This paper analyzes store coverage rate, brand value, and information disclosure quality in selecting non-financial performance indicators. In this way, the direct impact of live delivery on performance

can be more accurately described, so there are innovations in the research indicators.

References

Bridges, E., & Florsheim, R. (2008). Hedonic and utilitarian shopping goals:

The online experience. **Journal of Business Research**, *61*(4), 309–314. <https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2007.06.017>

Fang, Y. H. (2014). Beyond the credibility of electronic word of mouth:

Exploring e-WOM adoption on social networking sites from affective and curiosity perspectives. **International Journal of Electronic Commerce**, *18*(3), 67–102.

<https://doi.org/10.2753/JEC1086-4415180303>

Jinhua, T. (2017). A study on the effect of web live broadcast on

consumers' willingness to purchase. **Open Journal of Business and Management**, *5*(2), 280–289.

<https://doi.org/10.4236/ojbm.2017.52025>

Kim, J. B. (2012). An empirical study on consumer first purchase intention in online shopping: Integrating initial trust and TAM. **Electronic Commerce Research**, *12*(2), 125–150.

<https://doi.org/10.1007/s10660-012-9089-5>

Ohanian, R. (1990). Construction and validation of a scale to measure celebrity endorsers' perceived expertise, trustworthiness, and attractiveness. **Journal of Advertising**, *19*(3), 39–52.

<https://doi.org/10.1080/00913367.1990.10673191>

Sun, Y., Shao, X., Li, X., & Guo, Y. (2019). How live streaming influences

purchase intentions in social commerce: An IT affordance

perspective. **Electronic Commerce Research and**

Applications, 37, 100886.

<https://doi.org/10.1016/j.elerap.2019.100886>

- Wang, X., & Wu, D. (2019). **Understanding user engagement mechanisms on a live streaming platform**. In International Conference on Human-Computer Interaction (pp. 266–275). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-030-23525-3_21
- Wongkitrungrueng, A., Assarut, N., & Woodside, A. G. (2020). The role of live streaming in building consumer trust and engagement with social commerce sellers. **Journal of Business Research**, 117, 543–556. <https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2018.08.032>
- Xiao, T. (2010). Cross-national investigation of an extended technology acceptance model in the online shopping. **International Journal of Retail & Distribution Management**, 38(10), 742–759. <https://doi.org/10.1108/09590551011076524>
- Xu, Y., & Paulins, V. A. (2005). College students' attitudes toward shopping online for apparel products: Exploring a rural versus urban campus. **Journal of Fashion Marketing and Management**, 9(4), 420–433. <https://doi.org/10.1108/13612020510620795>
- Yuliharsi, E., Md. A. I., & Amir, K. (2011). Factors that influence customers' buying intention on shopping online. **International Journal of Marketing Studies**, 3(1), 128–139. <https://doi.org/10.5539/ijms.v3n1p128>
- Zhang, S. (2020). **Take the path, mode, and future of the public welfare live broadcast of "Order for Hubei" launched by the new media of People's Daily as an example**. *News Front*, 2020(10), 3–7.

- Zhao, B., & Wang, Y. (2021). The influence of the characteristics of e-commerce anchors on consumers' purchase intention. **Business Research**, 2021(1), 1–6.
- Zhao, S., & Liang, B. (2021). Characteristics, challenges, and development trends of live streaming with goods. **China's Circulation Economy**, 35(8), 61–71.
- Zhu, Y. (n.d.). **Integrated marketing analysis of network IP modification based on 4I principle** [Unpublished doctoral dissertation]. Beijing Institute of Printing Technology.

Student Learning Achievement by using Project-Based Learning (PBL) of the Architectural Course at Chongqing Yucai Vocational Education Center, He Chuan District, China

Linfang Zhang¹

Received: September 17, 2024. Revised: April 17, 2025. Accepted: April 29, 2025

Abstract

The objectives of this study were to 1) compare students' learning achievement before and after PBL implementation using pre-test and post-test comparisons, 2) measure learning outcomes against a 75% mastery criterion, and 3) evaluate student satisfaction with the PBL approach. This research was a quantitative study. The conceptual framework of this research was applied to educational psychology theories related to active learning and constructivism. The population consists of 1,200 students enrolled in architectural courses in the He Chuan District, China. The samples were 291 students, as determined by Krejcie and Morgan's formula. The research instrument was a combination of surveys and tests. Statistics used for data analysis were descriptive statistics, t-tests, and satisfaction indices.

The results of this study found that: 1) there was a significant improvement in learning achievement between pre-test and post-test scores; 2) a majority of students met or exceeded the 75% mastery criterion; and 3) students reported high levels of satisfaction with the PBL approach, noting its relevance to real-world applications, opportunities for interdisciplinary work, and the supportive role of instructors.

Keywords: Student learning achievement, project-based learning, He Chuan District, China

¹ Faculty of Education, Pathumthani University, Email: 371118399@qq.com

Introduction

The transition to Project-Based Learning (PBL) within Architectural course in He Chuan District, Chongqing, China, signifies a pivotal shift towards practices that accommodate the dynamism of the architectural profession. This shift, as Chen, Kolmos, and Du (2020) articulate, is an essential response to the burgeoning need for graduates who are theoretically proficient and adept in practically applying their knowledge. PBL presents an avenue through which students can integrate theoretical learning with practical experience, engaging directly with the complexities of architectural projects. The adoption of PBL, as evidenced in He Chuan District, is driven by a strategic need to prepare future architects capable of shaping the built environment in an era characterized by rapid technological change and global connectivity.

This emerging pedagogical narrative is underscored by the relevance of the PBL framework, which invites students to tackle real-world architectural problems, fostering a collaborative and project-driven learning environment (Chen et al., 2020). This educational paradigm aspires to cultivate creativity, critical thinking, and problem-solving skills, indispensable for architects who translate theoretical concepts into tangible societal contributions.

The imperative of exploring PBL within an Architectural course becomes apparent when considering the profession's distinct demands. Traditional lecture-based learning models are often criticized for their limitations in imparting the nuanced skills essential in architecture, where practical experience and effective collaboration are paramount (Chen et al., 2020). PBL addresses this educational shortfall by promoting active, student-centered learning that closely simulates real-world architectural practice. This approach aligns with the expectations of modern architectural practice and embeds digital literacy, a competency that is becoming increasingly crucial as the field transitions into the digital age (Li, 2020).

However, the effectiveness of PBL in architectural courses, particularly within the unique context of He Chuan District, is not yet fully comprehended. This research seeks to elucidate PBL's impact on students' learning achievements, focusing on practical skill development, engagement with course material, and overall academic performance. Integrating digital tools within PBL, a facet explored by Li (2020) in the context of software architecture education, promises further insight into the contemporary Architectural course landscape, where digital tools are integral to the learning process.

The imperative for this study emerges from a discernible void in empirical evidence concerning the efficacy of Project-Based Learning (PBL) within architectural courses, particularly within the context of He Chuan District. While the merits of PBL are extolled in broader educational literature, studies such as those by Almulla (2020), Chen et al. (2020), and Li (2020) primarily offer insights from a theoretical or anecdotal standpoint, without substantial focus on the empirical assessment of PBL in this specific educational milieu.

This research is intended to address this lacuna by meticulously evaluating the impact of PBL on the academic and practical achievements of architectural students in He Chuan District. The exploration will pivot around core questions: Can Almulla's (2020) assertions regarding enhanced student engagement through PBL be empirically validated in this context? Does the integration of digital tools in PBL, as suggested by Li (2020), lead to a tangible elevation in students' learning experiences and outcomes?

Additionally, the adoption of PBL in pedagogy, as Lamela (2020) discussed, predicates the assumption of its positive impact on independent learning and skill development. This study seeks to test that hypothesis, examining whether the cooperative and student-driven methods observed by Lamela (2020) are replicable and beneficial in the architectural courses of He Chuan District.

The research will also scrutinize the extent to which PBL contributes to students' work readiness, an aspect that Mandal and Edwards (2021) suggest is crucial in the local workplace context. It will

investigate the alignment of PBL with the needs of the modern architectural landscape, where, as per the findings of Olweny et al. (2022), educational pedagogy must demonstrate flexibility and resilience in the face of global challenges such as the COVID-19 pandemic.

The literature also suggests a need for studies assessing the effectiveness of PBL in fostering academic achievement, practical skills, and work readiness among architectural students. For instance, Delbert, Stepansky, and Lekas (2020) highlighted the importance of experiential learning frameworks in education. However, their application and efficacy in the specific domain of Architectural courses in He Chuan require empirical validation.

Additionally, the potential of PBL to enhance student engagement, as discussed by Eswaramoorthi et al. (2022), raises questions about its application in architectural courses and whether it translates into improved learning achievements and skills retention. This is particularly relevant in the wake of educational disruptions caused by the COVID-19 pandemic, as noted by Olweny, Ndibwami, and Ahimbisibwe (2022) in their reflections on emergency remote learning.

Furthermore, the societal and environmental consciousness, as discussed by Fatherly, Thomas, and White (2021), when implemented in architectural courses, could offer insights into the curriculum's capacity to enrich students' awareness and responsiveness to contemporary issues, a facet yet to be thoroughly examined in the context of PBL in Architectural course.

Research Questions

1. How does implementing PBL in the He Chuan District architectural course affect students' learning achievements as measured by pre-test and post-test comparisons?
2. Does students' learning achievement in the He Chuan District architectural course meet the 75% criteria after engaging in PBL?
3. What is student satisfaction with the architectural course of He Chuan District when PBL is used as the teaching method?

Research Objectives

1. To compare learning achievement in the Architectural course of Chongqing Yucai Vocational Education Center in China.
2. To compare learning achievement in the Architectural course of Chongqing Yucai Vocational Education Center in China.
3. To study student satisfaction with the Architectural course of Chongqing Yucai Vocational Education Center in China.

Research Hypothesis

- H1: Students in the He Chuan District architectural course will demonstrate a statistically significant improvement in learning achievements on post-tests after implementing PBL compared to their pre-test scores.
- H2: A significant proportion of students in the He Chuan District architectural course will achieve a learning achievement that meets or exceeds the 75% criteria after participating in PBL.
- H3: Students will report high levels of satisfaction with the architectural course of He Chuan District when taught using PBL methodologies.

Theory and Concept of Project-Based Learning (PBL)

Project-based learning (PBL) has garnered substantial attention in educational research, with many scholars advocating for its effectiveness across various learning environments. Almulla (2020) emphasizes the engaging nature of PBL, particularly its ability to foster a profound learning experience. This engagement is pivotal to the approach, which Al-Qora'n (2021) and Al-Qora'n, Jawarneh, and Nganji (2023) extend to the realms of software architecture through the use of social networking sites and cloud storage, highlighting the adaptability of PBL to incorporate modern technologies.

PBL, as defined by scholars, is an instructional methodology that enables learners to acquire knowledge and skills through an extended inquiry process centered around complex, authentic questions, and carefully designed products and tasks (Chen, Kolmos, & Du, 2020). Its historical roots can be traced back to the progressive education

philosophies of John Dewey, who advocated for learning through doing, suggesting that students thrive in an environment where they are involved in their learning process (Avcı et al., 2019).

The development of PBL has seen it evolve from its rudimentary applications to a sophisticated pedagogical strategy encompassing multiple disciplines and education levels. Ferrero, Vadillo, and León (2021) explore its effectiveness among kindergarten and elementary students, while Braunreiter et al. (2021) demonstrate its use in integrating undergraduate medical education curricula. The adaptability of PBL is also evident in the work of Fonseca et al. (2020), who examine the engagement of architectural students and teachers in virtual and interactive systems within projects, indicating the potential for PBL to enhance learning and teaching experiences.

Incorporating modern technologies has further propelled the significance of PBL in contemporary education. Hwang, Utami, Purba, and Chen (2020) show how ubiquitous apps can influence learning behaviors and achievements in mathematics, while Kuo et al. (2021) illustrate the impact of design thinking and robotics courses on college students' learning motivation and creative thinking, suggesting that PBL can effectively incorporate elements of design thinking and technology to foster creativity and motivation.

This contemporary application of PBL is especially relevant given the digital transition necessitated by the COVID-19 pandemic. Yu (2022) discusses sustaining student roles and motivation in online learning environments, while Olweny, Ndibwami, and Ahimbisibwe (2022) reflect on the remote learning experience in architectural courses, demonstrating the resilience and flexibility of PBL even in emergency remote teaching situations.

Chin, Kao, and Wang (2020) add to this by illustrating the effects of augmented reality technology in a mobile touring system on students' learning performance and interest, proposing that PBL can be enhanced through immersive technologies. The findings of Isa (2021), which focus on the effectiveness of PBL on secondary school students' achievement in

TVET education, further bolster the argument for PBL's widespread application across different educational levels and settings.

Conceptual Framework

Development of the Conceptual Framework

The conceptual framework for assessing the impact of Project-Based Learning (PBL) on learning achievement and student satisfaction in Architectural courses draws from a diverse range of studies. Almulla (2020) underlines the engagement that PBL fosters among students, a critical input for any educational intervention to improve learning achievements. Similarly, Azizah and Widjajanti (2019) highlight PBL's effectiveness in enhancing critical thinking skills and self-confidence, which are essential components of the educational context and influence student demographics.

Implementing PBL, as described by Chen, Kolmos, and Du (2020), involves several forms and faces numerous challenges, particularly in engineering education, which shares commonalities with architectural studies. Al-Qora'n, Jawarneh, and Nganji (2023) underscore the need for a tailored approach to PBL, advocating for a mobile PBL model to teach software architecture, suggesting a potential parallel in Architectural courses.

Outputs of PBL implementation, such as learning achievement and student satisfaction, are well-documented across disciplines. For instance, Hwang et al. (2020) demonstrate the positive effects of app-based learning in mathematics, which can be extrapolated to Architectural courses, where augmented reality and virtual design tools, as explored by Jenek et al. (2021) and Chang, Hsu, and Jong (2020), are becoming increasingly prevalent.

Studies by Isa (2021) and Lazić, Knežević, and Maričić (2021) further reinforce the positive outcomes of PBL on student achievement. In the context of the Architectural course, Gunasagaran et al. (2021) present model-making as a form of PBL that directly contributes to learning

construction, a fundamental aspect of architectural studies. Similarly, Kuo et al. (2021) discuss the positive impacts of a design thinking PBL robot course on learning motivation and creative thinking, which are vital in Architectural courses, where creativity is paramount.

Student satisfaction, a key output of the educational process, is influenced by several factors, including the perception of the learning environment and the pedagogical approaches employed. Millar et al. (2021) and Braunreiter et al. (2021) offer insights into teachers' perceptions of contemporary skill acquisition and integrated curricula, which can inform the development of PBL frameworks that align with student expectations and industry demands.

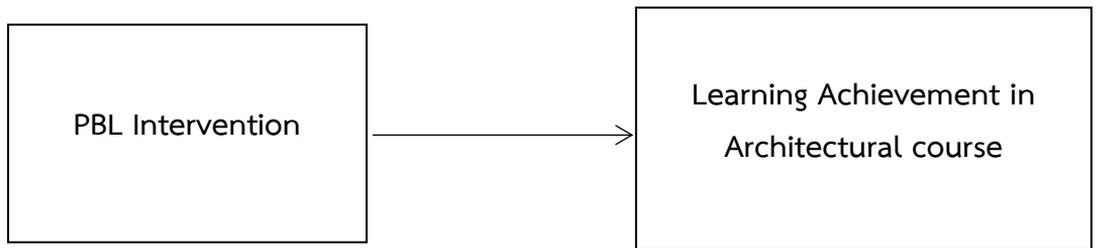

Figure 1. Conceptual Model

Literature Review

Theory and Concept of Learning Achievement

Almulla (2020) emphasizes the role of PBL in engaging students actively in the learning process, suggesting that such engagement is a key factor in enhancing learning achievement. Al-Qora'n (2021) further explores this by integrating social networking sites and cloud storage into PBL, proposing that the use of modern technology can facilitate better learning achievements. This notion is supported by Hwang et al. (2020), who found that the use of technology, specifically ubiquitous applications, in authentic contexts can improve mathematics learning achievements among students.

Several studies have delved into the components that contribute to learning achievement. For instance, Avci et al. (2019) link cooperative

learning, a relative of PBL, to improved learning achievement, motivation, and attitude in science education, while Azizah and Widjajanti (2019) highlight the effectiveness of PBL from the perspectives of learning achievement, critical thinking skills, and student confidence. In the field of medical education, Braunreiter et al. (2021) illustrate the use of learning communities to deliver an integrated curriculum, which underscores the importance of a supportive learning environment for achieving educational objectives.

The factors influencing learning achievement are diverse. Chang et al. (2020) and Chin et al. (2020) investigate the role of peer assessment and augmented reality technology, respectively, in enhancing interest and performance in educational settings. Delbert et al. (2020) propose the S.E.L.F. approach, integrating systems and experiential learning frameworks, which could be seen as critical in developing fieldwork and capstone education that directly impacts student achievement.

The relationship between PBL and learning achievement is further corroborated by Isa (2021), who notes the effectiveness of PBL in improving secondary school students' achievement, and by Jenek et al. (2021), who explore how virtual design environments can capture the dynamics of the learning process in architecture education. These environments, which simulate professional practice, have the potential to significantly impact students' learning achievements by providing a more engaging and realistic educational experience.

It's also crucial to consider the role of self-regulated learning skills in student achievement. Demirören et al. (2020) explore the determinants of these skills, including the roles of tutors and students, while Lazić et al. (2021) demonstrate the influence of project-based learning on student achievement in elementary mathematics education. These studies suggest that when students have control over their learning processes, their achievement levels can be positively affected.

Furthermore, Liu et al. (2021) explore the relationship between social interaction, cognitive processing, and learning achievements in MOOC discussion forums, implying that interaction among peers is a

significant factor in learning achievement. This is echoed by Mandal and Edwards (2021), who discuss the importance of work-integrated learning in enhancing student work readiness, a critical component of overall learning achievement in the field of engineering.

Contextual Background of He Chuan District's Architectural course

In the He Chuan District of Chongqing, China, Architectural course is undergoing a transformation, influenced by the global shift towards innovative pedagogical strategies that cater to the evolving demands of the architectural profession. The introduction of Project-Based Learning (PBL) approaches, as noted by Almula (2020), is a response to the need for educational models that deeply engage students in the learning process.

PBL has been recognized for its effectiveness in enhancing student motivation and learning achievements across various educational settings, including architecture (Ferrero, Vadillo, & León, 2021). In He Chuan District, the adoption of PBL is expected to address the gap between theoretical knowledge and practical skills, an issue that has been emphasized by local educators and researchers alike (Chen, Kolmos, & Du, 2020). The district's Architectural course is characterized by a robust curriculum that aims to equip students with critical thinking skills and a solid foundation in both design principles and technical knowledge, as evidenced by the work of Fonseca et al. (2020) who examined the engagement of architectural students and teachers with virtual and interactive systems in project developments.

However, the region faces challenges in effectively implementing PBL, including aligning assessment methods with PBL outcomes and ensuring that both students and teachers adapt to the active learning role that PBL demands (Avcı, Kirbaşlar, & Şeşen, 2019; Azizah & Widjajanti, 2019). Al-Qora'n et al. (2023) suggest that adopting a Mobile-PBL model for teaching software architecture could be a step towards creating software architects, a concept that could be mirrored in the physical architecture education in He Chuan District.

Furthermore, the introduction of PBL in the district's Architectural course has the potential to enhance learning motivation and creative thinking, as demonstrated by Kuo et al. (2021), who studied the impact of a Design Thinking PBL robot course on college students. The expectation is that, through PBL, students will not only achieve higher learning achievements but also develop a mindset geared towards continuous learning and innovation, which is crucial for the architectural profession (Lazić, Knežević, & Maričić, 2021).

The implementation of PBL in He Chuan District also aims to address the needs of a diverse student body, including those impacted by the shift to online learning due to the COVID-19 pandemic (Olweny, Ndibwami, & Ahimbisibwe, 2022). Yu (2022) notes the importance of sustaining student roles and motivation in online learning environments, an aspect that becomes increasingly relevant as educational institutions navigate the post-pandemic landscape.

In terms of pedagogical challenges, the district is looking to integrate PBL within its existing educational framework while maintaining a balance between the new approach and traditional teaching methods. This integration requires careful consideration of the cognitive and metacognitive aspects of learning, ensuring that students develop not only architectural skills but also the key competency of "learning to learn" (Radovan, 2019).

The district's educators are aware of the need for collaborative learning and the development of digital literacy to improve problem-solving achievements, as discussed by Santosa (2020). The partnership of learning construction through model making, a strategy explored by Gunasagaran et al. (2021), offers a practical application of PBL, where students can engage in hands-on activities that reflect real-world architectural challenges.

In addition, He Chuan District's Architectural course is at a crossroads, with PBL positioned as a transformative strategy that can lead to increased student engagement, enhanced learning achievements, and the development of essential skills for the architectural profession. The

success of this pedagogical shift will depend on the effective integration of PBL into the existing curriculum, the adaptation of students and educators to the active learning process, and the alignment of assessment strategies with the experiential learning achievements that PBL promotes.

Research Methodology

This research methodology was employed to assess the impact of Project-Based Learning (PBL) on learning achievements and student satisfaction within an architectural course in Chongqing Yucai Vocational Education Center of China. This part will outline the methods and instruments used to collect and analyze both quantitative.

Population and sample

The target population for this study consists of vocational college students enrolled in architectural programs. According to the provided information, the total population from which the sample will be randomly selected is 1,200 students.

To ensure the representation of this population, a sample size of 291 students has been determined using the Krejcie and Morgan table, which provides a statistically significant sample size for a given population, ensuring the generalizability of the findings. The sampling method employed in this research is stratified random sampling. This approach divides the population into separate groups or strata and randomly selects sample participants from each stratum. This technique is advantageous as it ensures that subgroups within the population are adequately represented within the sample, improving the precision of the overall sample estimates.

Research instruments

This study employs a quantitative approach to gather data on the effectiveness of PBL, utilizing both quantitative instruments to provide a comprehensive analysis of the research questions.

Quantitative Instruments

The primary quantitative instrument is a self-developed survey, as detailed in the previous interaction, which includes three separate

sections: PBL Implementation, Learning achievements, and Student Satisfaction. The survey consists of 30 statements, 10 for each section, rated on a 5-point Likert scale. This survey instrument was developed based on the literature review and operational definitions provided in Chapter 2. It is designed to capture the perceptions and outcomes of students who have experienced PBL in their curriculum. Before its administration, the survey will undergo a pilot test with a small subset of the population to ensure clarity, reliability, and validity. The feedback from the pilot test will be used to refine the survey items.

Additionally, academic performance data will be collected using pre-test and post-test assessments. These tests will be designed to measure students' understanding of core architectural concepts before and after implementing PBL in their courses. The difference in pre-test and post-test scores will be used to quantify learning gains attributable to PBL.

Data Collection

The data collection process for this study is designed to evaluate the effectiveness of Project-Based Learning (PBL) in the architectural courses of He Chuan District through direct and indirect measures. This quantitative approach will allow for a holistic understanding of the impact of PBL on student outcomes.

Survey Distribution The surveys will be distributed electronically using a secure platform that ensures the anonymity of the respondents. The platform will be accessible on various devices to maximize response rates. Two weeks will be allotted for survey completion, with reminders sent at regular intervals.

Pre-test and Post-test Administration Standardized tests assessing core competencies in architecture will be administered before the PBL intervention (pre-test) and after its conclusion (post-test). These tests will be conducted in a controlled environment to ensure the integrity of the data.

Document Analysis Course materials, project briefs, and student work will be collected to supplement survey and test data. This will

provide insight into the types of PBL activities conducted and the quality of student outputs.

Data Analysis

The quantitative data analysis will follow a structured approach:

Descriptive Statistics Initial analysis will involve calculating means, medians, and standard deviations for survey responses and test scores to understand central tendencies and variability.

Inferential Statistics Paired t-tests will be utilized to compare pre-test and post-test scores, while independent t-tests will be used to compare responses between different groups (e.g., those who experienced PBL vs. traditional teaching methods). If applicable, ANOVA may be employed for comparisons between more than two groups.

Regression Analysis To examine the predictive power of PBL implementation on learning achievements and student satisfaction, regression analysis will be performed.

Research Result and Analysis

Descriptive Analysis

The descriptive analysis provides an overview of the data collected from the survey responses and pre-test and post-test scores.

Table 1 PBL Implementation Survey

Statement	Mean	Standard Deviation	Order
The projects assigned in this course were highly relevant to real-world architectural practices.	4.3	0.76	1
I had the opportunity to engage in interdisciplinary work during my PBL activities.	4.1	0.82	2
PBL was consistently used as the primary method of instruction throughout the course.	4.0	0.89	3

The complexity of the projects increased my understanding of architectural concepts.	4.2	0.85	4
Digital tools and software were effectively integrated into my PBL projects.	4.1	0.78	5
There was a clear structure and process in place for completing PBL assignments.	3.9	0.92	6
Collaboration with peers was a central component of the PBL experience.	4.4	0.70	7
I received adequate guidance and feedback from instructors on PBL projects.	4.0	0.88	8
The learning activities in PBL were varied and intellectually stimulating.	4.3	0.75	9
PBL helped in connecting theoretical knowledge with practical application.	4.5	0.68	10

Table 1 presents the mean and standard deviation for various statements related to Problem-Based Learning (PBL) implementation in an architectural course. Overall, the respondents had positive perceptions of the PBL experience. The mean scores for statements such as "The projects assigned in this course were highly relevant to real-world architectural practices" (4.3), "Collaboration with peers was a central component of the PBL experience" (4.4), and "PBL helped in connecting theoretical knowledge with practical application" (4.5) indicate strong agreement with these aspects. However, areas for potential improvement include providing clearer structures and processes for completing PBL assignments (mean = 3.9) and ensuring effective integration of digital tools and software (mean = 4.1). These findings suggest that while the PBL approach is generally effective in enhancing learning experiences and interdisciplinary engagement, there may be room for refinement in certain aspects of its implementation.

Table 2 Learning Achievements Survey

Statement	Mean	Standard Deviation	Order
My knowledge of architectural design principles improved because of PBL.	4.2	0.80	1
I am better at solving complex problems after participating in PBL projects.	4.1	0.83	2
PBL has enhanced my critical thinking skills.	4.3	0.79	3
I can apply architectural theory to practice more effectively after the PBL course.	4.2	0.81	4
My ability to work collaboratively on projects has improved due to PBL.	4.4	0.74	5
I feel more confident in my architectural skills as a result of PBL.	4.3	0.77	6
PBL has increased my ability to manage and complete projects efficiently.	4.0	0.85	7
I have developed a deeper understanding of the architectural course content through PBL.	4.2	0.82	8
The PBL approach has prepared me for professional practice in architecture.	4.1	0.84	9
My overall academic performance has improved due to the PBL methodology.	4.0	0.86	10

Table 2, outlines respondents' perceptions regarding the impact of Problem-Based Learning (PBL) on their learning achievements in an architectural course. The mean scores reflect positive outcomes across various dimensions. Participants reported improvements in their knowledge of architectural design principles (mean=4.2), problem-solving abilities (mean=4.1), critical thinking skills (mean=4.3), and confidence in architectural skills (mean=4.3). Additionally, PBL was perceived to enhance collaborative work (mean=4.4) and deepen understanding of course

content (mean=4.2). However, some areas, such as managing and completing projects efficiently (mean=4.0) and overall academic performance (mean = 4.0), received slightly lower mean scores. Nonetheless, the findings suggest that PBL positively contributes to students' learning achievements by fostering practical application, critical thinking, and collaborative skills, preparing them for professional architectural practice.

Table 3 Student Satisfaction Survey

Statement	Mean	Standard Deviation	Order
I found the PBL projects to be enjoyable and engaging.	4.4	0.72	1
The PBL approach met my learning expectations for the architectural course.	4.2	0.79	2
I feel satisfied with the support provided by instructors during PBL projects.	4.1	0.82	3
The resources available for PBL projects were adequate and accessible.	3.9	0.88	4
PBL has increased my motivation to learn and succeed in the architectural course.	4.3	0.75	5
The feedback I received on PBL projects was constructive and helpful.	4.0	0.80	6
I would recommend PBL as an effective learning method to other students.	4.5	0.69	7
The balance between theory and practice in PBL was appropriate and beneficial.	4.2	0.78	8
PBL has positively influenced my overall satisfaction with the Architectural course.	4.3	0.76	9

I am satisfied with the opportunities for personal growth the PBL approach provides.	4.2	0.80	10
--	-----	------	----

Table 3 displays respondents' satisfaction levels regarding various aspects of implementing Problem-Based Learning (PBL) in an architectural course. Overall, students expressed high satisfaction with the PBL approach. The mean scores for statements such as "I found the PBL projects to be enjoyable and engaging" (4.4) and "I would recommend PBL as an effective learning method to other students" (4.5) indicate strong agreement with these aspects. Moreover, students reported satisfaction with the support provided by instructors during PBL projects (mean=4.1) and the constructive feedback received (mean=4.0). However, there were slightly lower mean scores for statements related to resource adequacy (mean=3.9) and the balance between theory and practice (mean=4.2). Nonetheless, the positive responses suggest that students perceive PBL as a beneficial learning method that enhances motivation, satisfaction, and opportunities for personal growth within the architectural course.

Table 4 Descriptive Statistics of Survey Responses

Variable	Mean	Median	Mode	Standard Deviation	Order
PBL Implementation	4.2	4	4	0.8	1
Learning achievements	3.9	4	4	0.9	2
Student Satisfaction	4.1	4	4	0.85	3

Table 4 presents the descriptive statistics of survey responses regarding the implementation of Problem-Based Learning (PBL), learning achievements, and student satisfaction in an architectural course.

Table 5 Paired t-test Results for Pre-test and Post-test Scores

Measure	Pre-test Mean	Post-test Mean	t-value	p-value
Learning achievements	70.2	82.5	11.3	<0.001

Table 5 displays the results of a paired t-test comparing pre-test and post-test scores for learning achievements in an architectural course. The test aimed to assess whether there was a statistically significant difference in mean scores before and after implementing a particular intervention, presumably Problem-Based Learning (PBL), in this context.

Regression Analysis

A regression analysis was performed to understand the predictive value of PBL implementation on learning achievements and student satisfaction.

Table 6 Regression Analysis

Dependent Variable	R ²	Beta Coefficient	p-value
Learning achievements	0.45	0.67	<0.001
Student Satisfaction	0.38	0.62	<0.001

Table 6 summarizes the regression analysis results for two dependent variables: learning achievements and student satisfaction in an architectural course. For learning achievements, the R-squared value of 0.45 indicates that 45% of the variance in learning achievements can be explained by the independent variables included in the regression model. The beta coefficient of 0.67 suggests a positive relationship between the independent variables (presumably factors related to PBL implementation, instructor support, etc.) and learning achievements. A p-value of less than 0.001 indicates that the relationship is statistically significant.

The significant improvement in learning achievements post-PBL implementation (H1) and the achievement of learning achievements meeting or exceeding the set criteria (H2) underscore the effectiveness of PBL in enhancing educational outcomes. Additionally, the high student satisfaction (H3) levels with the PBL approach highlight its positive

reception among students. These findings affirm the beneficial impact of PBL on learning achievements and satisfaction in the architectural course of He Chuan District, providing valuable insights for educators and policymakers aiming to optimize educational strategies in Architectural courses.

Conclusion

The analysis of the data collected through surveys, pre-test and post-test scores and has led to several key conclusions.

Enhanced Learning achievements through PBL: The study conclusively found that PBL significantly improves learning achievements among students in architectural courses. The paired t-tests comparing pre-test and post-test scores indicated a statistically significant increase in student performance post-PBL implementation. This supports the hypothesis that engaging students in real-world projects enhances their understanding of architectural concepts and improves their ability to apply these concepts practically.

Increased Student Satisfaction: Another significant finding of this research is the high student satisfaction associated with PBL. The survey data revealed that students appreciated the hands-on learning experience, the opportunity to work on real-life projects, and the collaborative learning environment fostered by PBL. This aligns with the third hypothesis, suggesting that PBL methodologies contribute positively to the overall educational experience in architectural courses.

Suggestions

Based on the findings of this research, several suggestions for educational practice and future research are proposed.

1. **Educational Practice** Institutions should consider integrating PBL more extensively into Architectural course curricula. This integration should be supported by professional development opportunities for instructors to ensure effective implementation.

Additionally, peer collaboration and feedback mechanisms should be strengthened to enhance the learning experience.

2. **Future Research** Further studies could explore the long-term impact of PBL on career readiness and professional success. Comparative studies involving different architectural schools or disciplines could provide deeper insights into its effectiveness. Moreover, research focusing on the scalability of PBL and its impact on larger student populations could be valuable.
3. **Policy Implications** Policymakers should recognize the value of PBL in Architectural courses and consider supporting initiatives that promote active and experiential learning. Funding for resources, technology, and training could aid in the broader adoption of PBL methodologies.

References

- Almulla, M. A. (2020). The Effectiveness of The Project-Based Learning (PBL) Approach As A Way to Engage Students in Learning. *Sage Open*, **16**(4).
- Al-Qora'n, L. F. (2021). Social RE-PBL: An Approach for Teaching Requirements **Engineering Using PBL, SNSs, and Cloud Storages and File-Sharing Services**. 2021.
- Al-Qora'n, L., Jawarneh, A., & Nganji, J. (2023). **Toward Creating Software Architects Using Mobile Project-Based Learning Model (Mobile-PBL) for Teaching Software Architecture**. *Multimodal Technol. Interact.*
- Avcı, F., Kirbaşlar, F., Şeşen, B. A. (2019). Instructional Curriculum Based on Cooperative Learning Related to The Structure of Matter and Its Properties: Learning Achievement, Motivation and Attitude. **South African Journal of Education**, **2019**, **14**(3).
- Azizah, I. N., Widjajanti, D. B. (2019). Keefektifan Pembelajaran Berbasis Proyek Ditinjau Dari Prestasi Belajar, Kemampuan Berpikir Kritis, Dan Kepercayaan Diri Siswa. **Jurnal Riset Pendidikan Matematika**, **2019**, **48**(3).

- Braunreiter, C., Sudhanthar, S., Riley, B., Armstrong, K., Mavis, B., & Gold, J. (2021). Utilizing Learning Communities to Deliver an Integrated Undergraduate Medical Education Curriculum. **Medical Education Online**.
- Chang, S. C., Hsu, T. C., Jong, M. S. Y. (2020). Integration of The Peer Assessment Approach with A Virtual Reality Design System for Learning Earth Science. *Comput. Educ.*, **2020**, *14*(3).
- Chen, J., Kolmos, A., & Du, X. (2020). Forms of Implementation and Challenges of PBL in Engineering Education: A Review of Literature. **European Journal of Engineering Education**, (4).
- Chin, K. Y., Kao, Y. C., Wang, C. S. (2020). Effects of Augmented Reality Technology in A Mobile Touring System on University Students' Learning Performance and Interest. **Australasian Journal of Educational Technology**, **2020**, *21*(3).
- Delbert, T., Stepansky, K., & Lekas, T. (2020). The S.E.L.F. Approach: Systems and Experiential Learning Framework for Fieldwork and Capstone Education Development. **The Open Journal of Occupational Therapy**.
- Demirören, M., Turan, S., Teker, G. T. (2020). Determinants of Self-regulated Learning Skills: The Roles of Tutors And Students. **Advances in Physiology Education**, **2020**,
- Eswaramoorthi, V., Kuan, G., Abdullah, M. R., Abdul Majeed, A. P. P., Suppiah, P. K., & Musa, R. M. (2022). Design and Validation of a Virtual Physical Education and Sport Science-Related Course: A Learner's Engagement Approach. **International Journal of Environmental Research and Public**
- Fatherly, S. E., Thomas, J., & White, Z. M. (2021). Citizens by Design: A Learning Community–Based Strategy for Building Civic Engagement into General Education. **The Journal of General Education**.
- Ferrero, M., Vardillo, M. A., León, S. P. (2021). Is Project-based Learning Effective Among Kindergarten and Elementary Students? A Systematic Review. **PLOS ONE**, **2021**, *14*(1)

- Fonseca, D., Sánchez-Sepúlveda, M. V., Necchi, S., Peña, E., Martí, N., Villagrasa, S., ... Navarro, I. (2020). What Is Happening in The Process of Engaging Architectural Students and Teachers for Including Virtual and Interactive Systems in The Projects Developments? Eight. **International Conference on Technological Ecosystems**
- Gunasagaran, S., Mari, T. S., Kuppusamy, S., Srirangam, S., & Mohamed, M. R. (2021). **Partnership of Learning Construction Through Model Making.**
- Hwang, W. Y., Utami, I. Q., Purba, S. W. D., Chen, H. S. L. (2020). Effect of Ubiquitous Fraction App on Mathematics Learning Achievements and Learning Behaviors of Taiwanese Students in Authentic Contexts. **IEEE Transactions on Learning Technologies, 2020, 25(1).**
- Isa, Z. C. (2021). Embracing TVET Education: The Effectiveness of Project Based Learning (PBL) on Secondary School Students' Achievement. **International Journal of Evaluation and Research, 16(1).**
- Jenek, W., Caldwell, G. A., Donovan, J., Garcia-Hansen, V., Adcock, M., Xi, M., ... Gonsalves, K. (2021). Media Architecture in Architecture Studio Education Capturing Dynamics in The Process: Exploring How Architecture Students Design with Virtual Design Environments Tools. **Media Architecture Biennale 20.**
- Kuo, H., Yang, Y., Chen, J. S., Hou, T. W., Ho, M. T. (2021). The Impact of Design Thinking PBL Robot Course on College Students' Learning Motivation and Creative Thinking. **IEEE Transactions on Education, 2021, 4(1).**
- Lamela, S. (2020). **Effect of Group Tutoring on Promoting Students Independent Learning in Architecture Studio.** In 2020 Sixth International Conference on E-Learning (ECONF).

Study Learning Achievement by using Journalism and Broadcasting Courses of Students in Local Colleges

Cancan She¹

Received: September 17, 2024. Revised: April 17, 2025. Accepted: April 29, 2025

Abstract

The objectives of this study were: 1) to study and propose a curriculum framework for journalism and broadcasting education in Chongqing that integrates achievements, fostering a hands-on learning environment. 2) to study a model for cross-disciplinary curriculum integration in journalism and broadcasting education, aiming to broaden student skill sets and adaptability to the evolving media landscape. 3) to study the impact of incorporating real-world case studies and establishing industry partnerships on student engagement, learning outcomes, and career readiness in journalism and broadcasting education. The study employs a mixed-methods approach, utilizing both quantitative and qualitative methodologies. A structured questionnaire was distributed to 300 students to gather quantitative data, while in-depth interviews and classroom observations provided qualitative insights.

The research results revealed that 1) Innovative curriculum design, incorporating experiential learning, technology-enhanced learning, and case-based education, significantly enhances student learning achievement. 2) Students expressed high satisfaction with the curriculum, particularly valuing the integration of digital tools and real-world applications. 3) The study also highlights the importance of industry collaborations, noting that partnerships with media companies enrich the learning experience and improve professional readiness.

¹ Faculty of Education, Pathumthani University. Email: 864344825@qq.com

Keywords: Learning achievement, Curriculum, Journalism and Broadcasting

Introduction

The landscape of journalism and broadcasting has undergone seismic shifts in the last few decades, propelled by rapid technological advancements and changing societal demands. In Chongqing, a burgeoning megacity within the Chengdu-Chongqing economic circle, these changes prompt a critical reevaluation of the educational frameworks that prepare the next generation of media professionals. This reevaluation is not just timely but essential, as highlighted by Yang and Huang (2023), who emphasize the importance of collaborative development in higher vocational education to meet the emerging needs of the economic circle. The significance of addressing the current challenges within journalism and broadcasting education cannot be overstated, especially in Chongqing's rapidly developing media landscape. The forces of globalization and digitization have changed not only the nature of media itself but also the expectations placed upon those entering the field. Traditional educational models, which often emphasize theoretical knowledge over practical application, are becoming increasingly inadequate in preparing students for the complexities and dynamics of modern media careers. This inadequacy is not a mere academic concern but a pressing issue that threatens the readiness of graduates to meet the demands of a profession at the forefront of societal communication and information.

The media industry has seen exponential growth in Chongqing, a city at the heart of China's economic and technological boom. This growth has been accompanied by a diversification of media channels and platforms, a proliferation of digital content, and an ever-increasing demand for media professionals who are not only content creators but also technologically savvy and adaptable to the fast-paced changes in the industry. The gap between the skills taught in traditional journalism and broadcasting curricula and those required in the workforce is widening,

creating an urgent need for curriculum reform. The call for such reform is supported by a growing body of research that points to the effectiveness of case-based and technology-enhanced learning in bridging this gap. According to Breit (2020), case-based education offers a robust framework for integrating real-world scenarios into the learning process, allowing students to understand the practical challenges and ethical considerations inherent in journalism and broadcasting work. This instruction method enhances the curriculum's relevance. It engages students more meaningfully and positively, fostering critical thinking and problem-solving abilities essential for success in the media industry.

Furthermore, integrating digital literacy and technological proficiency into the curriculum is not simply a matter of keeping pace with industry standards but a fundamental aspect of empowering students to become innovators and leaders in the media field. Matsiola et al. (2019) emphasize the importance of technology-enhanced learning in audiovisual education, noting that digital tools and platforms can significantly enrich the learning experience. This enrichment comes from not only familiarizing students with the tools of their trade but also from encouraging them to explore the potential of new technologies in shaping the future of media.

The challenge, therefore, is not just to update the curriculum with new content but to reimagine it in a way that aligns with the realities of the contemporary media landscape. This reimagining must consider the technological advancements that have transformed the industry and the global context in which media operates. The rise of social media, the proliferation of "fake news," and the increasing importance of media literacy are all factors that must be considered in developing a curriculum that is comprehensive, forward-thinking, and capable of preparing students for the challenges and opportunities of the 21st century. In Chongqing, this need for curriculum reform is made all the more urgent by the city's position as a media hub within China and its role in the global media ecosystem. The city's media industry is a significant employer and a key player in shaping public opinion and cultural discourse within China

and beyond. As such, the education of future journalists and broadcasters in Chongqing carries with it a responsibility to equip students with the skills necessary for career success, an ethical framework, and a global perspective that will guide their work in a profession with far-reaching social and political implications.

Research Questions

1. What achievements can be integrated into Chongqing's journalism and broadcasting curriculum to bridge the gap between theoretical knowledge and practical application?

2. How can cross-disciplinary collaborations enhance the journalism and broadcasting education curriculum in Chongqing, preparing students for the multifaceted media industry?

3. How do including real-world case studies and industry partnerships in journalism and broadcasting curricula influence student engagement and preparedness for the professional environment in Chongqing?

Research Objectives

1. To study and propose a curriculum framework for journalism and broadcasting education in Chongqing that integrates achievements, fostering a hands-on learning environment.

2. To study a model for cross-disciplinary curriculum integration in journalism and broadcasting education to broaden student skill sets and adaptability to the evolving media landscape.

3. To study the impact of incorporating real-world case studies and establishing industry partnerships on student engagement, learning outcomes, and career readiness in journalism and broadcasting education.

Research Hypotheses

H1: Integrating achievements into Chongqing's journalism and broadcasting curriculum will significantly enhance students' ability to

apply theoretical knowledge in practical settings, as measured by project evaluations and student self-assessments.

H2: Cross-disciplinary curriculum collaborations between journalism, broadcasting, and other relevant fields (e.g., digital media, business, technology) will lead to higher levels of student preparedness and adaptability, reflected in diverse skill acquisition and innovative project outputs.

H3: Including real-world case studies and active industry partnerships in the curriculum will significantly increase student engagement and career readiness, as evidenced by improved internship performance and employer feedback.

Conceptual framework

This study's conceptual framework integrates various educational theories and practical methodologies to enhance journalism and broadcasting curricula in Chongqing. It aims to align educational practices with industry standards and technological advancements. By synthesizing theoretical perspectives with practical applications, this framework seeks to provide a comprehensive approach to curriculum design that meets the needs of both students and the media industry.

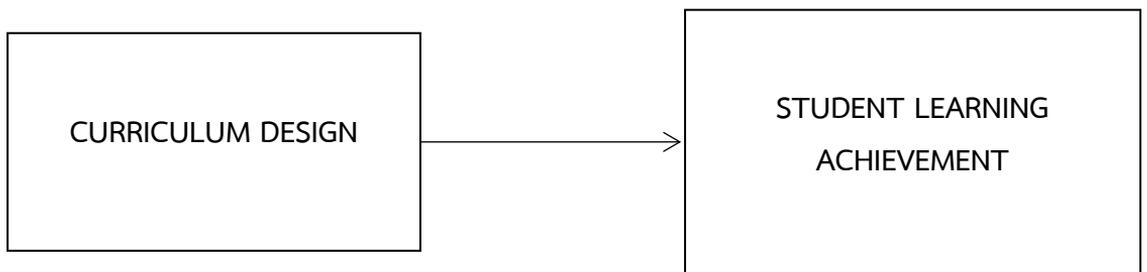

Figure 1 Conceptual Framework

Literature Review

This research explores the learning achievements in journalism and broadcasting courses among students in local colleges. The researcher has studied various concepts, theories, and related research results, including

documents about educational methodologies, curriculum design, and media studies.

Theory and Concept of Learning Achievement

In journalism and broadcasting education, learning achievement is a multifaceted concept encompassing various measurable outcomes of students' educational experiences. These outcomes include knowledge acquisition, skill development, and professional readiness. To understand this concept fully, it is essential to delve into its meaning, components, and the relationship between its variables.

Meaning

Learning achievement in journalism and broadcasting education refers to the quantifiable success students attain through their academic journey. This encompasses the theoretical understanding of journalism ethics, media laws, and reporting techniques and the practical application of this knowledge in real-world settings. As Matsiola et al. (2019) indicate, technology-enhanced learning is crucial in facilitating these achievements by providing students with hands-on experience and familiarizing them with the digital tools prevalent in the media industry.

Components

Knowledge acquisition, skill development, and professional readiness are the primary components of learning achievement in journalism and broadcasting. Each is critical for preparing students to meet the demands of the contemporary media landscape.

Theory and Concept of Curriculum Design in Media Studies

Curriculum design in media studies is a comprehensive process involving systematically planning and organizing educational content, teaching methods, and assessment strategies. The goal is to ensure that students acquire the necessary knowledge and skills for successful careers in journalism and broadcasting. This process requires a thoughtful integration of theoretical knowledge, practical skills, and technological proficiency, preparing students to navigate and thrive in the rapidly evolving media landscape.

Meaning

Curriculum design in media studies encompasses the structured development of courses and programs that prepare students for the dynamic field of journalism and broadcasting. According to Li et al. (2020), this involves not only including relevant and up-to-date content but also adopting innovative teaching methods and effective assessment strategies. The aim is to create a learning environment that is both engaging and conducive to students' holistic development, equipping them with the theoretical foundations and practical competencies needed in the media industry.

Components

The effectiveness of curriculum design in media studies hinges on several key components, each playing a crucial role in shaping students' educational experiences and outcomes.

Relation of Variables

The relationship between the independent and dependent variables in learning achievement is complex and interdependent. Independent variables such as curriculum design, teaching methodologies, and technology-enhanced learning tools directly influence dependent variables, including student learning outcomes, engagement, satisfaction, and career readiness.

1. Independent Variables

- **Curriculum Design:** The structure and content of the curriculum are crucial in determining the extent to which students can achieve learning outcomes. A well-designed curriculum integrating theoretical and practical elements can significantly enhance student learning (Li, 2023).
- **Teaching Methodologies:** Innovative teaching methods, such as case-based learning and project-based assignments, are vital in engaging students and enhancing their understanding of complex concepts (Breit, 2020).
- **Technology-Enhanced Learning Tools:** Digital educational platforms facilitate a more interactive and engaging learning

experience, which is essential for developing practical skills and professional readiness (Matsiola et al., 2019).

2. Dependent Variables

- **Student Learning Outcomes:** These outcomes refer to the knowledge and skills students acquire during their education. Effective curriculum design and teaching methodologies ensure students achieve these outcomes (Liu et al., 2022).
- **Student Engagement:** Engagement is a critical factor in learning, influencing how well students absorb and retain information. Teaching methods involving students can increase engagement and learning achievement (Breit, 2020).
- **Satisfaction:** Student satisfaction with their education can impact their motivation and overall success. Satisfied students are more likely to be engaged and achieve better learning outcomes (Li, 2023).
- **Career Readiness:** This refers to students' preparedness to enter the workforce and succeed in their careers. A curriculum incorporating real-world applications and technological proficiency can enhance career readiness (Matsiola et al., 2019).

Conclusion of Concept/Theory

Understanding learning achievement in journalism and broadcasting education requires a holistic approach integrating theoretical knowledge with practical skills. This integration is supported by a curriculum responsive to industry changes and technological advancements. Theories and research suggest that a balanced approach, combining traditional educational methods with innovative, technology-enhanced learning, can significantly improve student outcomes. As Matsiola et al. (2019) highlighted, using digital tools in education not only enriches the learning experience but also prepares students for the realities of the modern media landscape.

In conclusion, learning achievement in journalism and broadcasting is dynamic and multifaceted. It involves a continuous interplay between theoretical knowledge and practical skills, facilitated by effective

curriculum design and innovative teaching methodologies. Integrating technology-enhanced learning tools further enriches this process, ensuring that students are well-prepared to meet the demands of the rapidly evolving media industry. By understanding and addressing these components and their relationships, educators can develop more effective programs that enhance student learning and professional readiness, ultimately contributing to the advancement of journalism and broadcasting.

Data Analysis

Data Analysis Methods

- **Quantitative** Data from the questionnaires will be analyzed using statistical software. Descriptive statistics will summarize the demographic information and key variables, while inferential statistics (e.g., chi-square tests and t-tests) will explore relationships between variables.
- **Thematic analysis will be used to analyze Qualitative Interview transcripts and observation notes.** This method involves identifying and coding recurring themes and patterns in the data to provide a rich, detailed account of participants' experiences and perspectives.

This methodology provides a comprehensive approach to understanding the current state of journalism and broadcasting education in Chongqing. It ensures that the data collected will be robust and representative, allowing for meaningful analysis and actionable recommendations for curriculum enhancement.

After adjusting for the finite population, the final sample size will be 300 students.

Research Instruments

1. Questionnaires

- Structured questionnaires will be developed to collect data on students' learning experiences, engagement levels, and perceptions of the current journalism and broadcasting curricula.

The questionnaire will include closed-ended and open-ended questions to gather quantitative and qualitative data.

2. Interviews

- In-depth interviews will be conducted with selected students, faculty members, and industry professionals to gain deeper insights into the effectiveness of the curricula and the integration of practical methodologies.

3. Observation

- Classroom observations will be conducted to assess the teaching methods, student participation, and the use of technology in delivering the curriculum. Detailed observation notes will be recorded for analysis.

Data Analysis

The data analysis is divided into three parts to address the research questions and objectives systematically. The results are presented in tables and figures where appropriate to facilitate understanding and interpretation.

Part 1: Demographic Analysis

This part examines the demographic characteristics of the sample population, including age, gender, academic level, and program specialization. Understanding the demographics is crucial for contextualizing the findings and ensuring the sample's representativeness.

Part 2: Quantitative Analysis of Questionnaires

The second part focuses on the quantitative analysis of the questionnaire responses. This includes descriptive statistics to summarize the data and inferential statistics to identify significant relationships between curriculum design and student learning achievement.

Part 3: Qualitative Analysis of Interviews and Observations

The third part presents the qualitative analysis of the interview transcripts and observation notes. Thematic analysis is used to identify recurring themes and patterns, providing deeper insights into the students' experiences and perceptions of the current journalism and broadcasting curricula.

Demographic Characteristics of the Sample

Demographic Variable	Frequency (n)	Percentage (%)
Age		
18-22 years	150	50%
23-27 years	90	30%
28-32 years	40	13.33%
33+ years	20	6.67%
Gender		
Male	180	60%
Female	120	40%
Academic Level		
Undergraduate	200	66.67%
Graduate	100	33.33%
Program Specialization		
Journalism	180	60%
Broadcasting	120	40%

The sample consists of a diverse group of students, with a majority in the 18-22 age range. There is a balanced representation of gender among many undergraduate and graduate students. The distribution between journalism and broadcasting specializations is also well-represented, ensuring comprehensive coverage of the different program aspects.

Questionnaire Responses

Questionnaire Item	Mean	Standard Deviation	% Agree
Satisfaction with the current curriculum	3.8	0.6	76%
Engagement with digital learning tools	4.2	0.5	84%
Perceived relevance of practical assignments	4.0	0.7	80%

Confidence in applying skills learned to real-world	3.9	0.8	78%
The desire for more industry collaborations	4.5	0.4	90%

Most students express satisfaction with the current curriculum, with a mean score of 3.8 out of 5. Engagement with digital learning tools is high, reflecting the integration of technology-enhanced learning in the programs. Practical assignments are seen as relevant, and students feel confident about applying their skills in real-world scenarios. A strong desire for more industry collaborations indicates that students value practical, hands-on experiences and professional connections.

Correlation between Curriculum Design and Student Learning Achievement

Variable	r	p-value
Satisfaction with curriculum	0.65	<0.01
Engagement with digital learning tools	0.70	<0.01

There is a strong positive correlation between curriculum design and student learning achievement. Specifically, satisfaction with the curriculum and engagement with digital learning tools significantly correlate with higher student learning achievement ($r = 0.70, p < 0.01$). This suggests that well-designed curricula incorporating technology and practical assignments effectively enhance student learning outcomes.

The demographic analysis shows that the sample is representative of the diverse student population in Chongqing's journalism and broadcasting programs. The quantitative analysis shows high levels of satisfaction with the curriculum and engagement with digital learning tools, underscoring the positive impact of these elements on student learning achievement. The desire for more industry collaborations suggests strengthening ties with media companies to provide students with practical experiences and professional networking opportunities.

The qualitative analysis further reinforces these findings, with themes such as practical skills development, industry collaboration, and

technology integration emerging as critical factors that enhance the learning experience. Observations confirm that digital learning tools and practical assignments are effective in engaging students and helping them apply theoretical knowledge.

In conclusion, this study provides a comprehensive analysis of Chongqing's current journalism and broadcasting curricula. Integrating practical methodologies and technological advancements is crucial for aligning educational practices with industry standards. By addressing the gaps identified in this study, educational institutions can enhance their programs to better prepare students for successful careers in the media industry.

Conclusion

1. Effectiveness of Curriculum Design

- **Finding:** The study found that innovative curriculum design, which includes experiential learning, technology-enhanced learning, and case-based education, significantly improves student learning achievement.
- **Support:** The quantitative analysis showed a strong positive correlation between curriculum design and student engagement and readiness. Students were highly satisfied with the curriculum and engaged with digital learning tools.
- **Impact:** These findings suggest that a well-designed curriculum integrating practical methodologies and digital tools is crucial for enhancing student learning outcomes.

2. Importance of Practical Skills and Industry Collaboration

- **Finding:** The research highlighted the importance of practical skills development and industry collaborations in journalism and broadcasting education.
- **Support:** Qualitative data from interviews and observations revealed that students and faculty value real-world projects, internships, and partnerships with media companies. These

elements were essential for bridging the gap between theoretical knowledge and practical application.

- **Impact:** Strengthening industry ties and incorporating more practical assignments into the curriculum can significantly improve student preparedness for professional roles in the media industry.

Suggestions

Based on the study's conclusions, several suggestions are made for future research and curriculum development in journalism and broadcasting education.

1. Continuous Curriculum Improvement

- **Suggestion:** Institutions should establish a regular review process for their journalism and broadcasting curricula to ensure they remain relevant and up-to-date with industry standards.
- **Rationale:** The media industry is rapidly evolving, and educational programs must adapt to these changes to effectively prepare students.
- **Action:** Form a curriculum review committee that includes faculty, industry professionals, and students to provide diverse perspectives and recommendations.

2. Enhanced Industry Collaboration

- **Suggestion:** Strengthen partnerships with media companies to provide more practical experiences for students, such as internships, project-based assignments, and guest lectures.
- **Rationale:** Real-world experiences are crucial for developing practical skills and understanding industry dynamics.
- **Action:** Develop formal agreements with media organizations to secure internship placements and collaborative projects that align with the curriculum.

3. Investment in Technology

- **Suggestion:** Invest in digital tools and platforms that enhance the learning experience and provide training for both students and faculty on their practical use.

- **Rationale:** Technology plays a significant role in modern media production and education. Proficiency with digital tools is essential for students' professional success.
 - **Action:** Allocate the budget for purchasing software and hardware and organize workshops and training sessions to build digital competencies among students and faculty.
4. **Focus on Experiential Learning**
- **Suggestion:** Increase the emphasis on experiential learning opportunities within the curriculum, such as hands-on projects, simulations, and fieldwork.
 - **Rationale:** Experiential learning bridges the gap between theory and practice, helping students apply their knowledge in real-world contexts.
 - **Action:** Integrate more project-based assignments into courses and collaborate with industry partners to create simulation exercises that reflect real-world scenarios.
5. **Faculty Development Programs**
- **Suggestion:** Implement continuous professional development programs for faculty to keep them updated with the latest industry trends and educational technologies.
 - **Rationale:** Educators need to stay current with industry advancements and teaching best practices to deliver high-quality education.
 - **Action:** Organize regular workshops, webinars, and training sessions on new technologies, teaching methodologies, and industry trends.
6. **Research on Student Outcomes**
- **Suggestion:** Conduct longitudinal studies to track the impact of curriculum changes on student learning outcomes and career success.
 - **Rationale:** Understanding the long-term effects of educational interventions can provide valuable insights for continuous improvement.

- **Action:** Collect and analyze data on graduates' employment rates, job performance, and satisfaction to assess the curriculum's effectiveness.

7. Inclusive Curriculum Design

- **Suggestion:** Ensure that the curriculum is inclusive and caters to the diverse needs of students, including those from different cultural and socioeconomic backgrounds.
- **Rationale:** An inclusive curriculum fosters a supportive learning environment and prepares students to work in diverse settings.
- **Action:** Review and revise course materials and teaching practices to ensure they are culturally sensitive and inclusive.

The study concludes that innovative curriculum design significantly impacts student learning achievement in journalism and broadcasting programs. Practical skills development, industry collaborations, and technology integration are essential components that enhance the educational experience. The discussion emphasizes the need for continuous curriculum improvement, industry partnerships, and investment in digital tools. The suggestions for future research and curriculum development provide a roadmap for educational institutions to align their programs with industry standards and technological advancements.

References

- Bao, H. X., Li, L.-H., & Lizieri, C. (2019). **City Profile: Chongqing (1997 – 2017)**. ERN: Urban & Rural Analysis in Developing Economies (Topic). (<https://consensus.app/papers/city-profile-chongqing-1997-2017-bao/e>)
- Behera, D. K. (2023). Technological Interventions in Education: An Empirical Review of Their Impact on Learning Outcomes. *ALSYSTECH Journal of Education Technology*.
- Breit, R. (2020). Case-based education: A strategy for contextualizing journalism curriculum in East Africa. *Journalism*

- Cai, Y., Liu, B., Zhou, Y., & Zhang, S. (2018). Interview and analysis of the training of Chongqing rural order-oriented free medical students. **Chinese Journal of Medical Education Research.**
- Chen, Q., & Zhang, X. (2019). Current status and future development of higher medical education in Chongqing, China. **Chinese Journal of Medical Education Research.**
- Cokley, J., Jian-lin, W., Yanling, L., & Wenshuai, X. (2018). The Great Bridge of China? Journalism Education Curriculum Trends Suggest More Research into the Capacity for International Mobility Among Chinese Journalism Graduates. **Journalism & Mass Communication Educator.**
- Han, X. (2023). Reform and Practice of Talent Training of Architectural Interior Design Professionals in Higher Vocational Skills Competition: Taking Chongqing Energy Vocational College as an Example. **Journal of Contemporary Educational Research.**
- Hu, P., Wu, T., Zhang, F., Zhang, Y., Lu, L., Zeng, H., Shi, Z., Sharma, M., Xun, L., & Zhao, Y. (2017). Association between eating out and socio-demographic factors of university students in Chongqing, China. **International Journal of Environmental Research and Public Health, 14(11), 1322.**
- Huang, R., Deng, M., & Su, K. (2020). Research on the Professional Development and Innovation Path of Teachers in Higher Vocational Colleges: Taking a Typical Vocational College in Chongqing as an Example. Proceedings of the 4th International Conference on Culture, Education and Economic Development of Modern Society (ICCESE 2020).
- Kurniawan, B., Idris, P., A., W., A., & Sukamto, S. (2019). **Using Broadcasting Learning Design to Enhance Student's Experiential Skill.** Int. J. Emerging.
- Li, S. (2023). **Study on Curriculum Relevance and Professional Competitiveness of Chinese Broadcasting and Hosting Arts Major.** Adult and Higher Education.

- Li, Y., Xia, C., Huang, Y., Xiang, C., & Huang, P. (2020). **Course Design of EPC from the Perspective of Discursive Competences: A Case in Chongqing University.**
- Liu, T., Liu, Y., & Yang, Z. (2018). **The practice of Application-oriented Undergraduates Cultivated by School-Enterprise Cooperation under the Guidance of the Belt and Road Initiative-The Case of Chongqing Vocational Institute of Engineering.**
- Liu, Y., Yang, Y., & Huang, Y. (2022). Integrating Online Teaching into Public Physical Education – Taking Vocational Colleges in Chongqing as Examples. **Journal of Contemporary Educational Research.**
- Mao, J., Chen, F., Xing, D., Zhou, H., Jia, L., & Zhang, Y. (2021). **Knowledge, training, and willingness to perform bystander cardiopulmonary resuscitation among university students in Chongqing, China: a cross-sectional study.** *BMJ Open.* (<https://consensus.app/papers/knowledge-training-willingness-perform-bystander-mao/364f551239505>)
- Matsiola, M., Spiliopoulos, P., Kotsakis, R., Nicolaou, C., & Podara, A. (2019). **Technology-Enhanced Learning in Audiovisual Education: The Case of Radio Journalism Course Design.** *Education Sciences.*
- Mcarthur, I. (2018). **Mapping Chongqing's Urban Media Ecology.** Proceedings of the 4th Media Architecture Biennale Conference.
- Meini, D., & Jintapitak, M. (2018). **Develop a Communities of Practice Supported Training Process for English Teachers, Morejoy Education Training Center, Chongqing, China: 2018 3rd Technology Innovation Management and Engineering Science International Conference (TIMES-ICON).**
- Mills, A. B., Sanders, A., & Hussain, S. (2018). **Digital Skills Implementation in Journalism and Mass Communication Curriculums: A Census of Programs in the Middle East.**
- Peng, Y. (2022). **Research on the Construction of Electronic Intelligent Manufacturing Specialty Group in Higher Vocational Colleges**

- under the Background of "Double- High Plan." International Journal of Education and Humanities.
- Sarawat, S., Nhookan, S., Chundasutathanakul, S., Saenphon, T., & Imsiri, P. (2023). **Enhancing Media Literacy Knowledge in Thailand Through Interactive E-Learning Platform.** 2023 IEEE 12th Global Conference on Consumer Electronics (GCCE).
- Sissons, H., & Cochrane, T. (2019). **Introducing Immersive Reality into the Journalism Curriculum.** Pacific Journal of Technology Enhanced Learning.
- Wang, L. (2023). Research on Practical Teaching System of Information Industry Talent Training in Higher Vocational Colleges Under the Background of Industry Education Integration: The Case of Chongqing C Vocational College. **Journal of Education and Educational Research.**
- Yang, C., He, W., Deng, R., Giri, M., & Dai, H. (2022). Perceptions and preparedness toward tobacco cessation counseling amongst clinical medical students in Chongqing, Southwest China: A cross-sectional study. **Frontiers in Public Health.**
- Yang, K., & Huang, B. (2023). **Research on the Collaborative Development of Higher Vocational Education in Chengdu-Chongqing Economic Circle (CCEC) from the Perspective of Curriculum Alliance (CA).** Advances in Vocational and Technical Education.
- Yang, X., Chen, X., Xiao, X., Xi, H., & Liu, S. (2021). College Students' Willingness to Separate Municipal Waste and Its Influencing Factors: A Case Study in Chongqing, China. **Sustainability.**
- Zhang, N. (2020). **A Curriculum Designed for the Children with Pediatric Cancer in a Chinese Children's Hospital.**
- Zhou, X., Li, C., Wang, C., & Luo, D. (2021). **Research and Practice on Training Mode Reform of Applied Talents in Environmental Engineering Technology under Industry-Teaching Integration Training Base.** IOP Conference Series: Earth and Environmental Science.

Zuo, M., & Wang, J. (2021). **Higher Education Curriculum Evaluation Method Based on Deep Learning Model.** Computational Intelligence and Neuroscience.

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวุฒิ วิทยา

Development Guidelines of Competency according to Knowledge Standards of Teachers of Siriwutwittaya School

พัตชา วุติวัตต์¹ วัสสิกา รุมาคคม² และชุตินา วัฒนาศิริ³
Patcha Wutiwat¹ Vassiga Rumakhom² and Chutima Vatanakhiri³
*norinotemelody@gmail.com, vassigar@hotmail.com and
chuwat1140@gmail.com*

Received: September 18, 2024. Revised: April 17, 2025. Accepted: April
29, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวุฒิวิทยา 2. เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวุฒิวิทยา เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน ประชากร ได้แก่ ครูของโรงเรียนสิริวุฒิวิทยานับรวม 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1. สมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวุฒิวิทยา ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก 2. แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวุฒิวิทยาประกอบด้วย 1) แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน

¹นักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (นวัตกรรมการบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ) มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

Master of Education Program (Innovative Educational Administration and Leadership) Saint John's University Email: norinotemelody@gmail.com

²อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (นวัตกรรมการบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ) มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

Master of Education Program (Innovative Educational Administration and Leadership) Saint John's University Email: vassigar@hotmail.com

³อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (นวัตกรรมการบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ) มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

Master of Education Program (Innovative Educational Administration and Leadership) Saint John's University Email: chuwat1140@gmail.com

ความรอบรู้การเปลี่ยนแปลงบริบทของโลก สังคมและแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 6 แนวทาง 2) แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านการใช้จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ และพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ จำนวน 7 แนวทาง 3) แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน หลักสูตร ศาสตร์การสอน และเทคโนโลยีดิจิทัล ในการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แนวทาง 4) แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้ และการวิจัยเพื่อแก้ปัญหา และพัฒนาผู้เรียน จำนวน 4 แนวทาง 5) แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านการใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา จำนวน 4 แนวทาง 6) แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านการออกแบบและการดำเนินการเกี่ยวกับงานประกันคุณภาพการศึกษา จำนวน 4 แนวทาง

คำสำคัญ: การพัฒนา, สมรรถนะ, มาตรฐานความรู้

Abstract

This research was quantitative and qualitative research. The objectives of this research were 1. to study competency according to knowledge standards of teachers of Siriwutwittaya school, 2. to present the development guidelines of competency according to knowledge standards of teachers of Siriwutwittaya school. The population was 29 teachers of Siriwutwittaya school. This research instrument were the questionnaire and interview forms. The statistic used analyze data such as frequency distribution, percentage, mean, standard deviation and content analysis.

The results of research that 1. Overall, the development competency of teachers according to knowledge standards of Siriwutwittaya school were at a high level. 2. The competency development guidelines according to knowledge standards of teachers in Siriwutwittaya school consist of 1) The development guidelines for competencies on the knowledge changings of context global, social and sufficiency economy philosophy conceptual were 6 approaches. 2) The competency development guidelines on the using of development psychological, educational psychological and psychological counseling in

analyst and potential development of learners were 7 approaches. 3) The competency development guidelines on knowledge in content of subject taught, curriculum, teaching science and digital technology in learning management were 8 approaches. 4) The competency development guidelines on measuring of learning evaluation and research for problem solving and learner development were 4 approaches. 5) The competency development guidelines on the using of Thai and English language for communication and the using of digital technology for educational were 4 approaches. 6) The competency development guidelines on design and implementation about educational quality assurance were 4 approaches.

Keyword: Development, competency, knowledge standards

บทนำ

ครูเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้พร้อมที่จะออกไปสู่การเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของสังคม ครูจึงเป็นกำลังสำคัญที่ควรได้รับการพัฒนาสมรรถนะในทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรมที่สามารถจัดการเรียนรู้ที่ผสมผสานกับเทคนิควิธีการสอนที่จะสามารถถ่ายทอดเนื้อหาความรู้แก่ผู้เรียน (ณัฐกานต์ เรือนคำ และกิตติชัย สุธาสิโนบล, 2565) การพัฒนาคุณภาพการศึกษาจำเป็นต้องพัฒนาครูให้มีสมรรถนะที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ครู ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องยังคงพบปัญหาในเรื่องของสมรรถนะครูและการพัฒนาสมรรถนะครู อาทิ ถาวร เสงี่ยมยอด และคณะ (2553) ที่พบว่า ครูมีภาระงานในโรงเรียนมากจนเกินไป จึงไม่มีเวลาในการพัฒนาตนเอง และครู ผู้บริหาร และศึกษานิเทศก์ต่างเห็นพ้องกันว่า ครูมีภาระงานที่โรงเรียนมากและครูต้องรับผิดชอบงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารโรงเรียนที่นอกเหนือจากการสอนตามปกติ จึงทำให้ครูรู้สึกเหนื่อยล้าและไม่มีความสุขที่จะพัฒนาตนเองทั้งที่รู้ถึงประโยชน์และมีความต้องการในการพัฒนาตนเองอยู่ในส่วนลึกก็ตาม ในทำนองเดียวกัน ฉัตรชัย หวังมีงมมี และองอาจ นัยพัฒน์ (2560) พบว่า ปัญหาของครูในปัจจุบันคือครูยังคงใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบดั้งเดิมเป็นลักษณะที่ครูถ่ายทอดความรู้โดยการเล่า บอก สอนตามหนังสือ แสดงให้เห็นว่าครูยังขาดจิตวิญญาณในความเป็นครู

โรงเรียนสิริวิทย์วิทยา เป็นโรงเรียนเอกชนสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ มีการดำเนินงานในการพัฒนา

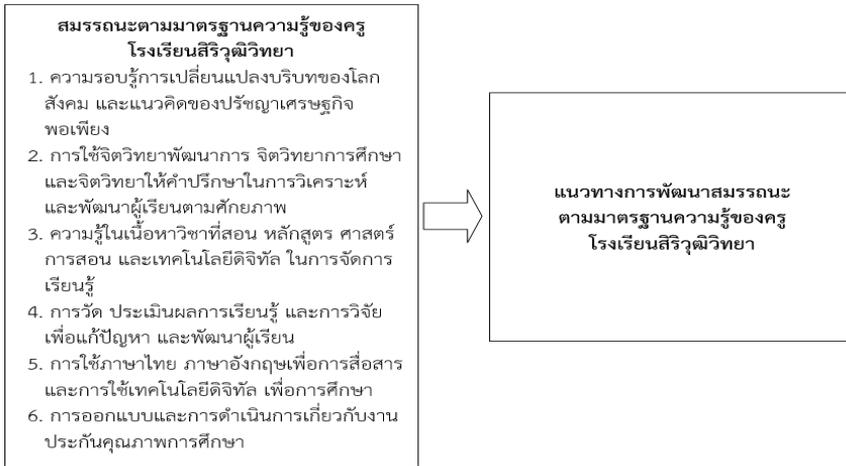
สมรรถนะของครูและบุคลากรทางการศึกษาตามนโยบายและจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการ รวมถึงดำเนินการตามแนวทางการขับเคลื่อนแผนพัฒนาการศึกษาเอกชน พ.ศ. 2566 - 2570 สู่การปฏิบัติที่กำหนดให้สถานศึกษาเอกชนส่งเสริมสนับสนุนให้ครูได้รับการพัฒนาสมรรถนะอย่างต่อเนื่องเพื่อส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนที่สร้างผู้เรียนให้มีความรู้ รู้จักการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และครูสามารถเป็นผู้แนะนำและกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียน ปลุกฝัง บ่มเพาะคุณธรรม จริยธรรม ทศนคติ ค่านิยมและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2566) ซึ่งโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยามีนโยบายสนับสนุนครูได้รับการพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างต่อเนื่อง และจากการศึกษารายงานผลการประเมินตนเอง (Self - Assessment Report : SAR) ของโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยาประจำปีการศึกษา 2565 พบมีจุดที่ควรพัฒนาในส่วนของครูคือ ครูควรออกแบบการเรียนการสอนในด้านทักษะการคิด การใช้เทคโนโลยี และกิจกรรมต่างๆ ของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ ครูควรมีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการสร้างนวัตกรรมที่ดีเพื่อพัฒนาการเรียนของผู้เรียน (โรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา, 2565)

จากความสำคัญข้างต้น ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของการพัฒนาสมรรถนะครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยาจึงทำการศึกษาถึงแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูตามมาตรฐานความรู้ที่กำหนดในข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 จำนวน 6 ด้าน ประกอบด้วย 1) ความรอบรู้การเปลี่ยนแปลงบริบทของโลก สังคม และแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 2) การใช้จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ และพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ 3) ความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน หลักสูตร ศาสตร์การสอน และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ 4) การวัด ประเมินผลการเรียนรู้ และการวิจัยเพื่อแก้ปัญหา และพัฒนาผู้เรียน 5) การใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา และ 6) การออกแบบและการดำเนินการเกี่ยวกับงานประกันคุณภาพการศึกษา (คุรุสภา, 2563) เพื่อนำมาใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูของโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยาได้อย่างครอบคลุมตามนโยบายของภาครัฐและตรงตามจุดที่ควรพัฒนาสมรรถนะครูอันจะส่งผลดีต่อนักเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา
2. เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดงานวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed-methodology research) มี 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขอบเขตของการวิจัย

1.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

โดยใช้หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ และหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครู รวมถึงเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 ขอบเขตด้านประชากร

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งหมดคือ ครูของโรงเรียนสิริวิฑูวิทยา จำนวน 29 คน และผู้ให้ข้อมูลหลักคือ ผู้บริหารและครูของโรงเรียนสิริวิฑูวิทยา ที่มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการพัฒนาสมรรถนะครู จำนวน 4 ท่าน (อ้างอิง รายงานการประชุมคณะกรรมการบริหาร ครั้งที่ 2/2566 ณ 15 มิถุนายน 2566, โรงเรียนสิริวิฑูวิทยา (2566))

1.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยนี้ใช้พื้นที่ดำเนินการวิจัย เป็นการศึกษาเฉพาะผู้บริหาร และครูของโรงเรียนสิริวิฑูวิทยา ตั้งอยู่เลขที่ 84 ถนนเทพรักษ์ ตำบลเทพรักษ์ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ

1.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยนี้เริ่มทำการศึกษาในช่วงเดือนตุลาคม 2566 ถึงเดือนกันยายน 2567

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1) แบบสอบถาม สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ทำงาน เป็นชนิดแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูรวิทยา ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ 1) ความรอบรู้การเปลี่ยนแปลงบริบทของโลก สังคม และแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 2) การใช้จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ และพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ 3) ความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน หลักสูตร ศาสตร์การสอน และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ 4) การวัด ประเมินผลการเรียนรู้ และการวิจัยเพื่อแก้ปัญหา และพัฒนาผู้เรียน 5) การใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อการศึกษา และ 6) การออกแบบและการดำเนินการเกี่ยวกับงานประกันคุณภาพการศึกษา เป็นคำถามแบบปลายปิด (Close Ended Question) ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ

2) แบบสัมภาษณ์ สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิการศึกษา ตำแหน่งปัจจุบัน และประสบการณ์ทำงานในตำแหน่งปัจจุบัน เป็นชนิดแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูรวิทยา โดยกำหนดกรอบในการสัมภาษณ์คือ แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูรวิทยา 6 ด้าน ได้แก่ 1) ความรอบรู้การเปลี่ยนแปลงบริบทของโลก สังคม และแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 2) การใช้จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ และพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ 3) ความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน หลักสูตร ศาสตร์การสอน และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้ 4) การวัด ประเมินผลการเรียนรู้ และการวิจัยเพื่อแก้ปัญหา และพัฒนาผู้เรียน 5) การใช้ภาษาไทย

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อการศึกษา และ 6) การออกแบบและการดำเนินการเกี่ยวกับงานประกันคุณภาพการศึกษา เป็นคำถามแบบปลายเปิด (Open Ended Question) ในประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรวมของแต่ละด้าน

3. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผ่านการทดสอบความเที่ยงของเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยใช้การวัดดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (IOC) ซึ่งผลการทดสอบค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00 ถือว่าผ่านเกณฑ์ แสดงว่า มีความสอดคล้องตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย หลังจากนั้นมาทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient; α) ผลการทดสอบได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.929 แสดงว่า แบบสอบถามฉบับนี้มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจริงได้

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแจกแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 29 ฉบับ และนำแบบสอบถามที่ได้รับกลับมาทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามพบว่าแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา มีความสมบูรณ์ครบถ้วนทั้ง 29 ฉบับ จากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามทั้งหมดมากำกับการลงรหัสแบบสอบถามในโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อดำเนินการตามขั้นตอนของการวิจัยและนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามไปวิเคราะห์ทางสถิติ ต่อไป

2. ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูของโรงเรียนโรงเรียนสิริวุฒิวินิจฉัยที่มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการพัฒนาสมรรถนะครู จำนวน 4 ท่าน ประกอบด้วย 1) ผู้อำนวยการโรงเรียนสิริวุฒิวินิจฉัย จำนวน 2 ท่าน 2) ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการโรงเรียนสิริวุฒิวินิจฉัย จำนวน 2 ท่าน และ 3) ครูของโรงเรียนสิริวุฒิวินิจฉัยที่มีประสบการณ์ไม่ต่ำกว่า 10 ปี จำนวน 2 ท่าน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์เพื่อจัดทำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวุฒิวินิจฉัย

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive

statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา ใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย (μ) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์แนวทางการพัฒนาสมรรถนะครูของโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยาจากการสัมภาษณ์ ในขั้นตอนนี้เป็นการสัมภาษณ์โดยกำหนดกรอบในการสัมภาษณ์คือ แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา 6 ด้าน ในประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรวม โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis)

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา โดยจัดส่งแบบประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยาให้แก่ผู้บริหารและครูของโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยาทุกท่านเพื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะไปใช้ ด้วยการใช่วิธีการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 89.70 มีอายุ 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.90 มีวุฒิการศึกษาไม่เกินระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 82.80 และมีประสบการณ์ในการทำงาน 11 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 72.40

2. สมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครู โรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา ในภาพรวม

สมรรถนะตามมาตรฐานความรู้	μ	σ	แปลผล
ด้านที่ 1 สมรรถนะด้านความรู้การเปลี่ยนแปลงบริบทของโลก สังคม และแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง	4.10	0.40	มาก
1. ครูมีความรอบรู้บริบทการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษา	3.59	0.50	มาก

2. ครูสามารถสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศในรายวิชาที่สอน	3.93	0.65	มาก
3. ครูมีความรู้ความเข้าใจในแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง	4.41	0.50	มาก
4. ครูสามารถประยุกต์ใช้แนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้	4.48	0.57	มาก

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครู โรงเรียนสิริวิทย์วิทยา ในภาพรวม (ต่อ)

สมรรถนะตามมาตรฐานความรู้	μ	σ	แปลผล
ด้านที่ 2 สมรรถนะด้านการใช้จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ และพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ	4.39	0.48	มาก
1. ครูเข้าใจธรรมชาติของผู้เรียน	4.52	0.57	มากที่สุด
2. ครูสามารถช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพได้	4.28	0.65	มาก
3. ครูสามารถให้คำแนะนำ ช่วยเหลือผู้เรียนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นได้	4.28	0.65	มาก
4. ครูสามารถดูแลและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนเพื่อป้องกันปัญหา เช่น ปัญหายาเสพติด การใช้เทคโนโลยีในทางที่ผิด	4.48	0.57	มาก
ด้านที่ 3 สมรรถนะด้านความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน หลักสูตร ศาสตร์การสอน และเทคโนโลยีดิจิทัล ในการจัดการเรียนรู้	4.26	0.45	มาก
1. ครูมีความรอบรู้ในเนื้อหาของสาขาวิชาเอกที่สอน	4.41	0.50	มาก
2. ครูสามารถบูรณาการองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องในการเรียนการสอนได้	4.28	0.59	มาก
3. ครูมีความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์และร่วมจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษา	4.10	0.56	มาก
4. ครูสามารถจัดทำแผนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับหลักสูตรของสถานศึกษาได้	4.31	0.54	มาก

5. ครูสามารถนำแผนการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลจริงได้อย่างเหมาะสมกับผู้เรียน	4.38	0.56	มาก
6. ครูสามารถให้ข้อมูลแก่ผู้บริหารเพื่อใช้ในการประเมินหลักสูตรของสถานศึกษาได้	4.17	0.60	มาก
7. ครูมีความรู้ความสามารถในการร่วมปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษา	4.03	0.63	มาก
8. ครูสามารถบริหารจัดการชั้นเรียนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้	4.41	0.57	มาก
9. ครูสามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสารและการสอนได้	4.10	0.72	มาก
10. ครูสามารถแสวงหาแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายให้แก่ผู้เรียนได้	4.28	0.70	มาก
11. ครูสามารถสร้างสื่อและนวัตกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้	4.31	0.60	มาก
12. ครูสามารถประยุกต์ใช้สื่อและนวัตกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้	4.28	0.70	มาก
ด้านที่ 4 สมรรถนะด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้ และการวิจัยเพื่อแก้ปัญหา และพัฒนาผู้เรียน	4.32	0.52	มาก
1. ครูสามารถวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ตรงกับสภาพความเป็นจริง	4.55	0.63	มากที่สุด
2. ครูสามารถนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนได้	4.45	0.63	มาก
3. ครูสามารถเลือกผลการวิจัยที่เป็นประโยชน์ไปใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ได้	4.07	0.65	มาก
4. ครูสามารถจัดทำงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และพัฒนาผู้เรียนได้	4.21	0.56	มาก
ด้านที่ 5 สมรรถนะด้านการใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา	3.84	0.56	มาก
1. ครูสามารถใช้ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง	3.72	0.59	มาก

2. ครูสามารถใช้ภาษาไทย และภาษาอังกฤษในการ เรียนการสอน หรือในงานวิชาชีพครูได้อย่าง เหมาะสม ถูกกาลเทศะ	3.72	0.70	มาก
3. ครูสามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเพิ่มความ น่าสนใจให้การเรียนการสอน	3.97	0.73	มาก
4. ครูสามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการปฏิบัติงาน วิชาชีพครูได้ อาทิ การใช้ Application Online ต่าง ๆ อาทิ Line, Zoom, YouTube ในการสื่อสารกับ ผู้เรียน เพื่อนร่วมงาน ผู้ปกครอง การประชุม การ มอบหมายงาน เป็นต้น	3.93	0.70	มาก

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของสมรรถนะตามมาตรฐาน
ความรู้ของครู โรงเรียนสิริวิทย์วิทยา ในภาพรวม (ต่อ)

สมรรถนะตามมาตรฐานความรู้	μ	σ	แปล ผล
ด้านที่ 6 สมรรถนะด้านการออกแบบ และการดำเนินการ เกี่ยวกับงานประกันคุณภาพการศึกษา	4.09	0.39	มาก
1. ครูสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมี คุณภาพ	4.07	0.46	มาก
2. ครูสามารถพัฒนาคุณภาพของกิจกรรมการ เรียนรู้ได้	4.14	0.44	มาก
3. ครูสามารถประเมินคุณภาพการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ได้	4.14	0.44	มาก
4. ครูมีความรู้ ความเข้าใจในการดำเนินการเกี่ยวกับ งานประกันคุณภาพการศึกษา	4.00	0.54	มาก
5. ครูสามารถดำเนินการเกี่ยวกับงานประกัน คุณภาพการศึกษาตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้	4.10	0.49	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า สมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิทย์
วิทยา ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.19$, $\sigma = 0.37$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน
พบว่า ครูมีสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ได้แก่ ด้านการใช้
จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ และ

พัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ ($\mu = 4.39$, $\sigma = 0.48$) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้ และการวิจัยเพื่อแก้ปัญหา และพัฒนาผู้เรียน ($\mu = 4.32$, $\sigma = 0.52$) อยู่ในระดับมาก และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ด้านการใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร และ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา ($\mu = 3.84$, $\sigma = 0.56$) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูรย์วิทยา

3.1 สมรรถนะของครูโรงเรียนสิริวิฑูรย์วิทยา ด้านความรู้การเปลี่ยนแปลงบริบทของโลก สังคมและแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง พบว่าสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูรย์วิทยา ด้านความรู้การเปลี่ยนแปลงบริบทของโลก สังคมและแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ในประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยของระดับสมรรถนะเท่ากับหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรวม ($\mu = 4.10$, $\sigma = 0.40$) มีแนวทางการพัฒนาดังนี้

1) ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมให้ครูเข้าร่วมการอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง ไม่ล้าหลัง

2) ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมให้ครูได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนกับนักเรียน เช่น การจัดกิจกรรมอ่านข่าวในตอนเช้า เล่าเหตุการณ์ที่ตนเองได้ประสบโดยเพิ่มการวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น

3) ผู้บริหารโรงเรียนควรกำหนดให้ครูวางแผนการสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศในแผนการสอน โดยผู้บริหารโรงเรียน หรือผู้บริหารที่มีหน้าที่ ความรับผิดชอบด้านงานวิชาการ ควรตรวจสอบ กำกับติดตาม และให้คำแนะนำแก่ครูอย่างต่อเนื่อง

4) ผู้บริหารโรงเรียนควรกระตุ้น ส่งเสริมให้ครูหมั่นศึกษาหาความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยอาจเชิญครูพบปะพูดคุย จัดให้มีการรายงานความรู้ใหม่ๆ ในที่ประชุม เป็นต้น

5) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการประชุม การอบรม หรือการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อพัฒนาครูให้สามารถเป็นผู้นำในชั้นเรียนในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความใส่ใจต่อเหตุการณ์ ข่าวสารต่างๆ การตั้งประเด็นเพื่อฝึกให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ ใช้ข้อมูลต่างๆ ในการปรับตัว และใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิต

6) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรม หรือส่งเสริมให้ครูเข้าร่วมการอบรม เข้าร่วมกิจกรรมที่จะเป็นพัฒนาครูให้สามารถใช้เทคโนโลยีในการสืบค้นข้อมูล

จากแหล่งข้อมูลทั่วโลก รวมถึงควรพัฒนาให้ครุมีความรู้ ความเข้าใจในการวิเคราะห์ ความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้รับมาก่อนจะนำมาบูรณาการในการสอน

3.2 สมรรถนะของครุโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา ด้านการใช้จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ และพัฒนาผู้เรียนตาม ศักยภาพ พบว่า สมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครุโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา ด้านการใช้ จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ และ พัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพในประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยของระดับสมรรถนะเท่ากับหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรวม ($\mu = 4.39$, $\sigma = 0.48$) มีแนวทางการพัฒนาดังนี้

1) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรม หรือส่งเสริมให้ครุเข้าร่วมการ อบรมในหัวข้อ หรือหลักสูตรที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความสามารถของครุในการ ช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ อาทิ การใช้จิตวิทยา ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน และการพัฒนาผู้เรียน อาทิ พัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความแตกต่างระหว่างบุคคล กระบวนการเรียนรู้

2) ผู้บริหารโรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ครุได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อหา แนวปฏิบัติที่ดีที่สุดในการช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เต็มตาม ศักยภาพ

3) ผู้บริหารควรโรงเรียนกระตุ้น ส่งเสริมให้ครุทำการวิจัยเพื่อค้นหา องค์ความรู้และแนวทางที่จะนำมาใช้ในการช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้ของ ผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ

4) ผู้บริหารโรงเรียนควรใช้ผลการประเมินผู้เรียนเป็นแนวทางในการ วางแผนช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ

5) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรม หรือส่งเสริมให้ครุเข้าร่วมการ อบรมเพื่อเพิ่มความสามารถของครุในการให้คำปรึกษาการแนะแนว

6) ผู้บริหารโรงเรียนควรกำหนดให้มีการจัดทำรายงานการให้ คำปรึกษาแนะแนว โดยต้องมีการรายงานความก้าวหน้าของผู้เรียนอันเป็นผลจากการ แนะแนว

7) ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมความร่วมมือระหว่างครุและผู้ปกครอง ในการให้คำแนะนำ ช่วยเหลือผู้เรียนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

3.3 สมรรถนะของครุโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา ด้านความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน หลักสูตร ศาสตร์การสอน และเทคโนโลยีดิจิทัล ในการจัดการเรียนรู้ พบว่า สมรรถนะ ตามมาตรฐานความรู้ของครุโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา ด้านความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน หลักสูตร ศาสตร์การสอน และเทคโนโลยีดิจิทัล ในการจัดการเรียนรู้ ในประเด็นที่มี

ค่าเฉลี่ยของระดับสมรรถนะเท่ากับหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรวม ($\mu = 4.26$, $\sigma = 0.45$) มีแนวทางการพัฒนาดังนี้

1) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการ หรือส่งเสริมให้ครูเข้าร่วมการอบรมเพื่อเพิ่มความสามารถของครูในการจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษา

2) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการประชุมที่ประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน ผู้บริหารที่มีหน้าที่ ความรับผิดชอบด้านงานวิชาการ ผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญในด้านการจัดทำหลักสูตร เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจแก่ครูในเรื่องของการจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษา ทั้งในเรื่องของขั้นตอนและรายละเอียด อาทิ การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของโรงเรียน การกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การวัดและการประเมินผล การนำหลักสูตรไปใช้ การประเมินผลการใช้หลักสูตร การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

3) ผู้บริหารโรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ครูได้มีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษา ในทุกขั้นตอน ทั้งในเรื่องของการออกแบบหลักสูตร การใช้หลักสูตร การประเมินผลหลักสูตร และการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตร

4) ผู้บริหารโรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ครูได้มีส่วนร่วมในการจัดทำและทบทวนหลักสูตรของสถานศึกษาอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ครูได้ทราบถึงรายละเอียดต่างๆ ที่จำเป็นต้องให้ข้อมูลแก่ผู้บริหารเพื่อใช้ในการประเมินหลักสูตรของสถานศึกษา

5) ผู้บริหารโรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ครูของทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ ร่วมกันศึกษาตัวชี้วัดของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อให้ครูได้ทราบถึงแนวทางการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายและสามารถให้ข้อมูลแก่ผู้บริหารเพื่อใช้ในการประเมินหลักสูตรของสถานศึกษาได้

6) ผู้บริหารโรงเรียนควรกำหนดให้ครูเสนอแนะข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษาในบันทึกหลังการสอนของทุกรายวิชา เพื่อรวบรวมเป็นข้อมูลในการร่วมปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษา โดยผู้บริหารโรงเรียนควรตรวจสอบ กำกับติดตาม ศึกษาข้อมูล แลกเปลี่ยน และให้คำแนะนำแก่ครูอย่างสม่ำเสมอ

7) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการ หรือส่งเสริมให้ครูเข้าร่วมการอบรมที่จะพัฒนาครูให้สามารถใช้เทคโนโลยีในการสืบค้นข้อมูลเพื่อใช้ในการสื่อสารและการสอน

8) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นความสามารถของครูในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสารและการสอน อาทิ การประกวดผลงานการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการสร้างสรรค์สื่อและนวัตกรรมเพื่อการสื่อสารและการสอน

3.4 สมรรถนะของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้ และการวิจัยเพื่อแก้ปัญหา และพัฒนาผู้เรียน พบว่า สมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้ และการวิจัยเพื่อแก้ปัญหา และพัฒนาผู้เรียน ในประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยของระดับสมรรถนะเท่ากับหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรวม ($\mu = 4.32$, $\sigma = 0.52$) มีแนวทางการพัฒนาดังนี้

1) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการ หรือส่งเสริมให้ครู เข้าร่วมการอบรมเพื่อเพิ่มความสามารถในการสืบค้นงานวิจัยจากฐานข้อมูล รวมถึงวิธีการค้นหาองค์ความรู้ที่ต้องการจากงานวิจัย

2) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการประชุมระดมความคิดเห็นระหว่างครูของทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อกำหนดประเด็นปัญหาหลัก และคัดเลือกผลการวิจัยที่จะเป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาและพัฒนาการออกแบบจัดการเรียนรู้

3) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการ หรือส่งเสริมให้ครู เข้าร่วมการอบรมเพื่อเพิ่มความสามารถของครูในการจัดทำงานวิจัย และการนำผลการวิจัยไปใช้พัฒนาการเรียนการสอน

4) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการสนับสนุนทรัพยากรและจัดสรรเวลาแก่ครูในการทำงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและพัฒนาผู้เรียน

3.5 สมรรถนะของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา ด้านการใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา พบว่า สมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา ด้านการใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษาในประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยของระดับสมรรถนะเท่ากับหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรวม ($\mu = 3.84$, $\sigma = 0.56$) มีแนวทางการพัฒนาดังนี้

1) ผู้บริหารโรงเรียนควรกระตุ้น ส่งเสริมให้ครูศึกษาและฝึกฝนทักษะในการใช้ภาษาด้วยตนเองได้จากสื่อออนไลน์ อาทิ YouTube, Instagram, Application Online และโปรแกรมช่วยแปลภาษา

2) ผู้บริหารโรงเรียนควรสร้างแรงจูงใจให้ครูเร่งพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา อาทิ การยกย่องชมเชย การให้รางวัลแก่ครูที่มีผลการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาที่โดดเด่น

3) ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมให้ครูได้จัดกิจกรรม หรือเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทย และภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน หรือในงานวิชาชีพครู อาทิ การพูดเพื่ออบรมนักเรียนหน้าเสาธง การบูรณาการการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน อาทิ การเล่นเกมส์ รวมถึงการให้ครูจัด

กิจกรรมหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมตามวันสำคัญและเทศกาลต่างๆ ที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อาทิ วันภาษาไทย วันคริสต์มาส

4) ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมให้ครูได้จัดทำสื่อการสอนที่ประกอบด้วยภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

3.6 สมรรถนะของครูโรงเรียนสิริวิฑูวิทยา ด้านการออกแบบ และการดำเนินการเกี่ยวกับงานประกันคุณภาพการศึกษา พบว่า สมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑู ด้านการออกแบบ และการดำเนินการเกี่ยวกับงานประกันคุณภาพการศึกษาในประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยของระดับสมรรถนะเท่ากับหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรวม ($\mu = 4.09$, $\sigma = 0.39$) มีแนวทางการพัฒนาดังนี้

1) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการ หรือส่งเสริมให้ครูเข้าร่วมการอบรมเพื่อให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจในงานประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อให้ครูสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ สอดคล้องตามแนวทางการประกันคุณภาพการศึกษา

2) ผู้บริหารโรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ครูได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้

3) ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมให้ครูออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วม

4) ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการ หรือส่งเสริมให้ครูเข้าร่วมการอบรมเพื่อให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจในการดำเนินการเกี่ยวกับงานประกันคุณภาพการศึกษา

4. ผลการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูวิทยาจากการประเมินเป็นรายบุคคล

ตารางที่ 2 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูวิทยา

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูวิทยา	ความเหมาะสม จำนวน (ร้อยละ)	ความเป็นไปได้ จำนวน (ร้อยละ)
1. สมรรถนะของครูโรงเรียนสิริวิฑูวิทยาด้านความรอบรู้การเปลี่ยนแปลงบริบทของโลก สังคมและแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง		

1.1 ครูมีความรอบรู้บริบทการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษา

1.1.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมให้ครูเข้าร่วมการอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงไม่ล้าหลัง	29 (100)	29 (100)
1.1.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมให้ครูได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนกับนักเรียน เช่น การจัดกิจกรรมอ่านข่าวในตอนเช้า เล่าเหตุการณ์ที่ตนเองได้ประสบโดยเพิ่มการวิเคราะห์ แสดงความคิดเห็น	29 (100)	29 (100)

1.2 ครูสามารถสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศในรายวิชาที่สอน

1.2.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรกำหนดให้ครูวางแผนการสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศในแผนการสอน โดยผู้บริหารโรงเรียน หรือผู้บริหารที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบด้านงานวิชาการ ควรตรวจสอบ กำกับติดตาม และให้คำแนะนำแก่ครูอย่างต่อเนื่อง	28 (96.55)	28 (96.55)
1.2.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรกระตุ้นส่งเสริมให้ครูหมั่นศึกษาหาความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยอาจเชิญครูพบปะพูดคุย	29 (100)	29 (100)

จัดให้มีการรายงานความรู้
ใหม่ๆ ในที่ประชุม เป็นต้น

ตารางที่ 2 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูรวิทยา (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตาม มาตรฐานความรู้ ของครูโรงเรียนสิริวิฑูรวิทยา	ความ เหมาะสม จำนวน (ร้อยละ)	ความเป็นไปได้ จำนวน (ร้อยละ)
1.2.3 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการประชุม การอบรม หรือการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อพัฒนาครูให้สามารถเป็นผู้นำในชั้นเรียนในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความใส่ใจต่อเหตุการณ์ข่าวสารต่างๆ การตั้งประเด็นเพื่อฝึกให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ ใช้ข้อมูลต่างๆ ในการปรับตัว และใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิต	29 (100)	29 (100)
1.2.4 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรม หรือส่งเสริมให้ครูเข้าร่วมการอบรม เข้าร่วมกิจกรรมที่จะเป็นพัฒนาครูให้สามารถใช้เทคโนโลยีในการสืบค้นข้อมูลจากแหล่งข้อมูลทั่วโลก รวมถึงควรพัฒนาให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจในการวิเคราะห์ ความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้รับมาก่อนจะนำมาบูรณาการในการสอน	29 (100)	29 (100)

2. สมรรถนะของครูโรงเรียนลิวิวิธวิทยาด้านการใช้จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ และพัฒนา ผู้เรียนตามศักยภาพ

2.1 ครูสามารถช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เต็มตาม ศักยภาพได้

2.1.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการ อบรม หรือส่งเสริมให้ครูเข้า ร่วมการอบรมในหัวข้อ หรือ หลักสูตรที่มีวัตถุประสงค์เพื่อ เพิ่มความสามารถของครูใน การช่วยเหลือและสนับสนุน การเรียนรู้ของผู้เรียนให้เต็ม ตามศักยภาพ อาทิ การใช้ จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการ เรียนการสอน และการพัฒนา ผู้เรียน อาทิ พัฒนาการด้าน ร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความแตกต่างระหว่างบุคคล กระบวนการเรียนรู้	28 (96.55)	28 (96.55)
2.1.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรเปิด โอกาสให้ครูได้แลกเปลี่ยน เรียนรู้ เพื่อหาแนวปฏิบัติที่ดี ที่สุดในการช่วยเหลือและ สนับสนุนการเรียนรู้ของ ผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ	29 (100)	29 (100)
2.1.3 ผู้บริหารโรงเรียนควรกระตุ้น ส่งเสริมให้ครูทำการวิจัยเพื่อ ค้นหาองค์ความรู้และแนวทาง ที่จะนำมาใช้ในการช่วยเหลือ และสนับสนุนการเรียนรู้ของ ผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ	29 (100)	29 (100)
2.1.4 ผู้บริหารโรงเรียนควรใช้ผล การประเมินผู้เรียนเป็น	29 (100)	29 (100)

แนวทางในการวางแผน
ช่วยเหลือและสนับสนุนการ
เรียนรู้ของผู้เรียนให้เต็มตาม
ศักยภาพ

2.2 ครูสามารถให้คำแนะนำ ช่วยเหลือผู้เรียนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นได้

2.2.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการ อบรม หรือส่งเสริมให้ครูเข้า ร่วมการอบรมเพื่อเพิ่ม ความสามารถของครูในการให้ คำปรึกษาการแนะแนว	29 (100)	29 (100)
2.2.2 ผู้บริหารโรงเรียนควร กำหนดให้มีการจัดทำรายงาน การให้คำปรึกษาแนะแนว โดยต้องมีการรายงาน ความก้าวหน้าของผู้เรียนอัน เป็นผลจากการแนะแนว	29 (100)	29 (100)
2.2.3 ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริม ความร่วมมือระหว่างครูและ ผู้ปกครองในการให้คำแนะนำ ช่วยเหลือผู้เรียนให้มีคุณภาพ ชีวิตที่ดีขึ้น	29 (100)	29 (100)

ตารางที่ 2 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวุฒิวิทยา (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตาม มาตรฐานความรู้ ของครูโรงเรียนสิริวุฒิวิทยา	ความ เหมาะสม จำนวน (ร้อยละ)	ความเป็นไปได้ จำนวน (ร้อยละ)
---	--------------------------------------	------------------------------------

3. สมรรถนะของครูโรงเรียนสิริวุฒิวิทยา ด้านความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน หลักสูตร ศาสตร์การสอน และเทคโนโลยีดิจิทัล ในการจัดการเรียนรู้

3.1 ครูมีความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์และร่วมจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษา

3.1.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการ หรือ ส่งเสริมให้ครูเข้าร่วมการอบรม เพื่อเพิ่มความสามารถของครู ในการจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษา	29
(100)	29
(100)
3.1.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการประชุมที่ประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน ผู้บริหารที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบด้านงานวิชาการ ผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญในด้านการจัดทำหลักสูตร เพื่อให้ ความรู้ ความเข้าใจแก่ครูในเรื่องของการจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษา ทั้งในเรื่องของขั้นตอนและรายละเอียด อาทิ การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของโรงเรียน การกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การวัดและการประเมินผล การนำหลักสูตรไปใช้ การประเมินผลการใช้หลักสูตร การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร	28
(96.55)	28
(96.55)
3.1.3 ผู้บริหารโรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ครูได้มีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษา ในทุกขั้นตอน ทั้งในเรื่องของการออกแบบหลักสูตร การใช้หลักสูตร การประเมินผลหลักสูตร และการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตร	29
(100)	29
(100)

3.2 ครูสามารถให้ข้อมูลแก่ผู้บริหารเพื่อใช้ในการประเมินหลักสูตรของสถานศึกษาได้

<p>3.2.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ครูได้มีส่วนร่วมในการจัดทำและทบทวนหลักสูตรของสถานศึกษาอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ครูได้ทราบถึงรายละเอียดต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องให้ข้อมูลแก่ผู้บริหารเพื่อใช้ในการประเมินหลักสูตรของสถานศึกษา</p>	<p>29 (100)</p>	<p>29 (100)</p>
<p>3.2.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ครูของทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ร่วมกันศึกษาตัวชี้วัดของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อให้ครูได้ทราบถึงแนวทางการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายและสามารถให้ข้อมูลแก่ผู้บริหารเพื่อใช้ในการประเมินหลักสูตรของสถานศึกษาได้</p>	<p>29 (100)</p>	<p>29 (100)</p>

3.3 ครูมีความรู้ความสามารถในการร่วมปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษา

<p>3.3.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรกำหนดให้ครูเสนอแนะข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษาในบันทึกหลังการสอนของทุกรายวิชา เพื่อรวบรวมเป็นข้อมูลในการร่วมปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษา โดยผู้บริหารโรงเรียนควรตรวจสอบกำกับติดตาม ศึกษาข้อมูล</p>	<p>28 (96.55)</p>	<p>28 (96.55)</p>
--	-----------------------	-----------------------

แลกเปลี่ยน และให้คำแนะนำ
แก่ครูอย่างสม่ำเสมอ

ตารางที่ 2 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวุฒิวิทยา (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐาน ความรู้ ของครูโรงเรียนสิริวุฒิวิทยา	ความ เหมาะสม จำนวน (ร้อยละ)	ความเป็นไป ได้ จำนวน (ร้อยละ)
3.4 ครูสามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสารและการสอนได้		
3.4.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการ อบรมเชิงปฏิบัติการ หรือส่งเสริม ให้ครูเข้าร่วมการอบรมที่จะ พัฒนาครูให้สามารถใช้เทคโนโลยี ในการสืบค้นข้อมูล เพื่อใช้ในการ สื่อสารและการสอน	28 (96.55)	28 (96.55)
3.4.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดกิจกรรม เพื่อกระตุ้นความสามารถของครู ในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการสื่อสารและการสอน อาทิ การประกวดผลงานการใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศในการ สร้างสรรค์สื่อ และนวัตกรรมเพื่อ การสื่อสารและการสอน	29 (100)	29 (100)
4. สมรรถนะของครูโรงเรียนสิริวุฒิวิทยา ด้านการวัดประเมินผลการเรียนรู้ และ การวิจัยเพื่อแก้ปัญหา และพัฒนาผู้เรียน		
4.1 ครูสามารถเลือกผลการวิจัยที่เป็นประโยชน์ไปใช้ในการพัฒนาการจัดการ เรียนรู้ได้		
4.1.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการ อบรมเชิงปฏิบัติการ หรือส่งเสริม	29 (100)	29 (100)

ให้ครูเข้าร่วมการอบรมเพื่อเพิ่ม
ความสามารถของครูในการสืบค้น
งานวิจัยจากฐานข้อมูลต่างๆ
รวมถึงวิธีการค้นหาค้นหาความรู้ที่
ต้องการจากงานวิจัย

4.1.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการ ประชุมระดมความคิดระหว่างครู ของทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อ กำหนดประเด็นปัญหาหลัก และ คัดเลือกผลการวิจัยที่จะเป็น ประโยชน์ในการแก้ปัญหาและ พัฒนาการออกแบบจัดการเรียนรู้	29 (100)	29 (100)
---	-------------	-------------

4.2 ครูสามารถจัดทำงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และพัฒนาผู้เรียน ได้

4.2.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการ อบรมเชิงปฏิบัติการ หรือส่งเสริม ให้ครูเข้าร่วมการอบรมเพื่อเพิ่ม ความสามารถของครูในการจัดทำ งานวิจัย รวมถึงการนำ ผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาการ เรียนการสอน และพัฒนาผู้เรียน	29 (100)	29 (100)
4.2.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการ สนับสนุนทรัพยากร และจัดสรร เวลาสำหรับครูในการจัดทำ งานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการ สอน และพัฒนาผู้เรียน	28 (96.55)	28 (96.55)

5. สมรรถนะของครูโรงเรียนสิริวิฑูรย์วิทยา ด้านการใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา

5.1 ครูสามารถใช้ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อความหมายได้อย่าง ถูกต้อง

5.1.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรกระตุ้น ส่งเสริมให้ครูศึกษาและฝึกฝน ทักษะในการใช้ภาษาด้วยตนเอง	28 (96.55)	28 (96.55)
--	---------------	---------------

ได้จากสื่อออนไลน์ อาทิ
YouTube, Instagram, Application
Online และโปรแกรมที่ช่วยใน
การแปลภาษา

5.1.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรสร้างแรงจูงใจ ให้ครูเร่งพัฒนาความสามารถใน การใช้ภาษา อาทิ การยกย่อง	28	28
ชมเชย การให้รางวัลแก่ครูที่มีผล การพัฒนาความสามารถในการใช้ ภาษาที่โดดเด่น	(96.55)	(96.55)

ตารางที่ 2 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้
ได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริ
วุฒิวិทยา (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐาน ความรู้ ของครูโรงเรียนสิริวุฒิวิทยา	ความ เหมาะสม จำนวน (ร้อยละ)	ความเป็นไปได้ จำนวน (ร้อยละ)
5.2 ครูสามารถใช้ภาษาไทย และภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน หรือใน งานวิชาชีพครูได้อย่างเหมาะสม ถูกกาลเทศะ		
5.2.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมให้ครู ได้จัดกิจกรรม หรือเข้าร่วม กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถ ในการใช้ภาษาไทย และ ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน หรือในงานวิชาชีพครู อาทิ การพูด เพื่ออบรมนักเรียนหน้าเสาธง การบูรณาการการใช้ภาษาอังกฤษ ในการเรียนการสอน อาทิ การเล่นเกม รวมถึงการให้ครูจัดกิจกรรม หรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมตามวัน สำคัญและเทศกาลต่างๆ ที่จะช่วย พัฒนาความสามารถในการใช้	29 (100)	29 (100)

ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อาทิ

วันภาษาไทย วันคริสต์มาส

5.2.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมให้ครู

ได้จัดทำสื่อการสอนที่

29

29

ประกอบด้วยภาษาไทย และ

(100)

(100)

ภาษาอังกฤษ

6. สมรรถนะของครูโรงเรียนสิริวิฑูริยา ด้านการออกแบบ และการดำเนินการ เกี่ยวกับงานประกันคุณภาพการศึกษา

6.1 ครูสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ

6.1.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรม

เชิงปฏิบัติการ หรือส่งเสริมให้ครู

เข้าร่วมการอบรมเพื่อให้ครูมี

ความรู้ ความเข้าใจในงานประกัน

29

29

คุณภาพการศึกษา เพื่อให้ครู

(100)

(100)

สามารถออกแบบกิจกรรมการ

เรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ

สอดคล้องตามแนวทางการประกัน

คุณภาพการศึกษา

6.1.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรเปิดโอกาสให้

29

29

ครูได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ในการ

(100)

(100)

ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้

6.1.3 ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมให้ครู

29

29

ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดย

(100)

(100)

ให้นักเรียนมีส่วนร่วม

6.2 ครูมีความรู้ ความเข้าใจในการดำเนินการเกี่ยวกับงานประกันคุณภาพ การศึกษา

6.2.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการอบรม

เชิงปฏิบัติการ หรือส่งเสริมให้ครู

เข้าร่วมการอบรมเพื่อให้ครูมี

29

29

ความรู้ ความเข้าใจในการ

(100)

(100)

ดำเนินการเกี่ยวกับงานประกัน

คุณภาพการศึกษา

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ประเมินทั้ง 29 คน คิดเป็นร้อยละ 100 เห็นว่า แนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา มีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ มีจำนวน 25 แนวทาง และมีผู้ประเมิน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 96.55 ที่เห็นว่า มีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ มีจำนวน 8 แนวทาง

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. สมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้บริหารโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยาเล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาสมรรถนะของครูในทุกด้าน ซึ่งสมรรถนะของครูเกี่ยวข้องโดยตรงต่อการพัฒนาผู้เรียน จึงมีการส่งเสริมให้ครูของโรงเรียนมีสมรรถนะที่จำเป็นให้อยู่ในระดับที่น่าพอใจ ดังแนวคิด เจริญ ภูวิจิตร (2565) กล่าวว่า การพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา เป็นกระบวนการที่มุ่งพัฒนาเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ตัวผู้รับการพัฒนาคือ ครูและบุคลากรทางการศึกษา ครูต้องมีสมรรถนะหลักเป็นตัวบังคับให้เกิดการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและส่งผลกระทบต่อผู้เรียนมากที่สุด ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ธนิกานต์ สุขวัฒน์ (2560) ที่พบว่า ระดับสมรรถนะหลักของบุคลากรครูที่ปฏิบัติงานในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ชลบุรี เขต 1 โดยภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สานิตา แตนโพธิ์ (2560) ที่พบว่า สมรรถนะครูโรงเรียนวัดไผ่ล้อม (พุลประชาอุปถัมภ์) โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง

2. สมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา ในภาพรวมจากผลการวิจัยที่พบว่า สมรรถนะด้านการใช้จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ และพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา มีการดำเนินโครงการพัฒนาครูผู้สอนผู้ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ให้กับนักเรียนด้วยจิตวิทยา โดยเฉพาะครูผู้สอนต้องมีจิตวิทยาการสอน ซึ่งช่วยให้ครูเข้าใจธรรมชาติ ความเจริญเติบโตของเด็ก และสามารถนำความรู้ที่ได้มาจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนแต่ละวัย และช่วยให้ครูสามารถเตรียมบทเรียนวิธีสอน การจัดกิจกรรม ตลอดจนใช้วิธีการวัดและประเมินผลการศึกษาได้สอดคล้องกับวัย ซึ่งเป็นการช่วยให้จัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ซึ่งแนวทางในการดำเนินงานดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ จิตตินันท์ บุญสริกุล และคณะ (2559) ที่กล่าวว่า จิตวิทยาสำหรับครูเป็นวิทยาศาสตร์ที่ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการนำจิตวิทยามาใช้ในการเรียนการสอน การเรียนรู้ และพัฒนาการของผู้เรียนเพื่อกันคิดทฤษฎีและ

หลักการที่จะนำมาใช้ช่วยแก้ไขปัญหาและส่งเสริมการเรียนการสอนให้มีคุณภาพมากขึ้นเพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงการสอนของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของธนภุต อึ้งน้อย และอนุชา กอนพวง (2564) ที่พบว่า กลุ่มสมรรถนะประจำสายงานที่มีต้องการจำเป็นในการพัฒนา ประกอบด้วย 5 สมรรถนะ ดังนี้ 1) สมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้ 2) สมรรถนะการพัฒนาทักษะและคุณลักษณะของผู้เรียน 3) สมรรถนะการบริหารจัดการชั้นเรียน 4) สมรรถนะด้านภาวะผู้นำครู และ 5) สมรรถนะการสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกับชุมชนเพื่อการจัดการเรียนรู้

องค์ความรู้ที่ได้รับ

องค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ ครูทุกคนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแสวงหาวิธีการสอนที่ไม่เป็นเพียงแค่ให้ความรู้และการท่องจำเท่านั้น แต่ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการสร้างทักษะการเรียนรู้ที่จะช่วยให้นักเรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าคิดและกล้าที่จะผิด และกล้าที่จะสร้างสรรค์ผลงานให้ออกมาเป็นรูปธรรมเพื่อประโยชน์ของตนเองและผู้อื่นด้วยทักษะการศึกษาที่เน้นการทำได้และการลงมือทำ ครูจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียน ดังนั้น การพัฒนาสมรรถนะครูให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดจึงเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนในการพัฒนาคุณภาพครูและเป็นกุญแจสำคัญที่นำไปสู่การพัฒนาสมรรถนะครูโรงเรียนสิริวิทย์วิทยาให้สอดคล้องตามนโยบายของรัฐบาล

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. กลุ่มส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสมุทรปราการ ควรมีนโยบายจัดการอบรมครูเพื่อยกระดับสมรรถนะของครูโรงเรียนเอกชนในสังกัดจังหวัดสมุทรปราการอย่างต่อเนื่อง
2. ควรมีนโยบายเปิดโอกาสให้ครูได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ และสอดคล้องตามแนวทางการประกันคุณภาพการศึกษา

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. ผู้บริหารโรงเรียนสิริวิทย์วิทยา ควรจัดอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการวิเคราะห์และปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษาในแต่ละปีการศึกษา เพื่อให้ครูเพิ่มสมรรถนะด้านการใช้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รวมถึงการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ผู้บริหารโรงเรียนสิริวิฑูรย์วิทยา ควรจัดหาเตรียมความพร้อมด้านเทคโนโลยี และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ในสถานศึกษาเพื่อส่งเสริมให้ครูได้ใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพจากสื่อออนไลน์ อาทิ YouTube, Instagram, Application Online และโปรแกรมที่ช่วยในการแปลภาษา เป็นต้น

3. ผู้บริหารโรงเรียนสิริวิฑูรย์วิทยา ควรส่งเสริมให้ครูมีความเข้าใจและมีความรู้ ในด้านการใช้เทคโนโลยีอย่างถูกต้อง เพื่อชี้แนะผู้เรียนให้สามารถค้นคว้าข้อมูลข่าวสาร ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมีวิจารณญาณ และเกิดความรู้และทักษะที่สมบูรณ์และ ยั่งยืนสอดคล้องกับโลกที่เปลี่ยนแปลง เนื่องจากข้อมูลสารสนเทศที่เผยแพร่บนระบบ อินเทอร์เน็ตนั้นมีทั้งข้อมูลที่ถูกต้องและข้อมูลที่ยังไม่ได้ผ่านการกลั่นกรอง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาจัดลำดับความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะตาม มาตรฐานความรู้ของครูโรงเรียนสิริวิฑูรย์วิทยา

2. ควรศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานความรู้ของครูของ กลุ่มโรงเรียนเอกชน

เอกสารอ้างอิง

คุรุสภา. (2563). *ประกาศคณะกรรมการคุรุสภา เรื่อง รายละเอียดของมาตรฐาน ความรู้และประสบการณ์วิชาชีพครู*. (2563, 7 พฤษภาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 137 ตอนพิเศษ 109 ง หน้า 10-14.

จิตตินันท์ บุญสถิตกุล, กรกฏา นักรัก, มนัสนันท์ หัตถศักดิ์, มฤชฎี แก้วจินดา, วรางคณา โสมะนันทน และปวีณา ยอดสิน. (2559). *การพัฒนาชุดการเรียนรู้เรื่องจิตวิทยาสำหรับครู สำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี. สุธิบัติทัศน์ ปีที่ 30 ฉบับที่ 96 ตุลาคม - ธันวาคม 2559, 1-13.*

เจริญ ภูวิจิตร. (2565). *แนวทางการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาในยุค Next Normal*. นครปฐม: สถาบันพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา (สคบศ.).

ฉัตรชัย หวังมีจงมี และ อองอาจ นัยพัฒน์. (2560). สมรรถนะของครูไทยในศตวรรษที่ 21: ปรับการเรียน เปลี่ยนสมรรถนะ. *สถาบันเสริมศึกษาและทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2560. 47-63.*

ณัฐกานต์ เรือนคำ และ กิตติชัย สุธาสิโนบล. (2565). การเสริมสร้างสมรรถนะครูไทย กับการศึกษาไทย 4.0. *วารสารศิลปศาสตร์ราชชมงคลสุวรรณภูมิ ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 (มกราคม-เมษายน 2565), 128-142.*

- ถาวร เสี่ยงเอียด. (2553). สภาพ ปัญหา และความต้องการในการพัฒนาตนเองของครูและบุคลากรทางการศึกษาในจังหวัดราชบุรี และสมุทรสงคราม. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 34(3-4), 108-116.
- ชนกฤต อึ้งน้อย และอนุชา กอนพ่วง. (2564). รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครูใหม่ในศตวรรษที่ 21 ตามแนวคิดโรงเรียนเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีที่ 23 ฉบับที่ 2 เมษายน - มิถุนายน 2564*, 169-180.
- ธนิกานต์ สุขวัฒน์. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อสมรรถนะหลักของบุคลากรครูที่ปฏิบัติงานในสังกัดสถานงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- โรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา. (2565). รายงานผลการประเมินตนเอง (Self-Assessment Report : SAR) ประจำปีการศึกษา 2565. สมุทรปราการ. โรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา.
- โรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา. (2566). การประชุมคณะกรรมการบริหารโรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา. รายงานการประชุมคณะกรรมการบริหาร ครั้งที่ 2/2566 ณ 15 มิถุนายน 2566. สมุทรปราการ. โรงเรียนสิริวิฑูมิวิทยา.
- सानิตา แตนโพธิ์. (2560). *สมรรถนะครูโรงเรียนวัดไผ่ล้อม (พลประชาอุปถัมภ์)*. ค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (2566). *แผนพัฒนาการศึกษาเอกชน พ.ศ. 2566-2570*. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. กระทรวงศึกษาธิการ.

การแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

Solving the problem of foreign workers in local administrative organizations

ธีรภัทร์ เขียวแกร¹ และ จักวาล สุขไมตรี¹

Received: October 13, 2024. Revised: December 6, 2024. Accepted: April 29, 2025

บทคัดย่อ

ปัญหาแรงงานต่างด้าวมียสาเหตุหลักจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองภายในประเทศ ซึ่งส่งผลให้ความต้องการแรงงานเพิ่มสูงขึ้น นำไปสู่การค้ามนุษย์ได้ ขณะเดียวกัน การดำเนินการของรัฐยังมีข้อบกพร่องในด้านกฎหมายและการจัดการแรงงานผิดกฎหมาย ส่งผลให้การแก้ไขปัญหาขาดประสิทธิภาพ และกระทบต่อความมั่นคงและความสงบเรียบร้อยในประเทศ อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่ยังสะท้อนถึงความสำคัญของแรงงานข้ามชาติซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจไทย โดยเฉพาะในประเทศที่พัฒนาแล้วซึ่งการเติบโตส่วนหนึ่งมาจากแรงงานข้ามชาติ ดังนั้น จึงไม่ควรมองแรงงานเหล่านี้ในแง่ลบ เพราะการเข้ามาทำงานของพวกเขาไม่เพียงแต่ยกระดับชีวิตและคุณภาพชีวิตของตนเอง แต่ยังส่งผลดีต่อเศรษฐกิจทั้งในประเทศต้นทางและปลายทาง การแก้ปัญหาแรงงานต่างด้าวควรมุ่งเน้นให้รัฐบาลวางแผนบริหารจัดการแรงงานอย่างมีระบบ ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เพื่อดูแลและสนับสนุนแรงงานต่างด้าวในประเทศไทยให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการแรงงานในประเทศ นอกจากนี้ ควรปฏิรูประบบการศึกษาไทยให้เอื้อต่อตลาดแรงงาน เพื่อช่วยเผยให้เห็นปัญหาที่แฝงอยู่ในนโยบายและสร้างทางออกในการแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวอย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ : แรงงานต่างด้าว; การบริหาร; การจัดการ

¹ รัฐศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

*Corresponding Email: s64563825024@ssru.ac.th

ABSTRACT

The main cause of the foreign labor problem is the economic, social and political changes within the country, which have resulted in an increase in the demand for labor, leading to human trafficking. At the same time, the government's operations are still flawed in terms of laws and management of illegal labor, resulting in ineffective problem solving and affecting the country's security and peace and order. However, this problem also reflects the importance of foreign labor, which plays an important role in the Thai economy, especially in developed countries where part of the growth comes from foreign labor. Therefore, these labors should not be viewed negatively, because their entry into the workforce not only improves their lives and quality of life, but also positively affects the economies of both the origin and destination countries. Solving the foreign labor problem should focus on the government planning a systematic labor management plan, both in the short term and the long term, to take care of and support foreign workers in Thailand at an appropriate level that is consistent with the domestic labor demand. In addition, the Thai education system should be reformed to support the labor market, to help reveal the problems hidden in the policies and create effective solutions to the foreign labor problem.

Keywords: Foreign Workers; Implementation; Administration

บทนำ

ในอดีต การเข้ามาของแรงงานข้ามชาติที่ผิดกฎหมายจำนวนมากได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการเมืองระดับนานาชาติเป็นอย่างมาก แรงงานเหล่านี้ส่วนใหญ่มาจากเมียนมา ลาว และกัมพูชา ปัจจุบัน ประเทศได้จัดให้มีการขึ้นทะเบียนแรงงานข้ามชาติอย่างถูกต้องตามกฎหมายแล้วจำนวน 2.5 ล้านคน โดยในจำนวนนั้นมีถึง 1.5 ล้านคนที่ทำงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ยังมีแรงงานข้ามชาติที่ทำงานอย่างผิดกฎหมายอยู่มากกว่า 1 ล้านคน โดยเฉพาะจากประเทศเมียนมา ลาว กัมพูชา และเวียดนาม จำนวนแรงงานทั้งหมดก็ยังไม่สามารถ

ระบุได้ชัดเจน บางกลุ่มอาจเข้ามาโดยไม่ถูกกฎหมาย หรือเข้ามาอย่างถูกต้องแต่แอบทำงานนอกเงื่อนไข หรือประกอบอาชีพที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย (บุษยรัตน์ กาญจนดิษฐ์, 2558) การเพิ่มจำนวนแรงงานข้ามชาติในประเทศไทยเกิดจากความจำเป็นที่ต้องพึ่งพาแรงงานเพิ่มขึ้น เนื่องจากแรงงานไทยลดลงและมีอัตราการเกษียณสูงขึ้น ประเทศจึงต้องปรับโครงสร้างภาคแรงงานเพื่อดึงทักษะขั้นสูงเข้าสู่ระบบ อย่างไรก็ตาม คนไทยมักไม่เลือกทำงานที่ยากลำบากและสกปรก ในขณะที่เดียวกันแรงงานข้ามชาติมักมีค่าแรงถูกกว่า และนายจ้างมักไม่ต้องให้สวัสดิการมากนัก ทำให้การจ้างงานนี้กลายเป็นเรื่องทั่วไป รัฐบาลจึงควรให้ความสนใจกับประเด็นนี้ โดยตระหนักว่าแรงงานข้ามชาติเป็นปัญหาระดับชาติที่ต้องจัดการอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากเศรษฐกิจไทยกำลังขยายตัว ความต้องการแรงงานจึงเพิ่มขึ้น สาเหตุมาจากการขาดแคลนแรงงานไทยมายาวนาน ทำให้ต้องพึ่งพาแรงงานต่างชาติในหลายภาคส่วน อาทิ การก่อสร้างและประมง นอกจากนี้ยังมีแรงงานผิดกฎหมายจำนวนมาก ซึ่งอาจนำไปสู่อาชญากรรม เช่น ฆาตกรรม หรือการปล้น รวมถึงปัญหาเกี่ยวกับเด็กเกิดใหม่ซึ่งเป็นบุตรของแรงงานข้ามชาติ ที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของแรงงานไทยที่ยากจน อีกทั้งยังมีปัญหาการค้ามนุษย์ โดยมีสาเหตุมาจากเศรษฐกิจ วัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างแรงงานข้ามชาติกับนายจ้างที่เอื้อต่อการทำงานผิดกฎหมาย (อาภรณ์ ชีวะเกรียงไกร, 2560) ปัญหาที่มาจากแรงงานข้ามชาติก่อให้เกิดผลกระทบหลายด้านต่อสังคมไทย เช่น การกลับมาของโรคที่เคยควบคุมได้และความยากลำบากในการเข้าถึงข้อมูลสุขภาพของกลุ่มแรงงานเหล่านี้ นโยบายที่ไม่ชัดเจนเกี่ยวกับสิทธิในบริการสุขภาพพื้นฐาน ทั้งสำหรับแรงงานที่ได้จดทะเบียนและไม่ได้จดทะเบียน ยังคงเป็นอุปสรรคหลัก ความไม่ชัดเจนจากหน่วยงานดูแลแรงงานข้ามชาติทำให้รัฐบาลต้องรับภาระในการจัดการอย่างหนัก โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีแรงงานข้ามชาติจำนวนมาก ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรทางการแพทย์ เครื่องมือทางการแพทย์ ยา และเวชภัณฑ์ ก็เป็นอุปสรรคสำคัญ หากรัฐไม่ใส่ใจในการป้องกันและดูแลโรคในกลุ่มแรงงานนี้ โรคติดต่ออาจส่งผลกระทบต่อประชากรไทยทั้งหมด ซึ่งอาจกลายเป็นภาระระยะยาวสำหรับประเทศในอนาคต นอกจากนี้ ประเพณีท้องถิ่นและความสัมพันธ์ระหว่างแรงงานข้ามชาติกับนายจ้างที่สนับสนุนการทำงานอย่างผิดกฎหมาย ยังเป็นปัจจัยที่เพิ่มความซับซ้อนของปัญหา(บุษยรัตน์ รัฐบริรักษ์, 2555)

ความเป็นมาของแรงงานต่างด้าว ในช่วงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (รัชกาลที่ 3) มีชาวต่างชาติเริ่มเข้ามาทำงานในประเทศไทย โดยส่วนใหญ่

เป็นชาวจีนที่อพยพจากภัยธรรมชาติและความยากจน พวกเขาทำงานในต่างสาขา เช่น โรงงาน เลื่อยไม้ และการขนส่งสินค้า ต่อมาในรัชสมัยสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 4) เศรษฐกิจไทยเติบโตอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้มีการค้าขายเพิ่มขึ้นกับนานาชาติ ชาวต่างชาติจากยุโรปและอินเดียจึงมาทำงานหลากหลายสาขามากขึ้น จนในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 6) พระองค์ทรงระบุงการเพิ่มขึ้นของแรงงานต่างชาติที่อาจแข่งขันกับคนไทย ด้วยเหตุนี้ จึงทรงให้มีกฎหมายควบคุมแรงงานข้ามชาติ โดยออกกฎระเบียบเกี่ยวกับแรงงานและสภาพการทำงาน เช่น กฎหมายเกี่ยวกับกรรมกรลากรถต่อมาในปี พ.ศ. 2475 หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง รัฐบาลได้ออกกฎหมายหลายฉบับเพื่อจำกัดอาชีพของคนต่างชาติ เช่น การสงวนอาชีพสำหรับคนไทยในปี พ.ศ. 2483 และพระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชาชีพ ในปี พ.ศ. 2484 มาตรการเหล่านี้รวมถึงการจัดการกับหัวหน้ากรรมกรชาวจีนที่สร้างปัญหาโดยการเนรเทศกลับประเทศ พร้อมออกกฎหมายควบคุมจำนวนชาวจีนที่เข้ามา ในปี 2515 รัฐบาลออกประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 322 เพื่อคุ้มครองอาชีพของคนไทย โดยกำหนดประเภทและสิทธิหน้าที่ของแรงงานข้ามชาติ พร้อมสงวนอาชีพที่คนไทยสามารถทำได้ไว้ 39 ประเภท อนุญาตให้แรงงานข้ามชาติทำเฉพาะงานที่ต้องใช้ความรู้ และทักษะที่สนับสนุนการพัฒนาประเทศและเสริมสร้างประสบการณ์ของคนไทย (อดิศร เกิดมงคล, 2557)

กล่าวโดยสรุป ปัญหาความยากลำบากในประเทศต้นทางทำให้มีแรงงานต่างชาติเข้ามาทำงานในประเทศไทยมากขึ้น สถานการณ์นี้ก่อให้เกิดการแข่งขันในกรหางานระหว่างแรงงานต่างชาติและคนไทย เพื่อรับมือกับสถานการณ์ดังกล่าว จำเป็นต้องมีกฎหมายควบคุมการจ้างงานแรงงานข้ามชาติอย่างเข้มงวด กฎหมายนี้จะดูแลทั้งด้านการบริหารจัดการและมาตรฐานการทำงาน รวมถึงกำหนดประเภทงาน และสิทธิหน้าที่ของแรงงานข้ามชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศ นอกจากนี้ยังจำเป็นต้องสงวนอาชีพบางประเภทไว้สำหรับคนไทย ซึ่งปัจจุบันมีทั้งหมด 39 อาชีพ และอนุญาตให้แรงงานข้ามชาติทำงานในสาขาที่ต้องใช้ความรู้และทักษะเฉพาะตรงกับความต้องการของประเทศ เป็นงานที่ช่วยส่งเสริมความรู้ความสามารถของคนไทยและนำเทคโนโลยีและประสบการณ์ใหม่ๆ มาสู่ประเทศไทย

ความจำเป็นในการจ้างแรงงานต่างด้าว ในปัจจุบัน ประเทศไทยพบเห็นแรงงานข้ามชาติในหลากหลายสถานที่ย่างแพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็นร้านอาหาร เกาะต่างๆ หรือในโรงงานและโครงการก่อสร้าง แรงงานกลุ่มนี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจาก

คนไทยมีการศึกษาสูงขึ้น ส่งผลให้แรงงานข้ามชาติมีบทบาทสำคัญและจำเป็นต่อเศรษฐกิจไทย การจ้างแรงงานข้ามชาติกลายเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการสนับสนุนการเติบโตในหลายภาคส่วน(ปณิตา ศรศรี, 2557) สรุปได้ดังนี้

1) สถานการณ์นี้เกิดจากการขาดแคลนแรงงานในหลายภาคส่วน เช่น การเกษตร ปศุสัตว์ การประมง งานบริการในบ้าน และอุตสาหกรรมต่าง ๆ อีกทั้งยังมีความจำเป็นในการรักษาความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจและอุตสาหกรรม จึงต้องเลือกจ้างแรงงานข้ามชาติเพื่อลดความตึงตัวด้านแรงงาน เนื่องจากมีต้นทุนค่าแรงที่ต่ำกว่า

2) การเลือกงานของแรงงานไทย โดยเฉพาะงานที่มีความเสี่ยง งานที่ต้องใช้แรงกายมาก และงานที่สกปรก เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงานในตลาดระดับล่าง จึงมีความจำเป็นต้องจ้างแรงงานข้ามชาติเข้ามาทดแทนในตำแหน่งที่ว่าง เนื่องจากแรงงานไทยมักเลือกไม่ทำงานในลักษณะเหล่านี้

3) ปัญหาการขาดแคลนแรงงานไทยมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากความต้องการในการลดต้นทุนค่าจ้างภายในประเทศ และความสำเร็จในการควบคุมอัตราการเกิดใหม่ทำให้จำนวนแรงงานที่พร้อมเข้าตลาดแรงงานลดลง

4) แรงงานต่างด้าวมักมีความขยันและอดทน ไม่เลือกงาน ทำให้พวกเขาเข้ามาทำในด้านที่แรงงานไทยไม่สนใจ เนื่องจากแรงงานไทยบางส่วนพัฒนาทักษะไปสู่ระดับที่สูงขึ้น และมีค่านิยมในการเลือกงานที่ให้ผลตอบแทนและความปลอดภัยที่ดีกว่า

5) เกิดจากความจำเป็นของนายจ้างที่ต้องการใช้แรงงานต่างด้าวจำนวนมากเพื่อลดต้นทุนการดำเนินงานและให้สามารถแข่งขันในตลาดได้

กล่าวโดยสรุป การเพิ่มจำนวนแรงงานข้ามชาตินั้นมีสาเหตุมาจากความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและนโยบายที่ตั้งใจให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตทางอุตสาหกรรม ซึ่งได้ดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติยิ่งขึ้น ทำให้ประเทศไทยกลายเป็นเป้าหมายหลักสำหรับแรงงานต่างชาติที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี ด้วยสถานการณ์เช่นนี้ รัฐบาลจำเป็นต้องพัฒนาระบบการจัดการแรงงานข้ามชาติให้มีประสิทธิภาพและการควบคุมที่เหมาะสมเพื่อเสริมสร้างกระบวนการตรวจสอบ และเพิ่มความมั่นคงและปลอดภัยของประเทศ

ปัญหาจากการจ้างแรงงานต่างด้าว ปัจจุบันประเทศไทยรับแรงงานข้ามชาติจากประเทศเพื่อนบ้านอย่างลาว พม่า และกัมพูชาเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในกลุ่มแรงงานระดับล่าง ขณะเดียวกัน แรงงานไทยยังคงเผชิญหน้ากับปัญหาการว่างงาน ซึ่งตลาดแรงงานระดับล่างมีอัตราว่างงานที่เห็นได้ชัดเจน ในอดีต รัฐบาลได้พยายามแก้ไข ปัญหาแรงงานข้ามชาติและการทำงานอย่างผิดกฎหมาย ที่เป็นปัญหาเรื้อรัง ต่อเนื่องมาตลอด(วาทีณี แก้วทับทิม, 2554) มีดังนี้

1) ปัญหาด้านเศรษฐกิจ ค่าจ้างในประเทศไทยที่สูงกว่าประเทศเพื่อนบ้านอย่างลาว พม่า และกัมพูชา กำลังส่งผลให้แรงงานข้ามชาติที่มีทักษะต่ำเข้ามาหางานในไทยมากขึ้น ในเวลาเดียวกัน ผู้ประกอบการก็กำลังมองหาแรงงานที่มีต้นทุนต่ำเพื่อตอบสนองความต้องการในภาวะขาดแคลนแรงงานระดับล่าง ปรากฏการณ์นี้นำไปสู่การเพิ่มการจ้างแรงงานข้ามชาติที่ไม่ต้องใช้ทักษะมาก ซึ่งส่งผลให้อัตราค่าจ้างของแรงงานไทยลดลงและโอกาสในการทำงานสำหรับแรงงานไทยน้อยลง (วาทีณี แก้วทับทิม, 2554)

2) ปัญหาทางด้านสังคม

2.1) ปัญหาด้านอาชญากรรมและคุณภาพชีวิต การมีแรงงานข้ามชาติที่เข้ามาในประเทศโดยผิดกฎหมายในจำนวนมาก ทำให้การแข่งขันในตลาดแรงงานเพิ่มสูงขึ้น ส่งผลให้บางคนต้องเผชิญกับปัญหาตกงาน ซึ่งอาจนำไปสู่การโจรกรรมในชุมชนที่แรงงานเหล่านี้อาศัยอยู่ ปัญหาอื่นๆ ที่ตามมาคือความขัดแย้งในสังคม การตีมีสุรา และพฤติกรรมอาชญากรรม ทำให้บางคนในชุมชนเริ่มรู้สึกไม่สบายใจและไม่ไว้วางใจแรงงานข้ามชาติ ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่ชัดเจนคือปริมาณขยะที่มากขึ้นและสภาพแวดล้อมที่ไม่สะอาด ความรู้สึกของชุมชนไทยเริ่มเปลี่ยนไป โดยเฉพาะเมื่อมีแรงงานข้ามชาติที่เข้ามาอย่างผิดกฎหมายและมีการสร้างปัญหาในพื้นที่(กรมการจัดหางาน, 2560)

2.2) ปัญหาการลักลอบเข้าเมือง การย้ายถิ่นฐานของแรงงานจากประเทศเพื่อนบ้าน เช่น เมียนมา ลาว และกัมพูชา เข้าสู่ประเทศไทย มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี โดยสถิติของผู้ต้องขังชาวต่างชาติที่ถูกจับกุมเนื่องจากการเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย หรือกระทำความผิดอื่น ๆ ที่รอการส่งกลับหรือผลักดันออกจากประเทศ มีแนวโน้มสูงขึ้นในทุกปี (กรมการจัดหางาน, 2560)

2.3) ปัญหาด้านการศึกษา การศึกษาสำหรับเด็กในครอบครัวแรงงานข้ามชาติที่ขาดเอกสารถูกกฎหมายมีสองแนวทางหลัก แนวทางแรกคือการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่ไม่เป็นทางการ ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยกลุ่มแรงงานข้ามชาติเอง อีกแนวทางหนึ่งคือการเข้าเรียนในสถานศึกษาของไทย อย่างไรก็ตาม เมื่อมีแรงงานข้ามชาติที่เข้ามาอย่างผิดกฎหมายมากขึ้น ความพยายามในการเปิดโอกาสให้ลูกหลานของแรงงานเหล่านี้ได้รับการศึกษาในระดับเดียวกับเด็กไทยกลายเป็นเรื่องท้าทาย นอกจากนี้ ยังมีเด็กไทยหลายคนที่ยังขาดโอกาสในสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ(กรมการจัดหางาน, 2560)

3) ปัญหาทางด้านสาธารณสุข จำนวนแรงงานข้ามชาติที่ไม่ได้รับอนุญาตมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น และการย้ายถิ่นของแรงงานบางส่วนอาจเพิ่มความเสี่ยงในการนำโรคใหม่เข้าสู่ประเทศไทย ในระดับจังหวัด สำนักงานสาธารณสุขจะรับหน้าที่กำหนดมาตรการ ส่วนในกรุงเทพฯ กรมการแพทย์จะเป็นผู้ดูแล การประกันสุขภาพจะให้สิทธิประโยชน์เทียบเท่ากับแรงงานข้ามชาติ เน้นการควบคุมและป้องกันโรค การรักษาพยาบาล และการส่งเสริมสุขภาพอย่างเป็นระบบ เพื่อลดภาระค่าใช้จ่ายในการใช้บริการทางการแพทย์และสาธารณสุขสำหรับแรงงานข้ามชาติ (ธีรดา สุธีรุฒิ, 2559)

4) ปัญหาด้านความมั่นคง ในประเทศไทยมีแรงงานข้ามชาติที่เข้ามาอย่างไม่ถูกต้องกระจายอยู่ทั่วประเทศ ทำให้การระบุตำแหน่งและจำนวนที่ชัดเจนเป็นเรื่องยาก แม้จะมีการคาดการณ์ว่าแรงงานกลุ่มนี้อาจมีมากกว่า 2 ล้านคน แต่การจัดการยังไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่ควรจะเป็น ซึ่งสร้างความเสี่ยงต่อความมั่นคงของชาติ โดยเฉพาะกลุ่มแรงงานชาวพม่าที่เข้ามาทำงานจำนวนมาก เนื่องจากมีพรมแดนติดกันในจังหวัดตาก เชียงใหม่ และระนอง รวมไปถึงพื้นที่ภาคกลางตอนล่างที่เป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมสำคัญ สถานการณ์นี้อาจก่อให้เกิดความไม่สงบต่างๆ เช่น การประท้วงเรียกร้องสิทธิหรือค่าจ้าง หรือการรวมกลุ่มเพื่อก่ออาชญากรรมหรือวินาศกรรม ซึ่งจะมีผลกระทบต่อปัญหาทางการเมือง การปกครอง และความมั่นคงของประเทศ(ธีรดา สุธีรุฒิ, 2559)

กล่าวโดยสรุป ประเด็นแรงงานข้ามชาติเป็นปัญหาที่มีมายาวนานในประเทศไทย สาเหตุหลักมาจากการขาดแคลนแรงงานในหลายอุตสาหกรรมอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะประมาณสิบปีที่ผ่านมา ทำให้จำเป็นต้องนำเข้าแรงงานจากประเทศเพื่อนบ้านเพื่อสนับสนุนภาคก่อสร้าง ประมง และงานบ้าน อย่างไรก็ตาม แรงงานหลายคนยังคงทำงานโดยไม่มีเอกสารที่ถูกต้อง ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมตามมา อีกทั้งยัง

ส่งผลกระทบต่อกลุ่มแรงงานไทยที่ยากจน เนื่องจากขาดสถานะทางกฎหมายที่ชัดเจน ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงสิทธิขั้นพื้นฐานได้อย่างเต็มที่

การบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว แรงงานข้ามชาติสามารถมาทำงานในประเทศไทยได้อย่างถูกกฎหมาย โดยปฏิบัติตามระเบียบและคำสั่งของราชการ ซึ่งช่วยลดการลักลอบเข้าเมืองและทำให้การเคลื่อนย้ายแรงงานเป็นไปอย่างสะดวก ปลอดภัย และมีประสิทธิภาพ ทั้งยังช่วยเพิ่มศักยภาพของแรงงานข้ามชาติได้อย่างดี(บุษยรัตน์ กาญจนดิษฐ์, 2560) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1) ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติเน้นการสร้างความร่วมมือกับข้อตกลงความร่วมมือหรือ MOU โดยมีการคุ้มครองสิทธิและหลักประกันในทางกฎหมายเป็นเป้าหมายสำคัญ เรามุ่งหวังที่จะพัฒนาระบบใหม่ที่สามารถเปลี่ยนสถานะของแรงงานต่างด้าวที่เข้าประเทศอย่างไม่ถูกต้องให้เป็นการเข้ามาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ทั้งยังคุ้มครองสิทธิเช่นเดียวกับแรงงานไทย การดำเนินการนี้จะช่วยทำให้การนำเข้าแรงงานต่างด้าวดำเนินไปภายใต้กรอบที่กำหนดโดย MOU และสนับสนุนการป้องกันการค้ามนุษย์ รวมถึงลดผลกระทบต่อสังคมและระบบสาธารณสุขจากการจ้างงานแรงงานข้ามชาติ(บุษยรัตน์ กาญจนดิษฐ์, 2560)

2) การจัดระเบียบแรงงานข้ามชาติในประเทศไทยเน้นให้แรงงานต่างชาติดำเนินการภายใต้กรอบกฎหมายที่ถูกต้อง เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประเทศ นอกจากนี้ยังมีมาตรการควบคุมแรงงานข้ามชาติที่ทำงานอย่างผิดกฎหมาย โดยมีเป้าหมายในการพัฒนาระบบการทำงานต่อเนื่อง ซึ่งช่วยบรรเทาปัญหาการขาดแคลนแรงงานในภาคส่วนล่างเมื่อไม่สามารถหาบุคลากรชาวไทยมาทดแทนได้ (บุษยรัตน์ กาญจนดิษฐ์, 2560)

3) การสร้างเครือข่ายเพื่อปกป้องแรงงานข้ามชาติถือเป็นมาตรการสำคัญที่ช่วยให้แรงงานเหล่านี้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายแรงงานประจำปี 2541 จุดสำคัญคือต้องทำให้ทุกฝ่ายเข้าใจถึงหน้าที่และบทบาทในการสนับสนุนและคุ้มครองอย่างเหมาะสม เพื่อให้แรงงานข้ามชาติได้รับสิทธิและผลประโยชน์เทียบเท่าแรงงานไทย นอกจากนี้ เครือข่ายยังทำหน้าที่เป็นสื่อกลางเพื่อเพิ่มความเข้าใจระหว่างเจ้าหน้าที่ตรวจแรงงาน ผู้จ้างงาน แรงงานข้ามชาติ และประชาชนทั่วไป เกี่ยวกับสิทธิและผลประโยชน์ตามที่กฎหมายระบุ (บุษยรัตน์ กาญจนดิษฐ์, 2560)

4) การเพิ่มศักยภาพของผู้ที่ทำงานในด้านการคุ้มครองแรงงานข้ามชาติมีความสำคัญอย่างมาก เพื่อให้การป้องกันแรงงานข้ามชาติทำตามมาตรฐานที่กำหนดในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ผู้ที่ปฏิบัติงานในสาขานี้ต้องมีความรู้และเข้าใจในการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การกำหนดมาตรฐานการจ้างงาน จำเป็นต้องมีทักษะในการวิเคราะห์และใช้ข้อมูลที่เหมาะสม ตลอดจนระบุเป้าหมายของสถานประกอบการที่จ้างแรงงานข้ามชาติ พร้อมทั้งรายงานผลการทำงานอย่างถูกต้องและชัดเจน เพื่อให้การคุ้มครองแรงงานข้ามชาติมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกัน(บุษยรัตน์ กาญจนดิษฐ์, 2560)

กล่าวโดยสรุป การบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติตามบันทึกความเข้าใจเน้นในด้านการปกป้องสิทธิและการคุ้มครองที่สอดคล้องตามกฎหมาย ด้วยการปรับปรุงระบบที่เอื้อให้แรงงานข้ามชาติที่เข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาตสามารถเปลี่ยนสถานะเป็นแรงงานที่ถูกกฎหมาย ซึ่งจะช่วยให้พวกเขาได้รับสิทธิในการคุ้มครองเทียบเท่ากับแรงงานไทย วัตถุประสงค์คือเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการคุ้มครองแรงงานข้ามชาติให้ปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 อีกทั้งยังมีการเพิ่มทักษะของผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้บุคลากรมีความรู้และความเข้าใจในยุทธศาสตร์การจ้างงานข้ามชาติเชิงรุกอย่างถูกต้อง

การแก้ปัญหาแรงงานต่างด้าวภาครัฐ กระทรวงแรงงานได้ดำเนินมาตรการชั่วคราวเพื่อจัดการกับปัญหาแรงงานข้ามชาติ โดยกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสำหรับการยื่นขออนุญาตทำงานภายใต้พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560 มาตรการนี้มุ่งเป้าสำหรับผู้ที่ไม่ม่มีเอกสารประจำตัว เช่น หนังสือเดินทาง หรือใบอนุญาตทำงานที่หมดอายุ แต่ยังคงทำงานกับนายจ้างในประเทศไทย เพื่อเพิ่มความสามารถในการทำงานอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังได้มีการเสริมสร้างความสามารถในการทำงานอย่างยั่งยืน(วรานนท์ ปีติวรรณ, 2560)

กรอบยุทธศาสตร์ชาติในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579) กำหนดว่าในปี 2561 รัฐบาลจะเน้นการส่งเสริมผลประโยชน์ของชาติ โดยให้ความสำคัญกับการสร้างสันติและเพิ่มความมั่นคงทางสังคม ในสิ่งแวดล้อมที่เคารพสิทธิมนุษยชนอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ยังรวมถึงนโยบายของกระทรวงแรงงานในการดูแลผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเลและเสริมระบบป้องกัน ตลอดจนจัดการปัญหาการ

หลบหนีเข้าเมืองด้วยนโยบายเร่งด่วนเพื่อรับมือกับสถานการณ์เหล่านี้ อย่างไรก็ตาม ทันท่วงที(สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์, 2560) ไว้ดังนี้

1) เร่งรัดการจัดระเบียบแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายที่ได้รับการผ่อนผัน ให้มีเอกสารยืนยันตัวบุคคลให้ ถูกต้อง

2) เร่งดำเนินการแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ในด้านแรงงาน โดยจัดการกับการทำประมงผิดกฎหมายตามมาตรฐาน IUU Fishing และป้องกันการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่ไม่เหมาะสม

3) เร่งดำเนินการแก้ไขปัญหาการหลอกลวงแรงงานไทยที่ไปทำงานในต่างประเทศ และบูรณาการกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อป้องกันไม่ให้แรงงานไทย ลักลอบเดินทางไปทำงานในต่างประเทศอย่างผิดกฎหมาย เช่น เกาหลีใต้และไต้หวัน

4) สนับสนุนให้นายจ้างหรือสถานประกอบการจ้างงานคนพิการในรูปแบบที่ สอดคล้องกับนโยบายประชารัฐ โดยปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดในอัตราส่วน 100 ต่อ 1

5) ขอให้มีการจัดตั้งอัตราค่าจ้างขั้นต่ำรายชั่วโมงเพื่อสนับสนุนการจ้างงาน ผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น

6) ขับเคลื่อนนโยบาย Safety Thailand ด้วยการเสริมสร้างการตรวจสอบ และบังคับใช้กฎหมายความปลอดภัยในการทำงานอย่างเข้มงวด

7) สนับสนุนให้แรงงานนอกระบบมีโอกาสเข้าถึงระบบประกันสังคม เพื่อรับ สิทธิประโยชน์อย่างครบถ้วนและยกระดับคุณภาพชีวิต เช่น การดูแลสุขภาพ สวัสดิการ สำหรับบุตร เงินอุดหนุนการคลอดบุตร ความช่วยเหลือเมื่อถึงแก่กรรม และการ สนับสนุนในกรณีทุพพลภาพ

8) พัฒนาทักษะของแรงงานเพื่อสนับสนุน 10 อุตสาหกรรมสำคัญของประเทศ และโครงการระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (EEC) ตามแนวทางไทยแลนด์ 4.0

9) การเสริมสร้างศักยภาพของแรงงานไทยที่เดินทางไปทำงานต่างประเทศให้ มีสมรรถนะสูง สามารถตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานในต่างประเทศได้ อย่างมีประสิทธิภาพ

10) เสริมสร้างระบบหลักประกันทางสังคมให้มีความเป็นธรรมและเท่าเทียม เพื่อให้แรงงานได้รับการคุ้มครองอย่างทั่วถึง โดยเน้นการขยายและปรับปรุงสิทธิประโยชน์ในทุกด้าน พร้อมทั้งฟื้นฟูสิทธิของผู้ประกันตนตามมาตรา 39 เพื่อให้สามารถกลับเข้าระบบประกันสังคมได้

11) พัฒนาและปรับปรุงระบบโทรศัพท์สายด่วน 1506 ให้เป็นเครือข่ายหลักที่สามารถเชื่อมต่อกับระบบโทรศัพท์สายด่วนอื่นๆ ของกระทรวงแรงงานทั่วประเทศ เพื่อรองรับการรับฟังความคิดเห็น ให้คำปรึกษา รับเรื่องร้องทุกข์ และข้อร้องเรียน โดยมุ่งเน้นการให้ข้อมูลและคำแนะนำอย่างมีคุณภาพแก่ประชาชนที่ใช้บริการ

สถานการณ์เศรษฐกิจของประเทศในปัจจุบันสะท้อนถึงการฟื้นตัวอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในภาคอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยว โดยมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจที่รัฐนำมาใช้มีบทบาทสำคัญในการเร่งรัดการเติบโตทางเศรษฐกิจ ประเทศไทยได้ปรับเปลี่ยนจากสังคมเกษตรกรรมไปสู่อุตสาหกรรม ก่อนก้าวสู่เศรษฐกิจยุคไทยแลนด์ 4.0 การเปลี่ยนแปลงนี้มีส่วนสำคัญในการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญ นโยบายของรัฐบาลที่มุ่งเน้นการส่งเสริมการลงทุนยังเป็นปัจจัยกระตุ้นให้เกิดความต้องการแรงงานเพิ่มขึ้นในหลายภาคส่วน เช่น ภาคก่อสร้าง อุตสาหกรรม เกษตร และการแปรรูป รวมถึงบริการและการท่องเที่ยว (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560)

กล่าวโดยสรุป การจัดการปัญหาแรงงานข้ามชาติไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยการบริหารหรือการลงโทษเพียงอย่างเดียว แต่ต้องจัดการในระดับองค์รวม รัฐบาลจำเป็นต้องวางแผนทั้งในระยะสั้นและระยะยาวให้ต่อเนื่องกัน เพื่อให้สามารถดูแลและจัดการแรงงานข้ามชาติที่เข้ามาทำงานได้อย่างเหมาะสมและเพียงพอ อีกทั้งยังต้องเร่งปรับปรุงระบบอุดมศึกษาของไทยให้มีความเชื่อมโยงกับตลาดแรงงานมากขึ้น ควรกำหนดเป็นมาตรการที่ต้องดำเนินพร้อมกัน จากการศึกษาเบื้องต้น ทำให้เกิดข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาแรงงานข้ามชาติดังนี้

1. เราควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพของแรงงานข้ามชาติที่มีศักยภาพ โดยสนับสนุนการพัฒนาทักษะฝีมือให้ได้มาตรฐานเดียวกับแรงงานไทย แทนที่จะเน้นเพียงการควบคุมและบังคับใช้กฎหมายเพียงอย่างเดียวเพื่อแก้ไขปัญหา ปัจจุบันนี้ยังคงมีแรงงานข้ามชาติที่ทำงานถูกกฎหมายไม่เพียงพอต่อความต้องการของ

ผู้ประกอบการ และหากรัฐบาลดำเนินโครงการขนาดใหญ่ที่ต้องพึ่งพาแรงงานเป็นจำนวนมาก ปัญหาการขาดแคลนแรงงานอาจยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น

2. สำรวจความต้องการแรงงานข้ามชาติที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพเฉพาะ โดยมุ่งเน้นที่แรงงานในสาขาที่ประเทศไทยยังขาดแคลน รวมถึงแรงงานไร้ฝีมือในประเภทต่าง ๆ ข้อมูลที่ได้รับจะใช้เป็นแนวทางในการกำหนดมาตรการด้านแรงงานในอุตสาหกรรมต่างๆ

3. รัฐบาลควรมุ่งปรับปรุงโครงสร้างการจ้างงานไปยังภาคการผลิตที่มีมูลค่าเพิ่มสูง โดยจำเป็นต้องเร่งพัฒนาทักษะของแรงงานไทยให้มีระดับสูงยิ่งขึ้น เพื่อให้สามารถประกอบอาชีพในภาคการผลิตที่มีมูลค่าเพิ่มสูงได้ ซึ่งจะส่งผลให้แรงงานไทยที่มีทักษะสูงได้รับค่าจ้างที่ดีกว่า

4. รัฐบาลควรวางนโยบายเพื่อพัฒนาทักษะและฝึกอบรมแรงงานไทยให้สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเริ่มจากการสำรวจความต้องการแรงงานในต่างประเทศ เพื่อออกแบบการฝึกอบรมที่ตรงกับทักษะที่ตลาดต้องการ นอกจากนี้ควรสนับสนุนการไปทำงานในต่างประเทศของแรงงานไทยอย่างจริงจัง

5. ภาครัฐควรสนับสนุนการพัฒนาเขตชายแดนให้เป็นพื้นที่อุตสาหกรรมที่เน้นใช้แรงงานต้นทุนต่ำ ด้วยการทำกลยุทธ์ที่ส่งเสริมการย้ายฐานการผลิตของอุตสาหกรรมเข้ามา เช่น ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน พัฒนาระบบขนส่ง และดูแลด้านความปลอดภัย เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการขยายพื้นที่อุตสาหกรรมใหม่ นอกจากนี้ ยังควรมอบสิทธิเสรีแก่บริษัทต่างๆ ในการจ้างแรงงานต่างชาติอย่างเต็มที่

6. ย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้านด้วยความร่วมมือกับประเทศนั้นๆ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการลงทุน นอกจากนี้ยังมีการวางมาตรการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ 7. รัฐบาลควรดำเนินการปรับโครงสร้างระบบการศึกษาอย่างเร่งด่วน เนื่องจากระบบปัจจุบันยังไม่สามารถผลิตบุคลากรได้อย่างเพียงพอและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

8. พัฒนาจิตสำนึกและทัศนคติเชิงบวก สนับสนุนให้แรงงานต่างด้าวมีส่วนร่วมร่วมกับชุมชนไทยในการจัดระเบียบและดูแลชุมชนด้วยกัน

บทสรุป

ประเทศไทยกำลังเผชิญความท้าทายด้านการขาดแคลนแรงงานภายในประเทศ ซึ่งมีหลายปัจจัยที่ส่งผลให้จำนวนแรงงานไม่เพียงพอ จึงต้องพึ่งพาผู้อพยพแรงงานข้ามชาติ นำมาซึ่งข้อจำกัดทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงการจัดการไม่โปร่งใสและขาดประสิทธิภาพจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สถานการณ์นี้สร้างแรงกดดันและเพิ่มความเสี่ยง ภายในประเทศเกิดการเปลี่ยนแปลง และการพัฒนาด้านการสื่อสารก็ได้สร้างความเสี่ยงและภัยคุกคามที่ซับซ้อนมากขึ้น เช่น ปัญหาอาชญากรรม สุขภาพ และสาธารณสุข รัฐยังต้องแบกรับภาระด้านสิทธิ สถานะตามกฎหมาย การศึกษา และสุขภาพ โดยสถานการณ์ดังกล่าวส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในชุมชนไทย บทความชี้ให้เห็นว่านโยบายการจัดการแรงงานข้ามชาติยังไม่รองรับกับปัญหาที่ซับซ้อนในปัจจุบัน เนื่องจากวิธีคิดและการดำเนินการของภาครัฐยังยึดติดกับแนวทางเดิม ดังนั้น มีข้อเสนอแนะว่าควรมุ่งเน้นการแก้ไขปัญหาอย่างตรงจุด และพัฒนาทักษะเจ้าหน้าที่ในการจัดการแรงงานชาวต่างชาติเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามพระราชกำหนดการทำงานของคนต่างด้าว ปี พ.ศ. 2560 และกรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปีในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระหว่างปี พ.ศ. 2560 – 2579 อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กรมการจัดหางาน. (2560). แรงงานต่างด้าว-นายจ้าง ต้องรู้! ขอทำงานตาม พ.ร.ก.

ใหม่ มีหลักเกณฑ์ วิธีการอะไรบ้าง?. กรุงเทพฯ: กระทรวงแรงงาน.

ชินนาฏ ลีตส์. (2556). กฎหมายการทำงานของคนต่างด้าว. (พิมพ์ครั้งที่ 2).

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน.

ธีรดา สุธีรวิฑู. (2559). การดำเนินงานสาธารณสุขแรงงานต่างด้าว. กรุงเทพฯ :

กระทรวงสาธารณสุข. บุญรัตน์ รัฐบริรักษ์. (2555). ปัญหาและนโยบายด้านสังคมต่อผู้อพยพชาวพม่า. วารสารสาธารณสุขศาสตร์, 43(1),4-16.

บุษยรัตน์ กาญจนดิษฐ์. (2558). ย้อนมองสถานการณ์แรงงานข้ามชาติในรอบปี

2558. กรุงเทพฯ: รัฐสภาสาร

- บุษยรัตน์ กาญจนดิษฐ์. (2560). **การกำหนดหลักเกณฑ์การนำคนต่างด้าวมาทำงาน
กับนายจ้างในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: กองบรรณาธิการประชาไท
- ปณิตา ศรศรี. (2557). **แรงงานต่างด้าว : ความสำคัญและการบริหารจัดการ**.
นครราชสีมา: ศูนย์ฝึกอบรม ตำรวจภูธรภาค 3.
- วรานนท์ ปิติวรรณ. (2560). **รายงานแก้ปัญหาแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมาย**.
กรุงเทพฯ: กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน.
- วาทีณี แก้วทับทิม. (2554). **ผลกระทบจากการจ้างแรงงานข้ามชาติของไทยภายใต้
ยุคพินิจสันติภาพ**. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
- ศุภชัย ศรีสุชาติ. (2560). **ปัญหาแรงงานต่างด้าว ภาครัฐต้องเข้มงวดเรื่องกฎหมาย**.
กรุงเทพฯ: คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). **แผนการ
พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560-2564**.
กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). **ยุทธศาสตร์แก้ปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง
ทั้งระบบ**. กรุงเทพฯ: สำนัก ยุทธศาสตร์ความมั่นคงภายในประเทศ
สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์. (2560). **นโยบายเน้นหนัก ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.
2561**. กรุงเทพฯ: สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กลุ่มพัฒนายุทธศาสตร์.
- อดิศร เกิดมงคล. (2557). **แรงงานข้ามชาติในสังคมไทย : สิทธิและสวัสดิการ**.
เชียงใหม่: ศูนย์อาเซียนศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อาภรณ์ ชิวะเกรียงไกร. (2560). **ส่องกล้องเศรษฐกิจ**. กรุงเทพฯ: กรุงเทพธุรกิจ.

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชน
เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง
Participation of people in Community Forest
Management for Sustainable Development in Rayong
Province

ปพน วงศ์ตระกูล¹ สฤณี วัฒนสิน¹ มนต์ชัย ศรีเพชรน้อย¹ และสมนึก เพชรช่วย¹

Received: September 15, 2024. Revised: December 16, 2024. Accepted:
April 29, 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง 2) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง และ 3) เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากหัวหน้าครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในเขตป่าชุมชนในพื้นที่จังหวัดระยอง จำนวน 325 ตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก โดยค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.828 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ผลวิจัยพบว่า 1) ในภาพรวมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง อยู่ในระดับมาก 2) ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง พบว่า โมเดลมีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และ 3) แนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง พบว่า การจัดการป่าชุมชนในจังหวัดระยองมีรูปแบบการทำงานของคณะกรรมการชุมชนที่อาศัยความเข้าใจของคนใน

¹สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

Corresponding Email: Wongtrakool.p@gmail.com

ชุมชน โดยมีหน่วยงานภาครัฐและเอกชนให้การสนับสนุนการดูแลอนุรักษ์ ฟื้นฟู และพัฒนาป่าชุมชนเพื่อเพิ่มพื้นที่ป่า ควรส่งเสริมการให้ความรู้ปลูกฝังจิตสำนึกและกระตุ้นเตือนให้แก่เด็ก เยาวชน และประชาชนมีความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากป่าชุมชนและพร้อมใจกันมีส่วนร่วมพัฒนาป่าชุมชน รวมถึงสร้างความรู้สึกรักและเป็นเจ้าของป่าชุมชน

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วมของประชาชน การจัดการป่าชุมชน การพัฒนาอย่างยั่งยืน

Abstract

This article aims were to study 1) People's participation in community forest management for sustainable development in Rayong province. 2) Analyze a causal relationship of participation of people in community forest management for sustainable development in Rayong province, and 3) The guideline for people's participation encouragement in community forest management for sustainable development in Rayong province. The data collected by questionnaires, testing with 325 samplings who heads of households living in community forest management in Rayong province. The research sampling was connivance sampling. The reliability value was 0.828 of the questionnaires. The statistical analyzed data were percentage, mean, standard deviation and the confirmation component analysis.

Results of the research showed that 1) Overall, People's participation in community forest management for sustainable development in Rayong province was at a highest level. 2) The result of the causal relationship of participation of people in community forest management for sustainable development in Rayong province revealed that the model was congruent with the empirical data which an according of hypothesis and 3) The guideline for people's participation encouragement in community forest management for sustainable development in Rayong province found that the community forest management in Rayong province was working model of the community committee was based on understanding of community by supported with the government and private in conservation, restoration and development

of community forest for increase the forest areas. It should encourage knowledge for awareness to children, youth and people to utilization community forests understanding and be willing to participate in developing community forests. Including creating a feeling of love and ownership of community forests.

Keywords: People participation, forest community management, development sustainable

บทนำ

ป่าชุมชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญต่อมนุษย์ทั้งทางตรง ได้แก่ การใช้ประโยชน์ในการปลูกสร้างบ้านเรือนและทำเครื่องเรือน เช่น เตียง ตู โต๊ะ เก้าอี้ เป็นต้น ส่วนทางอ้อม ได้แก่ เป็นแหล่งน้ำลำธาร ช่วยป้องกันอุทกภัย ทำให้ฝนตกตามฤดูกาล หรือเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า เป็นต้น โดยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 เป็นต้นมา กรมป่าไม้ได้นำรูปแบบของเครือข่ายมาใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการทรัพยากรป่าไม้ โดยการส่งเสริมให้ประชาชนในชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลจัดการป่าชุมชน ทำให้การจัดการทรัพยากรป่าไม้ของชุมชนมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งนี้ในการดำเนินโครงการป่าชุมชนที่ผ่านมายังไม่แพร่หลายมากนัก เนื่องจากข้อจำกัดหลายประการจากกฎหมายรับรองสิทธิองค์กรชุมชนและพระราชบัญญัติป่าชุมชนที่ยังไม่ได้ประกาศใช้ รวมถึงความไม่ชัดเจนของเขตพื้นที่ป่าที่จะประกาศเป็นป่าชุมชน และประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับป่าชุมชนและผลประโยชน์ที่ชุมชนจะได้รับ การขาดความร่วมมือและการสนับสนุนจาก เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐโดยเฉพาะอย่างยิ่งความไม่พร้อมของประชาชน ตลอดจนองค์กรประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินโครงการให้ประสบผลสำเร็จ (กิตติศักดิ์ สุรกิจบวร, 2565) มนุษย์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอย่างใกล้ชิดเพราะทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งเอื้ออำนวยประโยชน์ให้แก่มนุษย์ได้รับปัจจัยสี่ ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค และที่อยู่อาศัย แต่ในขณะเดียวกัน การกระทำของมนุษย์เอง ก็ส่งผลกระทบต่อสภาพของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรอย่างรวดเร็ว มีผลทำให้เกิดการแก่งแย่งการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ หากมนุษย์ยิ่งเพิ่มความฟุ่มเฟือยและไม่มีแผนการจัดการและหวังแต่เพิ่มผลกำไรสูงสุดเพียงอย่างเดียว จะส่งผลให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมและขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติ รวมทั้งก่อให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมหรือการแพร่กระจายของมลพิษจากกระบวนการใช้ทรัพยากรนั้น (เดโช ไชยทัฬห, 2566)

จังหวัดระยองมีเนื้อที่ตาม พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ และ พ.ร.ฎ. กำหนดเขตอุทยานแห่งชาติ โดยแยกเป็นป่าสงวนแห่งชาติ 8 แห่ง เนื้อที่ 821.99 ตารางกิโลเมตร หรือ 513,743 ไร่ มีอุทยานแห่งชาติ 2 แห่ง คือ อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า-หมู่เกาะเสม็ด พื้นที่ 81,875 ไร่ และอุทยานแห่งชาติเขาชะเมา-เขาวง พื้นที่ 42,400 ไร่ รวมทั้งสิ้น จำนวน 198,843 ตารางกิโลเมตร มีเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า 1 แห่ง คือ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไน มีพื้นที่ 32,875 ไร่ และสวนรุกขชาติ 2 แห่ง คือ สวนรุกขชาติเพ และสวนรุกขชาติหนองสนม จากข้อมูลล่าสุดพบว่าพื้นที่ป่าไม้ของจังหวัดระยองเหลือประมาณ 313.21 ตารางกิโลเมตร หรือ 195,760 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 9 ของพื้นที่ของจังหวัด อีกทั้งจังหวัดระยองมีทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อุดมสมบูรณ์ทรงคุณค่าและมีประโยชน์สูงสุดของประเทศ มีแม่น้ำที่สำคัญไหลผ่าน ๒ สาย ได้แก่ แม่น้ำระยอง หรือคลองใหญ่ อีกสายคือแม่น้ำประแสร์ มีสภาพแวดล้อมที่สวยงามเป็นศูนย์รวมของการท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีความโดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว เช่น อุทยานแห่งชาติเขาแหลมหญ้า – หมู่เกาะเสม็ด อุทยานแห่งชาติเขาชะเมา-เขาวง หมู่เกาะมัน (เกาะมันใน เกาะมันกลาง เกาะมันนอก) เป็นต้น (สำนักงานจังหวัดระยอง, 2563) ป่าไม้จึงเป็นศูนย์รวมจิตใจของชุมชนและความเชื่อเกี่ยวกับป่านำมาซึ่งวิถีชีวิตที่คนจะอยู่ร่วมกับป่า จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ชาวบ้านเกิดการรวมตัวกันมาจัดการป่าชุมชน เพราะต้องการแก้ปัญหาสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศที่เสื่อมโทรม เนื่องจากเกิดปัญหาการเปลี่ยนแปลงของระบบนิเวศที่เด่นชัด คือ ปัญหาไฟไหม้ป่าทุกปี ซึ่งมีสาเหตุมาจากการล่าสัตว์ เลี้ยงสัตว์บนภูเขา การชิงเผาวัชพืชของบริษัทเอกชนและชาวบ้าน ชุมชนจึงอยากได้ผืนป่าที่สมบูรณ์กลับคืนมา เพราะได้รับผลกระทบในการดำเนินชีวิต จึงได้เห็นคุณค่าและความสำคัญของป่าชุมชน

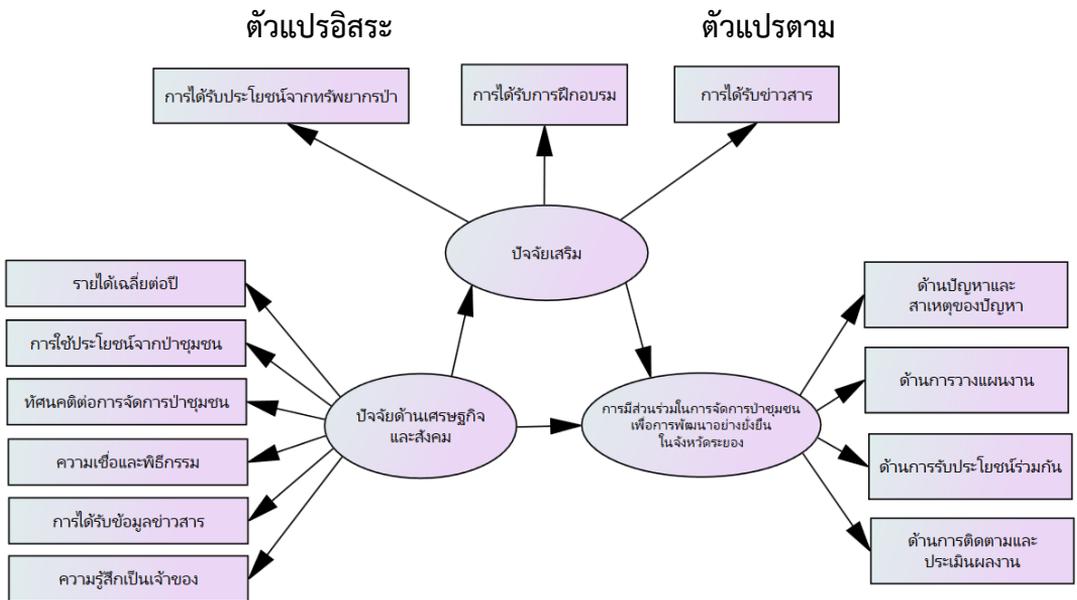
ด้วยความสำคัญข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง เพื่อนำมาสู่การแก้ไขปัญหาทรัพยากรป่าชุมชน ส่งเสริมให้ชุมชนมองเห็นคุณค่าและประโยชน์ของสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่รอบ ๆ ตัว ทำให้ชุมชนเกิดจิตสำนึกในการรักษาสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นและเกิดผลเสียหายนต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด เพื่อให้ชุมชนได้รับประโยชน์จากการใช้สอยทรัพยากรและรักษาป่าไม้ให้อยู่เคียงคู่กับชุมชนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง

2. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง
3. เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ หัวหน้าครัวเรือนซึ่งไม่ทราบจำนวนที่แน่นอนที่อาศัยอยู่ในเขตป่าชุมชนในพื้นที่จังหวัดระยอง จำนวนทั้งสิ้น 110 แห่ง (ข้อมูลสารสนเทศ กรมป่าไม้, 2567)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ หัวหน้าครัวเรือนซึ่งไม่ทราบจำนวนที่แน่นอนที่อาศัยอยู่ในเขตป่าชุมชนในพื้นที่จังหวัดระยอง ใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามเงื่อนไขของการวิเคราะห์สมการโครงสร้างต้องมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 200

ตัวอย่างขึ้นไปในกรณีที่ไม่เดลไม่มีความซับซ้อน (Hair et al., 2014) ที่ได้กล่าวว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมกับการใช้สถิติการวิเคราะห์พหุตัวแปร ควรมีจำนวนอย่างน้อย 5-10 เท่าของดัชนีชี้วัด และควรมีขนาดตัวอย่างอย่างน้อย 200 ตัวอย่าง หรือ 5 เท่าของข้อคำถาม (Kline, 2016) ในการวิจัยนี้มีตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 13 ตัวแปร 65 ข้อคำถาม ขนาดกลุ่มตัวอย่างจึงไม่ควรน้อยกว่า 325 ตัวอย่าง (65 ข้อคำถาม \times 5 เท่า) ถือได้ว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามเงื่อนไขในการวิเคราะห์ ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 325 คน จากนั้นผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience sampling)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ในจังหวัดระยอง เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ทฤษฎีการจัดการทรัพยากรธรรมชาติโดยชุมชน ทฤษฎีการจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน และแนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน รวมถึงเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยนี้ใช้พื้นที่ในการดำเนินการวิจัยเป็นการศึกษาเฉพาะประชาชนที่มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในเขตป่าชุมชนในพื้นที่จังหวัดระยอง

ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยนี้เริ่มทำการศึกษาในช่วงเดือนพฤษภาคม ถึง เดือนสิงหาคม 2567

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัยในครั้งนี้คือ ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaires) โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

3.1 การศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการ และโครงสร้างของตัวแปรที่ต้องการศึกษา รวมทั้งสร้างข้อคำถามตามนิยามเชิงปฏิบัติการ

3.2 สร้างแบบสอบถามโดยนำข้อคำถามที่ได้พัฒนาเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งนำฉบับร่างแบบสอบถามทำการทดสอบหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ และการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยทดลอง (Try out) กับตัวอย่างจำนวน 30 ตัวอย่าง ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.66-1.00 และได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.828

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นประชาชนที่มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในเขตป่าชุมชนในพื้นที่จังหวัดระยอง จนครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง และทำการคัดเลือกทรงรหัส และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inference statistics) เพื่อวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (First order confirmatory factor analysis)

ผลการวิจัย

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 325 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 53.07 มีอายุระหว่าง 51-60 ปี ร้อยละ 33.58 มีสถานภาพในครอบครัวเป็นหัวหน้าสมาชิกครัวเรือน ร้อยละ 100 มีระดับการศึกษาประถมศึกษาตามภาคบังคับ ร้อยละ 74.45 กลุ่มตัวอย่างมีอาชีพหลักที่สร้างรายได้มากที่สุดให้กับครอบครัวคือ การทำนา ร้อยละ 87.23 อาชีพรองที่สร้างรายได้ให้กับครอบครัวคือ รับจ้างทั่วไป ร้อยละ 50.36 รายได้จากอาชีพหลักที่ได้รายได้พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ในช่วง 0-50,000 บาท ร้อยละ 85.77 และรายได้จากการประกอบอาชีพรองหรืออาชีพเสริมพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีรายได้ในช่วง 0-25,000 บาท ร้อยละ 86.13 โดยมีระยะเวลาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านมากที่สุดคือ ระยะเวลา 51-60 ปี ร้อยละ 28.47 และมีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับป่าชุมชนมากที่สุดจากกำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน/ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน และจากเสียงประกาศตามสายประจำหมู่บ้าน ร้อยละ 33.33 และพบว่า ประโยชน์ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับจากป่าชุมชนมากที่สุดอันดับแรกคือ เป็นแหล่งอาหาร เช่น เก็บเห็ด หน่อไม้ สัตว์ขนาดเล็ก และแมลงต่าง ๆ รองลงมาตามลำดับความสำคัญคือ เป็นแหล่งเก็บพิน เป็นแหล่งสมุนไพร เป็นแหล่งไม้สำหรับทำวัสดุเครื่องใช้ในการประกอบอาชีพหัตถกรรม เช่น หวาย ไม้ไผ่ เป็นต้น ซึ่งสรุปผลศึกษาได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชน เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง พบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.889) โดยพบว่า ด้านที่ประชาชนมีส่วนร่วมมากที่สุดคือ ด้านการรับประโยชน์ร่วมกัน (ค่าเฉลี่ย 4.127) รองลงมาคือ ด้านการวางแผนงาน (ค่าเฉลี่ย 4.041) และน้อยที่สุดคือ ด้านการติดตามและประเมินผล (ค่าเฉลี่ย 3.526) ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคม พบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.938) โดยพบว่า ด้านที่ประชาชนให้ความสำคัญมากที่สุดคือ การใช้ประโยชน์จากป่าชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.037) รองลงมาคือ ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (ค่าเฉลี่ย 3.946) และน้อยที่สุดคือ ความเชื่อและพิธีกรรม (ค่าเฉลี่ย 3.857) ตามลำดับ

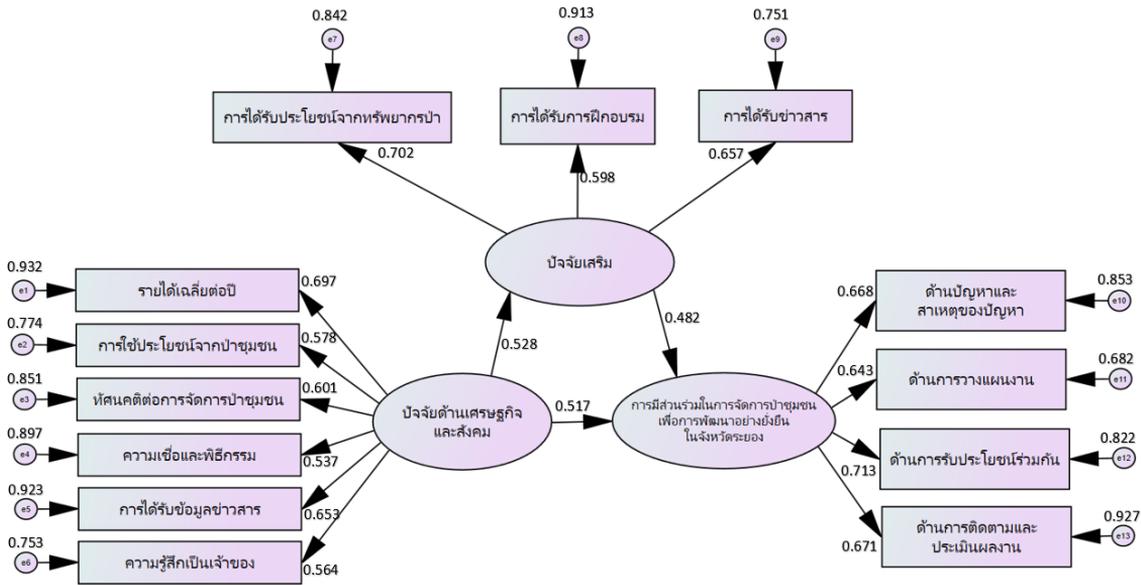
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเสริม พบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.238) โดยพบว่า ด้านที่ประชาชนให้ความสำคัญมากที่สุดคือ การได้รับประโยชน์จากทรัพยากรป่า (ค่าเฉลี่ย 4.305) รองลงมาคือ การได้รับข่าวสาร (ค่าเฉลี่ย 4.283) และน้อยที่สุด การได้รับการฝึกอบรม (ค่าเฉลี่ย 4.160) ตามลำดับ

4. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง แสดงดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องและความกลมกลืนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ดัชนีชี้วัดความเหมาะสมพอดี	ค่าดัชนี	เกณฑ์	ผลบ่งชี้
1. ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square: χ^2)	368.604	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ	-
2. ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (p-value)	0.056	$p > 0.05$	ผ่านเกณฑ์
3. ค่าสถิติไค-สแควร์สัมพัทธ์	1.492	$\chi^2 / df < 2.00$	ผ่านเกณฑ์
4. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดี (GFI)	0.957	$GFI > 0.95$	ผ่านเกณฑ์
5. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีที่ปรับแก้ (AGFI)	0.988	$AGFI > 0.95$	ผ่านเกณฑ์
7. ดัชนีรากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA)	0.020	$RMSEA < 0.05$	ผ่านเกณฑ์
8. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีเชิงเปรียบเทียบ (CFI)	0.997	$CFI > 0.95$	ผ่านเกณฑ์

จากตารางที่ 1 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องค่า Chi-square = 368.604, $\chi^2 / df = 1.492$, p-value = 0.056, GFI = 0.957, AGFI = 0.988, RMSEA = 0.020 และ CFI = 0.997 มีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่านัยสำคัญทางสถิติ (p) ค่าค่าสถิติไค-สแควร์สัมพัทธ์ (Relative Chi-square) เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด สามารถแสดงค่าสถิติจากโมเดลที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังภาพที่ 2 ดังนี้

Chi-square = 368.604, df = 247, Chi-square/df = 1.492, p = 0.056,
GFI = .957, AGFI = .988, CFI = .997, RMSEA = .020

ภาพที่ 2 ค่าสถิติของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชน เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง (โมเดลที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์)

จากภาพที่ 2 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง ได้รับอิทธิพลทางตรงมากที่สุดจากปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคม มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.517 รองลงมาคือ ปัจจัยเสริม ส่งอิทธิพลทางตรงต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.482 ขณะเดียวกันก็ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากปัจจัยเศรษฐกิจและสังคม โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.528

5. การวิเคราะห์แนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง พบว่า ในการจัดการป่าชุมชนเพื่ออนุรักษ์ให้ป่าชุมชนมีสภาพคงอยู่ถาวรและมีพัฒนาการที่อุดมสมบูรณ์ขึ้นโดยการจัดการอย่างเป็นระบบ และสามารถส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาพัฒนาป่าชุมชน ซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญในการดำเนินชีวิตของคนในชุมชนให้มีตลอดไปจากรุ่นสู่รุ่น โดยมีการให้ความรู้ปลูกฝังซักจุงและกระตุ้นเตือนให้ประชาชนมีความเข้าใจและนำไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและท้องถิ่น ในการดูแลป่าไม่มีการจัดเวรยามโดยฝ่ายปกครอง ส่วนประชาชนก็มีหน้าที่ช่วยกันสอดส่อง

ดูแล มีการตีตราอุปปาไม้ให้รู้ว่าเป็นเขตของป่าชุมชนเพื่อมิให้ผู้คนเข้ามาบุกรุก และมีการนำเอาประเพณีความเชื่อเข้ามาอนุรักษ์ป่าชุมชนเพื่อเป็นกลยุทธ์ในการอนุรักษ์ไม่มีการลักลอบป่า เช่น การบวชป่า การส่งเสริมให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการดูแลป่าโดยมีการผูกเสี่ยวกับต้นไม้เพื่อให้เยาวชนคนนั้นเป็นเจ้าของต้นไม้ให้ดูแลต้นไม้ของตนเองที่มีป่าอยู่ในพื้นที่ชุมชนเพื่อการฟื้นฟูป่าไม้ให้มีความอุดมสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นกว่าเดิมและเป็นการปลูกฝังจิตสำนึกความเป็นเจ้าของป่าชุมชนร่วมกัน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง พบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการป่าชุมชน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.889) เป็นเพราะว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเริ่มต้นจากการวางแผนเพื่อการอนุรักษ์ป่าชุมชนภายใต้แนวคิดทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่มีในชุมชน อันเกิดจากความร่วมมือร่วมใจของชาวบ้านในชุมชนที่มีการทำงาน เพื่อการอนุรักษ์ป่าด้วยตนเอง นำไปสู่การจัดกิจกรรมในการอนุรักษ์ป่าชุมชน โดยอาศัยวัฒนธรรม ประเพณี พิธีกรรม และความเชื่อที่มีอยู่แต่ดั้งเดิมในการยึดเหนี่ยวจิตใจของชาวบ้าน และมีการจัดตั้งคณะกรรมการอนุรักษ์ป่าชุมชนร่วมกันสร้างระเบียบ กฎเกณฑ์ประเมินผลการจัดการป่าชุมชนเพื่อวางมาตรการที่เหมาะสมในการจัดการป่าชุมชนโดยการมีส่วนร่วม ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ สมศักดิ์ ทวีพันธ์ (2564) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนดงมัน ตำบลค้อเหนือ อำเภอเมืองยโสธร จังหวัดยโสธร ที่พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการป่าชุมชน มีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด ทั้งในภาพรวม และในทุกขั้นตอนของการมีส่วนร่วม ได้แก่ การวางแผน การปฏิบัติ การได้รับผลประโยชน์ และการติดตามประเมินผล และสอดคล้องกับ ก้องเกียรติ เต็มตำนาน (2565) ศึกษาเรื่อง รูปแบบการจัดการป่าชุมชนโดยการมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน จังหวัดมหาสารคาม ที่พบว่า การมีส่วนร่วมในการจัดการป่าชุมชนของประชาชนในจังหวัดมหาสารคาม อยู่ในระดับมาก โดยการมีส่วนร่วมเกิดจากความร่วมมือร่วมใจของชาวบ้านในชุมชนด้วยการใช้ความเชื่อที่มีอยู่แต่ดั้งเดิมในการยึดเหนี่ยวจิตใจของชาวบ้าน มีการแต่งตั้งคณะกรรมการอนุรักษ์เพื่อร่วมกันสร้างระเบียบ กฎเกณฑ์การจัดการป่าชุมชนเพื่อวางมาตรการที่เหมาะสมในการจัดการป่าชุมชนโดยการมีส่วนร่วม และส่งเสริมชาวบ้านได้นำความรู้และบทเรียนที่ได้มาปรับแก้เพื่อให้สามารถนำมาใช้กับชุมชนอย่างเหมาะสม

2. ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชน เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องค่า Chi-square = 368.604, $\chi^2/df = 1.492$, p-value = 0.056, GFI = 0.957, AGFI = 0.988, RMSEA = 0.020 และ CFI = 0.997 มีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ สรุปได้ว่า องค์ประกอบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงให้เห็นว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชน ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคม และปัจจัยเสริม โดยปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชน ได้รับอิทธิพลทางตรงจากปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.517 และได้รับอิทธิพลทางตรงจากปัจจัยเสริม มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.482 ขณะเดียวกันปัจจัยเสริมได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคม โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.528 อาจเป็นเพราะ การจัดการทรัพยากรป่าชุมชนที่สามารถจัดการได้อย่างยั่งยืนต้องคำนึงถึงการได้ประโยชน์ที่สมดุลกันระหว่างป่ากับชุมชน และมีการวางแผนจัดการโดยไม่แยกป่าออกจากชุมชน การดำเนินการทุกอย่างจะต้องเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน และต้องสร้างความตระหนักรู้ในเรื่องการอนุรักษ์ป่าชุมชนที่สอดคล้องกับวิถีชุมชน มีการกำหนดกฎระเบียบและบทลงโทษที่ชัดเจนในการใช้ประโยชน์จากป่าชุมชนร่วมกัน ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ ประเมิน กาฬภักดี (2564) ศึกษาเรื่อง แนวทางการจัดการทรัพยากรป่าชุมชนอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่ภาคตะวันออก ที่พบว่า การจัดการป่าชุมชนได้อย่างยั่งยืนนั้นต้องคำนึงถึงการได้ประโยชน์ร่วมกันระหว่างป่ากับชุมชน โดยไม่แยกป่าออกจากชุมชน ภายใต้กฎ ระเบียบ และมติของชุมชน ที่สำคัญต้องไม่ส่งผลกระทบต่อ ๑ ต่อผลประโยชน์ที่เคยได้รับจากทรัพยากรป่าชุมชน และการให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการเพาะพันธุ์กล้าไม้สำหรับปลูกป่าเพิ่มหรือทดแทนในโอกาสต่าง ๆ เพื่อสร้างความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรป่าชุมชนเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสามัคคีและความเข้มแข็งของชุมชน

3. แนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในจังหวัดระยอง พบว่า การบริหารจัดการป่าชุมชนโดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในดูแลบริหารจัดการป่า 4 ขั้นตอน ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มป่าชุมชน การมีส่วนร่วมในการคัดเลือกคณะกรรมการป่าชุมชน การมีส่วนร่วมในการกำหนดและรักษากติกาป่าชุมชน และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมเกี่ยวกับป่าชุมชน โดยแนวทางในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชน ส่งผลให้สมาชิกในชุมชนรู้สึกมีส่วนร่วมในการเป็นเจ้าของ และทำให้สมาชิกยิ่งตระหนักถึงความสำคัญของป่าชุมชนที่เป็นแหล่งดำรงชีวิตประจำวัน จึงเป็นการยึดโยงความรู้สึกรับผิดชอบต่อป่า ชุมชนร่วมกันของสมาชิกในชุมชน นอกจากนี้ การมีมาตรการทาง

กฎหมายที่บัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นหลักประกันที่สำคัญในการสร้างความมั่นคงให้กับ การมีส่วนร่วมในการจัดการป่าของชุมชนได้เป็นอย่างดี ผลการศึกษา สอดคล้องกับ ทศพล พงษ์ดี (2562) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการป่าชุมชนบ้าน ป่าซางวิวัฒน์ ตำบลนางแล อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ที่พบว่า การจัดการป่าชุมชน โดยชุมชนมีการดำเนินการผ่านกิจกรรมเชิงอนุรักษ์ ได้แก่ การปลูกป่าและการบวชป่า การทำฝาย การทำแนวกันไฟ การสำรวจสภาพป่าและพันธุ์ไม้ และการสร้างเส้นทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และสอดคล้องกับ สุวัฒน์ ดวงแสนพุด (2564) ศึกษาเรื่อง การจัดการ ป่าชุมชนแบบมีส่วนร่วม: กรณีศึกษาป่าชุมชนภูบอบ บ้านวังน้ำมอก ตำบลพระพุทธบาท อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ที่พบว่า การมีส่วนร่วมในการจัดการป่า ชุมชน มีความสัมพันธ์กันทางสังคมที่เรียบง่าย มีเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรม เฉพาะถิ่น มีการใช้ประโยชน์และเชื่อมโยงระหว่างสภาพทางสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะการใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมที่เรียกว่า “ป่าชุมชน” เพื่อนำมาใช้ในการดำรงชีวิต ประจำวัน

องค์ความรู้ที่ได้รับ

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาพบได้ว่า การมีส่วนร่วมในการจัดการป่าชุมชน และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างสมดุลและยั่งยืนของชุมชน มีจุดแข็ง ของการมีส่วนร่วมประชาชนในพื้นที่ที่ทำหน้าที่ได้อย่างเข้มแข็ง โดยการแบ่งหน้าที่กัน ทำงานเป็นฝ่ายภายใต้การควบคุมและกำกับดูแลจากกำนัน/ผู้ใหญ่บ้านอย่างชัดเจน โดยยึดโยงอยู่กับกฎกติกาของป่าชุมชนอย่างเคร่งครัด ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้จาก ความร่วมมือจากประชาชน และประชาชนมีจิตสำนึกร่วมกันและหมั่นศึกษาหาความรู้ ร่วมกันจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชนอยู่เสมอในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น และให้ความ ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในการจัดการป่าชุมชนร่วมกัน จึงทำให้การปรับเปลี่ยน พฤติกรรมและทัศนคติจากผู้ที่เคยบุกรุกทำลายป่ามาเป็นฝ่ายเดียวกันกับชาวบ้านที่ อนุรักษ์บำรุงรักษาป่าชุมชนและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในป่าชุมชนมี ความสมดุลและยั่งยืนสืบต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. รัฐบาลควรกำหนดนโยบายในการจัดการบำรุงรักษา และกำหนดขอบเขตการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติป่าที่ชัดเจน
2. รัฐบาลควรมีแนวนโยบายที่มีการกระจายอำนาจจากส่วนกลางกับให้กับชุมชนในการจัดการ ป่าชุมชนและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น
3. รัฐบาลควรสนับสนุนส่งเสริมสร้างยกย่องผู้นำของชุมชนที่มีความเข้มแข็งและเป็นตัวอย่างที่ดีที่เล็งเห็นถึงความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติในป่าชุมชน

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. ควรจัดกิจกรรมเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้นำและชุมชนประสานงานร่วมกันทำกิจกรรมในการจัดการป่าชุมชน และการใช้ประโยชน์ร่วมกันระหว่างชุมชนกับชุมชน
2. ควรเสริมสร้างให้ชุมชนมีการปลูกจิตสำนึกในการบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติ โดยเริ่มที่จากเด็ก เยาวชน จนถึงระดับผู้ใหญ่
3. ควรส่งเสริมให้ประชาชนหมั่นสอดส่องดูแลและนำปัญหาของป่าชุมชนมาปรับปรุงแก้ไขแล้วกำหนดเป็นกฎระเบียบในการดูแลรักษาป่าชุมชนเพื่อให้เกิดการจัดการดำเนินการต่อไปในอนาคต
4. ควรสนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาเครือข่ายป่าชุมชนในพื้นที่ใกล้เคียงให้กว้างมากขึ้นเพื่อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์ และมีแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมและถูกต้อง
5. ควรมีการรณรงค์ส่งเสริมให้ประชาชนนำบุตรหลานเข้าไปช่วยปฏิบัติหน้าที่ดูแลและรักษาป่าชุมชนของตน เพื่อให้เกิดความซึ่มซึบในคุณค่าของป่าชุมชน และเกิดจิตสำนึกในการมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของป่าชุมชน ตลอดจนเกิดความเคยชินในการลงมือปฏิบัติในการดูแลรักษาป่าชุมชนต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาด้วยรูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เช่น การ สัมภาษณ์เชิงลึก (In Depth Interview) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เพื่อเก็บข้อมูลและ รายละเอียดเชิงลึก เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กิตติศักดิ์ สุรกิจบวร. (2565). **ชีวิตของพลเมืองผู้ขับเคลื่อนป่าชุมชน**. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 7 กรกฎาคม 2566 จาก <https://www.recoftc.org/thailand/stories/ชีวิตของพลเมืองผู้ขับเคลื่อนป่าชุมชน>
- ก้องเกียรติ เต็มตำนาน. (2565). **รูปแบบการจัดการป่าชุมชนโดยการมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน จังหวัดมหาสารคาม**. ปรินญาปรัชญาดุขุฎฐิบัณฑิตสาขาวิชาวัฒนธรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เดโช ไชยทัฬ. (2566). **‘ป่าชุมชน’ขจัดความจน ‘ฝาย’ สร้างชีวิต-เศรษฐกิจชุมชน**. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 7 กรกฎาคม 2566 จาก <https://thecitizen.plus/node/72540>
- ทศพล พงษ์ติยะ. (2562). **การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการป่าชุมชนบ้านป่าซาง วิวัฒน์ ตำบลนางแล อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย**. **วารสารการเมืองการปกครอง**, 9(3) , 71-94.
- ประเมิน กาฬภักดี. (2564). **แนวทางการจัดการทรัพยากรป่าชุมชนอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**. **วารสารนิติศาสตร์และสังคมศาสตร์**. 5(1) , 1-27.
- สำนักงานจังหวัดระยอง. (2563). **สรุปข้อมูลจังหวัดระยอง 2562**. ระยอง: กลุ่มงานยุทธศาสตร์และข้อมูลเพื่อการพัฒนาจังหวัด.
- สุวัฒน์ ดวงแสนพุด. (2564). **การจัดการป่าชุมชนแบบมีส่วนร่วม: กรณีศึกษาป่าชุมชนภูปอบ บ้านวังน้ำมอก ตำบลพระพุทธรบาท อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย**. **ว.มร.ม.** 15 (1), 93-107.
- สมศักดิ์ ทวีนนท์. (2564). **การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการป่าชุมชนดงมัน ตำบลค้อเหนือ อำเภอเมืองยโสธร จังหวัดยโสธร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาเกษตรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเกษตรศาสตร์และสหกรณ์. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- Hair, J. F. (Jr.), Hult, G. T. M., Ringle, C. M., & Sarstedt, M. (2014). **A Primer on Partial Least Squares Structural Equation Modeling (PLS-SEM)**. California, CA: Sage Publications
- Kline. (2016). **Principle and Practice of Structural Equation Modeling**. New York: The Guilford Press.

ความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล พลเอก
ประยุทธ์ จันทร์โอชา

Public Opinion on the Performance of the Government
of General Prayuth Chan-o-cha

อานูภาพ ปัญญา^{1*}

Received: September 6, 2024. Revised: December 16, 2024. Accepted:
April 29, 2025

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ ความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาลผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา และเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารงานของรัฐบาลผู้นำของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีระดับกลุ่มตัวอย่าง คือ บุคลากรของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่เป็นข้าราชการ ลูกจ้างประจำ/ชั่วคราว และพนักงานราชการ และใช้จำนวน 222 คน ใช้วิธีการเลือกสุ่มตัวอย่างโดยใช้ความน่าจะเป็น ใช้การวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์สถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ที่ส่งผลต่อการบริหารงานของรัฐบาล พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้แก่ สถานภาพ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ทำงานอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: การบริหารงาน, รัฐบาล, พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา

Abstract

This research was the study of public opinion on the results of the administration of the government of General Prayuth Chan-o-cha. This research aims to study the level of public opinion regarding the administration of Prime Minister General Prayuth Chan-o-cha government and to compare the opinions

¹ หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองการปกครอง วิทยาลัยการเมืองและการปกครองมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา Email: s65563825025@ssru.ac.th

of the public on the performance of his leadership. It was quantitative research. The sample group consisted of 222 civil servants, permanent/temporary employees and government employees of the Secretariat of the Prime Minister. Using Probability Sampling Methods. Data were analyzed with one-way anova. The findings revealed that the analysis of the personal status of respondents, which impacts the administration of Prime Minister General Prayut Chan-o-cha's government, includes significant factors such as status, education level, and work experience at a 0.05 significance level.

Keywords: Administration, Government, General Prayut Chan-o-cha

บทนำ

ผู้นำทางการเมืองต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถในการบริหารประเทศ โดยสามารถแก้ไขได้ทั้งปัญหาเฉพาะหน้าและระยะยาวได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีวิสัยทัศน์และวุฒิภาวะในการทำงาน และเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่นด้วย นายกรัฐมนตรีคนที่ 29 ของประเทศไทย พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ดำรงตำแหน่งตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2557 ถึง 22 สิงหาคม พ.ศ. 2566 ก่อนหน้านี้นั้นท่านเคยเป็นผู้บัญชาการทหารบกคนที่ 37 ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2553 ถึง 30 กันยายน พ.ศ. 2557 ก่อนจะเกิดความไม่สงบเรียบร้อยในบ้านเมือง มีการประกาศกฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักรไทยในวันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 (กันตนิมา ตีรภู, 2560)

ในช่วงแรกของการบริหารราชการแผ่นดินในฐานะนายกรัฐมนตรี พลเอกประยุทธ์ได้จัดตั้งหน่วยงานหลายหน่วย เช่น คณะรัฐมนตรี สภานิติบัญญัติแห่งชาติ คณะรักษาความสงบแห่งชาติ สภาปฏิรูปแห่งชาติ และคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ (ภูมิ มูลศิลป์ และคณะ, 2565) พลเอกประยุทธ์เข้ามาใช้อำนาจทางการเมืองจากการรัฐประหารในวันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 ในฐานะหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) มีการยกเลิกรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 และประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. 2557 (วาสนา นาน่วม, 2558) และในวันที่ 21 สิงหาคม พ.ศ. 2557 สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้มีมติเลือกพลเอกประยุทธ์เป็นนายกรัฐมนตรี (วุฒิสภา, 2557) การเข้ามาของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ขัดต่อรูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตย แต่กลับได้รับความนิยมจากประชาชน มีภาพประชาชนนำดอกไม้ให้ทหารและมีผลโพลล์ที่แสดงความนิยมในตัวท่านอย่างสูงในช่วงปี พ.ศ. 2557 – 2558

การบริหารราชการแผ่นดินในฐานะนายกรัฐมนตรีของ พลเอกประยุทธ์ส่งผลกระทบในหลายด้าน เช่น การเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี และจริยธรรม คณะกรรมการของพลเอกประยุทธ์เปลี่ยนแปลงเรื่อย ๆ ในช่วงปี พ.ศ. 2558 - 2561 ซึ่งทำให้เห็นถึงปัญหาและความสำคัญของการศึกษาการบริหารงานที่จะต้องมีการจัดการเพื่อสร้างความนิยมให้ยั่งยืนในทางการเมือง

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาลผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา
- 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารงานของรัฐบาลผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา จำแนกตามปัจจัยระดับส่วนบุคคล

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิด

ด้านการเมือง หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการของผู้นำหรือระบบการเมืองต่อสังคมและสถานการณ์ทางการเมืองของประเทศหรือชุมชน นั้นสามารถมีแรงกระตุ้นที่สามารถส่งผลต่อระบบการปกครอง ความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำและประชาชน ความเชื่อมั่นในระบบการเมือง และการแก้ไขปัญหาทางการเมืองที่เกิดขึ้นในสังคม ด้านการเมืองอาจมีองค์ประกอบหลายประการ เช่น ความเชื่อมั่นในระบบการปกครอง ความสามารถในการแก้ไขปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างความเห็นและการกระทำ ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม ความเจริญเติบโตของ ประเทศ ด้านการเมืองมีความสำคัญอย่างมากต่อสถานะและทิศทางการพัฒนาของสังคมและประเทศ และมีผลต่อความเป็นอยู่ของทุกคนในสังคมเช่นกัน (ลิขิต ธีรเวคิน, 2545)

ด้านเศรษฐกิจ หมายถึง ด้านเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับความไม่เสมอภาคของโอกาสและการแบ่งแยกทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมที่ส่งผลต่อชีวิตประจำวันของคนในสังคมนั้น ๆ ได้หลายด้าน เช่น ความเหลื่อมล้ำทางรายได้และโอกาสทางการเมือง ความไม่แน่นอนทางการเมือง ความเหลื่อมล้ำทางโครงสร้างทางเศรษฐกิจ ความเหลื่อมล้ำทางการเมือง (จารวี โกลดิษฐ์, 2544)

ด้านสังคมและวัฒนธรรม หมายถึง สังคมและวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญของชีวิตมนุษย์ที่มีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตและมีอิทธิพลต่อตัวบุคคลและกลุ่มคนต่างๆ อย่างกว้างขวาง ความหมายที่แท้จริงของสังคมและวัฒนธรรมมีมุมมองหลากหลายและสามารถอธิบายได้หลายแง่มุม โดยสังคมหมายถึงระบบที่มนุษย์ใช้ในการใช้ชีวิตร่วมกัน โดยมีการกำหนดบทบาท มีกฎระเบียบ และมีความสัมพันธ์ที่กำหนดขึ้นมา ในขณะที่

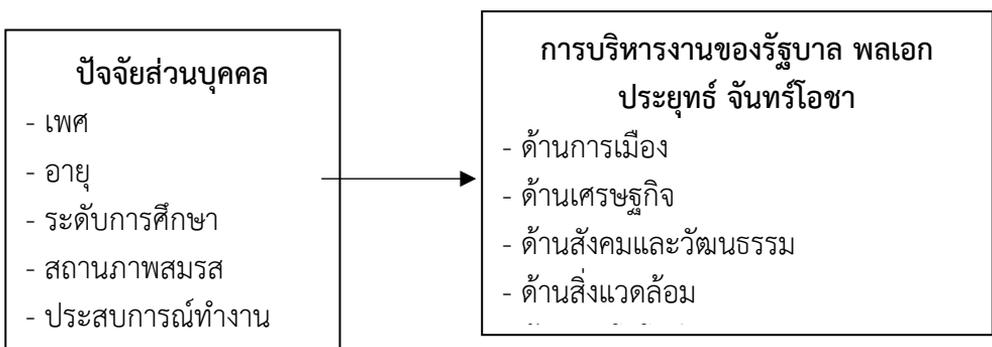
วัฒนธรรมหมายถึงรูปแบบของพฤติกรรม ความคิด เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา ศิลปะ และ ความเชื่อมโยงทางสังคมที่ถูกสร้างขึ้นโดยกลุ่มคนในสังคมนั้น ๆ สังคมและวัฒนธรรมมี บทบาทสำคัญในการกำหนดตัวตนของบุคคลและการรับรู้โลกของเรา พวกเขามีผลต่อ ความรู้สึกของเราเกี่ยวกับตัวตน เช่น ความเชื่อ ค่านิยม และวิธีการพึ่งพาชีวิต การศึกษา สิ่งแวดล้อมและการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น เป็นต้น (Supchaisakun, Kitthontham, Chanprasert & Phungphosop, 2014)

ด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึง ด้านสิ่งแวดล้อมหมายถึงผลที่เกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อม จากกิจกรรมหรือการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่มีต่อธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อมโดยตรง หรืออ้อมค้อม ซึ่งสามารถมีผลกระทบที่เป็นบวกหรือลบได้ต่อสิ่งแวดล้อมโดยรวม และสามารถมีผลต่อมนุษย์และสิ่งมีชีวิตทั้งในระดับที่ปรับตัวได้และระดับที่ไม่สามารถ ปรับตัวได้ การมีการจัดการและควบคุมด้านสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อ ส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนระหว่างมนุษย์และสิ่งแวดล้อมโดยทั่วไปในระยะยาว และเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และยั่งยืนสำหรับอนาคตของมนุษยชาติและ โลก (นิธินาถ เจริญโภคธราช, 2542)

ด้านเทคโนโลยี หมายถึง เทคโนโลยีสารสนเทศมีบทบาทในชีวิตประจำวันของ มนุษย์มากขึ้น ขณะเดียวกันเครื่องคอมพิวเตอร์ก็มีราคาถูกลง ดังนั้นการประยุกต์ใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศกับงานต่าง ๆ จึงเป็นไปได้ อย่างกว้างขวาง ซึ่งการประยุกต์ใช้ เทคโนโลยีนั้นก็มีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ทั้งด้าน บวกและด้านลบ ดังนี้ 1. ผลกระทบทางบวกของเทคโนโลยีสารสนเทศ เทคโนโลยีสารสนเทศมีผลกระทบ ทางบวกต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ดังนี้ 1) ด้านคุณภาพชีวิต เทคโนโลยีสารสนเทศทำให้ ได้รับความสะดวกสบายขึ้น ได้แก่ - มนุษย์ใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และโปรแกรม ออฟฟิศช่วยให้เกิดความรวดเร็ว และเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน มนุษย์ใช้ระบบ โทรคมนาคมในการสื่อสารที่รวดเร็ว เช่น การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ ติดต่อสื่อสารในขณะที่ เดินทางไปยังที่ต่าง ๆ มนุษย์ใช้หุ่นยนต์ช่วยในอุตสาหกรรมการผลิตที่ต้อง เสี่ยงกับ อันตราย หรือในงานที่ต้องการความแม่นยำและความรวดเร็วในการผลิต เช่น หุ่นยนต์ สำหรับงานสำรวจ หุ่นยนต์ที่ใช้ในงานในอวกาศ เป็นต้น มนุษย์นำเอาเทคโนโลยี สารสนเทศมาประยุกต์ใช้ในด้านการศึกษาให้มีความ เจริญก้าวหน้าขึ้นมาก เช่น เครื่องมือตรวจคลื่นหัวใจที่ทันสมัย มีเครื่องเอกซเรย์ภาคตัดขวางที่ สามารถตรวจดู อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายได้อย่างละเอียด เครื่องมือช่วยในการผ่าตัดที่ทำให้คนไข้ ปลอดภัยมากยิ่งขึ้น รวมทั้งการผลิตยา และวัคซีนสมัยใหม่ที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงเข้าช่วย ด้วย (สำนักนายกรัฐมนตรี, 2566)

ด้านการมีจริยธรรม หมายถึง จริยธรรมทางการเมือง นับเป็นปัญหาหลัก ประการหนึ่ง ซึ่งถือได้ว่ามีความสำคัญยิ่งต่อการ พัฒนาการเมืองไทย โดยเฉพาะอย่าง

ยิ่ง ในบริบทของการพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองไทยในปัจจุบัน ส่งผลให้นักธุรกิจสามารถเข้าสู่การแสวงหาทุนการเมืองมากขึ้น และนำไปสู่การเกิดสภาพปัญหาในลักษณะการอาศัยตำแหน่งหน้าที่ทางการเมืองเพื่อทางธุรกิจของครอบครัวและวงศ์ตระกูล เนื่องจากการบริหารประเทศนั้น ต้องยึดหลักผลประโยชน์สาธารณะ มากกว่าผลประโยชน์ส่วนบุคคล เพราะฉะนั้น หากนักการเมืองขาดซึ่งจริยธรรมทางการเมืองแล้ว ก็มักจะก่อ ปัญหาผลประโยชน์ทับซ้อนในรูปแบบต่างๆ อาทิ เช่น การมิได้รับความเป็นธรรมของกลุ่มธุรกิจที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายเดียวกับรัฐบาล การกำหนดนโยบายต่างๆ อาจเอื้อต่อกลุ่มทุนรัฐบาลด้วย และทำให้การออกนโยบายต่างๆ ได้ประโยชน์กับคนเพียงบางกลุ่ม เริ่มแรกขอทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำว่า “จริยธรรม” จริยธรรมในที่นี้ มิใช่หมายถึงจริยธรรมในความหมายแคบ ๆ ตามที่เราใช้กันปัจจุบันแบบตะวันตก ซึ่งเน้นที่พฤติกรรมทางสังคม แต่จริยธรรมในความหมายทางพระพุทธศาสนา ได้แก่ การดำเนินชีวิต หรือกระบวนการแห่งชีวิตที่ดำเนินไปทั้งหมด คือความเป็นอยู่ การแสดงออก ความรู้สึกนึกคิด และคุณสมบัติต่างๆ ทั้งจิตใจ ทั้งปัญญา ทั้งพฤติกรรมในที่นี้เราพูดถึงถึงพฤติกรรมของนักการเมือง เมื่อพูดถึงจริยธรรมในระดับของคนชั้นนำอย่างนักการเมืองนี้ ก็ขอข้ามเรื่องจริยธรรมสามัญสำหรับคนทั่วไป ซึ่งถือว่าทุกคนควรจะมีเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว อย่างเรื่องของการมีศีล ๕ การไม่เบียดเบียน ไม่ทำร้ายร่างกาย ไม่ทำลายชีวิตผู้อื่น การไม่ละเมิดทรัพย์สินของผู้อื่น การไม่ประพฤติผิดทางเพศ การไม่พูดเท็จ ไม่โกหกหลอกลวง การไม่ดื่มสุรายาเมา สิ่งเสพติด และการงดเว้นอบายมุข เหล่านี้ถือว่าเป็นเรื่องของ จริยธรรมพื้นฐาน ซึ่งทุกคนควรมีอยู่แล้วเพราะฉะนั้นในระดับของนักการเมือง ซึ่งถือว่าต้องมีจริยธรรมพื้นฐานสำหรับคนทั่วไปอยู่แล้วจึงไม่จำเป็นต้องพูดถึงอีกแต่เมื่อพูดถึงจริยธรรมของนักการเมือง จะหมายถึงการดำเนินชีวิต ความรู้สึกนึกคิด จิตใจ และสติปัญญา ของผู้ที่จะไปบริหารบ้านเมือง หรือเป็นผู้นำของประชาชน ที่จะพาประเทศชาติบ้านเมืองไปสู่ความเจริญงอกงามและสันติสุข (สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมคุณธรรมแห่งชาติ, 2550)

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิด

สมมติฐานการวิจัย

ประชาชนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชาแตกต่างกัน

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ คือ ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ซึ่งมีทั้งสิ้นจำนวน 12 แผนก ซึ่งประกอบด้วย สำนักงานเลขาธิการ กองการต่างประเทศ กองงานนายกรัฐมนตรี กองประสานงานการเมือง กองประสานนโยบายและยุทธศาสตร์ กองพิธีการ กองสถานที่ ยานพาหนะ และรักษาความปลอดภัยเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักโฆษก กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร กลุ่มตรวจสอบภายใน และศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านการทุจริต จำนวนทั้งสิ้น 500 คน (สำนักนายกรัฐมนตรี, 2566) โดยตัวอย่างที่ใช้ศึกษา มีจำนวนทั้งสิ้น 222 คน ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดตัวอย่างจำนวนดังกล่าวโดยใช้ตารางของสำเร็จรูปของ (Yamane, 1967) ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% และ ระดับความคลาดเคลื่อน $\pm 5\%$ ซึ่งตัวอย่างที่ได้นั้น ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการเลือกสุ่มตัวอย่างโดยใช้ความน่าจะเป็น (Probability sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) โดยแบ่งโครงสร้างคำถามเป็น 7 ส่วน ได้แก่ ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพส่วนบุคคล ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับผลกระทบด้านการเมือง ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับเกี่ยวกับผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับเกี่ยวกับผลกระทบด้านสังคมและวัฒนธรรม ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับผลกระทบด้านเทคโนโลยี ตอนที่ 7 แบบสอบถามเกี่ยวกับผลกระทบด้านจริยธรรม ทั้ง 7 ส่วน เป็นแบบสอบถามที่ใช้มาตรวัดแบบ Rating Scale ตามรูปแบบของ Likert Scale โดยให้ผู้ตอบคำถามเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว มี 5 ระดับ ใช้ระดับในการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval Scale)

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้วใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมาพิจารณาระดับความถี่ ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณาดังสูตรการคำนวณระดับการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละระดับชั้นโดยใช้สูตรการคำนวณช่วงความกว้างของชั้น (มัลลิกา บุนนาค, 2537) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การตรวจสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นสำหรับการวิจัยไปทำการทดสอบคุณภาพเครื่องมือ 2 ส่วน คือ ค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Validity) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามดังนี้

1) ความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Validity) โดยการนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปปรึกษากับอาจารย์หรือผู้เชี่ยวชาญช่วยตรวจสอบความถูกต้องและความครอบคลุมของเนื้อหาที่ต้องการศึกษา โดยมีผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) > 0.5

2) ความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาทำการทดสอบ (Pilot test) จำนวน 30 ชุด กับกลุ่มอื่น ๆ ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย เพื่อตรวจสอบว่าคำถามสามารถสื่อความหมายตรงตามความต้องการและมีความเหมาะสมหรือไม่ จากนั้นจึงนำมาทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient) โดยคำถามในแต่ละตัวแปรมีระดับความเชื่อมั่น มากกว่า 0.7 และค่าความเชื่อมั่น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.786

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยขอความร่วมมือ และอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาภายในแบบสอบถามรวมทั้งวิธีการตอบแก่ผู้ตอบแบบสอบถาม ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลกลุ่มเป้าหมาย โดยการใช้แบบสอบถามออนไลน์ ผ่านเว็บไซต์กูเกิลฟอร์ม (Google Form) และส่งให้แก่ผู้ตอบแบบสอบถาม ขั้นที่ 3 รวบรวมเก็บแบบสอบถาม และประเมินจำนวนแบบสอบถามที่ได้กลับมามีความสมบูรณ์และมีจำนวนครบตามที่ได้ออกแบบไว้ คือ 222 ชุดหรือไม่

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทางการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อวิเคราะห์หาค่าสถิติ ผลกระทบด้านการเมือง ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคมและวัฒนธรรม ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ผลกระทบด้านเทคโนโลยี ผลกระทบด้านจริยธรรม ด้วยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และเพื่อวิเคราะห์สมมติฐานเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารงานของรัฐบาลผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA)

ผลการศึกษา

ผลการวิเคราะห์หาค่าสถิติ ผลกระทบด้านการเมือง ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบด้านสังคมและวัฒนธรรม ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ผลกระทบด้านเทคโนโลยี ผลกระทบด้านจริยธรรม ด้วยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ด้านการเมือง มีความคิดเห็นในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก โดยจะเน้นที่ นโยบายที่ดำเนินการโดย พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้ส่งเสริมความมั่นคงทางการเมืองของประเทศ และการปกครองภายใต้ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้ส่งเสริมความโปร่งใสและความเป็นธรรมในการจัดการประเทศ

ด้านเศรษฐกิจ มีความคิดเห็นในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก โดยจะเน้นที่ นโยบายทางเศรษฐกิจของ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้ส่งเสริมการเติบโตของ GDP ของประเทศ และภายใต้การนำของ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา มีการลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจในประเทศ

ด้านสังคมและวัฒนธรรม มีความคิดเห็นในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก โดยจะเน้นที่ ภายใต้การนำของ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้มีการพัฒนาการศึกษาและการเรียนรู้ในประเทศ

ด้านสิ่งแวดล้อม มีความคิดเห็นในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก โดยจะเน้นที่ การพัฒนาเมืองและการขยายตัวทางเมืองภายใต้การนำของ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้คำนึงถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ด้านเทคโนโลยี มีความคิดเห็นในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก โดยจะเน้นที่ การลงทุนในเทคโนโลยีใหม่ๆ ได้รับการ สนับสนุนอย่างเต็มที่ภายใต้การนำของ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา

ด้านจริยธรรม มีความคิดเห็นในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก โดยจะเน้นที่ ภายใต้การนำของ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา มีการตัดสินใจและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ทางจริยธรรมอย่างเคร่งครัด

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารงานของรัฐบาลผู้นำ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA)

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนด้านเพศ ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา

การบริหารงานของ	แหล่งความแปรปรวน	SS	DF	MS	F	Sig
-----------------	------------------	----	----	----	---	-----

ผลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา						
ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	.199	2	.100	.849	.429
	ภายในกลุ่ม	25.686	219	.117		
	รวม	25.885	221			
ด้านเศรษฐกิจ	ระหว่างกลุ่ม	.326	2	.163	1.154	.317
	ภายในกลุ่ม	30.908	219	.141		
	รวม	31.234	221			
ด้านสังคมและ วัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.223	2	.111	.974	.379
	ภายในกลุ่ม	25.065	219	.114		
	รวม	25.288	221			
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	.099	2	.050	.430	.651
	ภายในกลุ่ม	25.320	219	.116		
	รวม	25.419	221			
ด้านเทคโนโลยี	ระหว่างกลุ่ม	.176	2	.088	.784	.458
	ภายในกลุ่ม	24.602	219	.112		
	รวม	24.778	221			
ด้านจริยธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.093	2	.047	.398	.672
	ภายในกลุ่ม	25.645	219	.117		
	รวม	25.738	221			

จากตารางที่ 4.9 แสดงสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านการเมือง ไม่แตกต่างกัน (Sig.429) ด้านเศรษฐกิจ ไม่แตกต่างกัน (Sig.317) ด้านสังคมและวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน (Sig.379) ด้านสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน (Sig.651) ด้านเทคโนโลยี ไม่แตกต่างกัน (Sig.458) และ ด้านจริยธรรม ไม่แตกต่างกัน (Sig.672)

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนด้านอายุ ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา

การบริหารงานของ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	DF	MS	F	Sig
-----------------	----------------------	----	----	----	---	-----

พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา						
ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	.188	3	.063	.533	.660
	ภายในกลุ่ม	25.696	218	.118		
	รวม	25.885	221			
ด้านเศรษฐกิจ	ระหว่างกลุ่ม	.454	3	.151	1.072	.362
	ภายในกลุ่ม	30.780	218	.141		
	รวม	31.234	221			
ด้านสังคมและ วัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.188	3	.063	.543	.653
	ภายในกลุ่ม	25.100	218	.115		
	รวม	25.288	221			
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	.228	3	.076	.659	.578
	ภายในกลุ่ม	25.191	218	.116		
	รวม	25.419	221			
ด้านเทคโนโลยี	ระหว่างกลุ่ม	.394	3	.131	1.173	.321
	ภายในกลุ่ม	24.385	218	.112		
	รวม	24.778	221			
ด้านจริยธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.395	3	.132	1.132	.337
	ภายในกลุ่ม	25.343	218	.116		
	รวม	25.738	221			

จากตารางที่ 2 แสดงสถานภาพส่วนบุคคลด้านอายุที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านการเมือง ไม่แตกต่างกัน (Sig.429) ด้านเศรษฐกิจ ไม่แตกต่างกัน (Sig.362) ด้านสังคมและวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน (Sig.653) ด้านสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน (Sig.578) ด้านเทคโนโลยี ไม่แตกต่างกัน (Sig.321) และ ด้านจริยธรรม ไม่แตกต่างกัน (Sig.337)

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนด้านระดับการศึกษา ต่อผลการบริหารงาน ของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา

การบริหารงานของ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	DF	MS	F	Sig
-----------------	----------------------	----	----	----	---	-----

ผลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา						
ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	1.160	3	.387	3.409	.018*
	ภายในกลุ่ม	24.725	218	.113		
	รวม	25.885	221			
ด้านเศรษฐกิจ	ระหว่างกลุ่ม	2.612	3	.871	6.630	.000*
	ภายในกลุ่ม	28.622	218	.131		
	รวม	31.234	221			
ด้านสังคมและ วัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	2.488	3	.829	7.928	.000*
	ภายในกลุ่ม	22.800	218	.105		
	รวม	25.288	221			
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	1.367	3	.456	4.129	.007*
	ภายในกลุ่ม	24.052	218	.110		
	รวม	25.419	221			
ด้านเทคโนโลยี	ระหว่างกลุ่ม	1.531	3	.510	4.787	.003*
	ภายในกลุ่ม	23.247	218	.107		
	รวม	24.778	221			
ด้านจริยธรรม	ระหว่างกลุ่ม	2.634	3	.878	8.285	.000*
	ภายในกลุ่ม	23.104	218	.106		
	รวม	25.738	221			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 3 แสดงสถานภาพส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านการเมืองแตกต่างกัน (Sig.018) ด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกัน (Sig.000) ด้านสังคมและวัฒนธรรม แตกต่างกัน (Sig.000) ด้านสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน (Sig.007) ด้านเทคโนโลยี แตกต่างกัน (Sig.003) และด้านจริยธรรม แตกต่างกัน (Sig.000)

เมื่อทำการทดสอบจับคู่ โดยค่าสถิติ Scheffe ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านระดับการศึกษา ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาลผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จำนวน 2 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาในระดับ ปวช./ปวส. กับ ระดับปริญญาโท/ปริญญาเอก มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้าน

เศรษฐกิจ แตกต่างกัน²⁾ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี กับ ระดับปริญญาโท/ปริญญาเอก มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกัน

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านระดับการศึกษา ต่อผลการบริหารงานของ รัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันจำนวน 2 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาในระดับ ปวช./ปวส. กับ ระดับปริญญาโท/ปริญญา เอก มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกัน 2) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี กับ ระดับปริญญาโท/ปริญญาเอก มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกัน

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านระดับการศึกษา ต่อผลการบริหารงานของ รัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสังคม แตกต่างกันจำนวน 2 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาในระดับ ปวช./ปวส. กับ ระดับปริญญาโท/ปริญญา เอก มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสังคม แตกต่างกัน 2) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญา ตรี กับ ระดับปริญญาโท/ปริญญาเอก มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสังคม แตกต่างกัน

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านระดับการศึกษา ต่อผลการบริหารงานของ รัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสิ่งแวดล้อม แตกต่างกันจำนวน 2 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาในระดับ ปวช./ปวส. กับ ระดับปริญญาโท/ ปริญญาเอก มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน 2) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาใน ระดับปริญญาตรี กับ ระดับปริญญาโท/ปริญญาเอก มีความคิดเห็นต่อผลการ บริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านระดับการศึกษา ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเทคโนโลยี แตกต่างกันจำนวน 1 คู่ โดย 1) ผู้ตอบ แบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี กับ ระดับปริญญาโท/ปริญญาเอก มีความ คิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเทคโนโลยี แตกต่างกัน

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านระดับการศึกษา ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านจริยธรรม แตกต่างกันจำนวน 1 คู่ โดย 1) ผู้ตอบ แบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี กับ ระดับปริญญาโท/ปริญญาเอก มีความ

คิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านจริยธรรม แตกต่าง
กัน

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนด้านสถานภาพสมรส ต่อผล
การบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา

การบริหารงานของ พลเอกประยุทธ์ จันทร์ โอชา	แหล่งความ แปรปรวน	SS	DF	MS	F	Sig
ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	.158	2	.079	.671	.512
	ภายในกลุ่ม	25.727	219	.117		
	รวม	25.885	221			
ด้านเศรษฐกิจ	ระหว่างกลุ่ม	.507	2	.254	1.808	.166
	ภายในกลุ่ม	30.727	219	.140		
	รวม	31.234	221			
ด้านสังคมและ วัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.945	2	.472	4.250	.015*
	ภายในกลุ่ม	24.343	219	.111		
	รวม	25.288	221			
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	1.221	2	.610	5.524	.005*
	ภายในกลุ่ม	24.199	219	.110		
	รวม	25.419	221			
ด้านเทคโนโลยี	ระหว่างกลุ่ม	.870	2	.435	3.984	.020*
	ภายในกลุ่ม	23.908	219	.109		
	รวม	24.778	221			
ด้านจริยธรรม	ระหว่างกลุ่ม	.804	2	.402	3.529	.031*
	ภายในกลุ่ม	24.934	219	.114		
	รวม	25.738	221			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4 แสดงสถานภาพส่วนบุคคลด้านสถานภาพสมรสที่ต่างกัน
มีระดับความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา
ด้านการเมือง ไม่แตกต่างกัน (Sig.512) ด้านเศรษฐกิจ ไม่แตกต่างกัน (Sig.166) ด้าน

สังคมและวัฒนธรรม แตกต่างกัน (Sig.015) ด้านสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน (Sig.005) ด้านเทคโนโลยี แตกต่างกัน (Sig.020) และ ด้านจริยธรรม แตกต่างกัน (Sig.031)

เมื่อทำการทดสอบจับคู่ โดยค่าสถิติ Scheffe ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านสถานภาพสมรส ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสังคมและวัฒนธรรม แตกต่างกันจำนวน 1 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพโสด กับ สถานภาพสมรส มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสังคมและวัฒนธรรม แตกต่างกัน

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านสถานภาพสมรส ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสิ่งแวดล้อม แตกต่างกันจำนวน 1 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพโสด กับ สถานภาพสมรส มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านสถานภาพสมรส ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเทคโนโลยี แตกต่างกันจำนวน 1 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพโสด กับ สถานภาพสมรส มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเทคโนโลยี แตกต่างกัน

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านสถานภาพสมรส ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านจริยธรรม แตกต่างกันจำนวน 1 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพโสด กับ สถานภาพสมรส มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านจริยธรรม แตกต่างกัน

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนด้านประสบการณ์ทำงาน ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา

การบริหารงานของ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา	แหล่งความ แปรปรวน	SS	DF	MS	F	Sig
ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	1.195	2	.597	5.299	.006*
	ภายในกลุ่ม	24.690	219	.113		
	รวม	25.885	221			
ด้านเศรษฐกิจ	ระหว่างกลุ่ม	2.216	2	1.108	8.360	.000*
	ภายในกลุ่ม	29.019	219	.133		

	รวม	31.234	221				
ด้านสังคมและ วัฒนธรรม	ระหว่างกลุ่ม	1.395	2	.698	6.395	.002*	
	ภายในกลุ่ม	23.893	219	.109			
	รวม	25.288	221				
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	1.163	2	.582	5.251	.006*	
	ภายในกลุ่ม	24.256	219	.111			
	รวม	25.419	221				
ด้านเทคโนโลยี	ระหว่างกลุ่ม	1.422	2	.711	6.668	.002*	
	ภายในกลุ่ม	23.356	219	.107			
	รวม	24.778	221				

ตารางที่ 5 (ต่อ)

การบริหารงานของ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา	แหล่งความ แปรปรวน	SS	DF	MS	F	Sig
ด้านจริยธรรม	ระหว่างกลุ่ม	1.304	2	.652	5.846	.003*
	ภายในกลุ่ม	24.433	219	.112		
	รวม	25.738	221			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 5 แสดงสถานภาพส่วนบุคคลด้านประสบการณ์ทำงาน ที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านการเมือง แตกต่างกัน (Sig.006) ด้านเศรษฐกิจ ไม่แตกต่างกัน (Sig.000) ด้านสังคมและวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน (Sig.002) ด้านสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน (Sig.006) ด้านเทคโนโลยี แตกต่างกัน (Sig.002) และ ด้านจริยธรรม ไม่แตกต่างกัน (Sig.003)

เมื่อทำการทดสอบจับคู่ โดยค่าสถิติ Scheffe ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านประสบการณ์ทำงาน ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านการเมือง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ 1 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงาน 6 – 10 ปี กับ ประสบการณ์ทำงาน สูงกว่า 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านการเมือง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านประสบการณ์ทำงาน ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันจำนวน 2 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงานน้อยกว่า 5 ปี กับ ประสบการณ์ทำงาน 6 – 10 ปี มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกัน 2) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงาน 6 – 10 ปี กับ ประสบการณ์ทำงาน สูงกว่า 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกัน

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านประสบการณ์ทำงาน ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสังคมและวัฒนธรรม แตกต่างกันจำนวน 1 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงานน้อยกว่า 5 ปี กับ ประสบการณ์ทำงาน สูงกว่า 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสังคมและวัฒนธรรม แตกต่างกัน

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านประสบการณ์ทำงาน ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสิ่งแวดล้อม แตกต่างกันจำนวน 2 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงานน้อยกว่า 5 ปี กับ ประสบการณ์ทำงาน สูงกว่า 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน 2) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงาน 6 – 10 ปี กับ ประสบการณ์ทำงาน สูงกว่า 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านประสบการณ์ทำงาน ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเทคโนโลยี แตกต่างกันจำนวน 1 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงานน้อยกว่า 5 ปี กับ ประสบการณ์ทำงาน สูงกว่า 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านเทคโนโลยีแตกต่างกัน

คู่ความคิดเห็นของประชาชนด้านประสบการณ์ทำงาน ต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านจริยธรรม แตกต่างกันจำนวน 1 คู่ โดย 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์ทำงานน้อยกว่า 5 ปี กับ ประสบการณ์ทำงาน สูงกว่า 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล ผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ด้านจริยธรรมแตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา พบว่า

ด้านการเมือง มีความคิดเห็นในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ด้านเศรษฐกิจ มีความคิดเห็นในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ด้านสังคมและวัฒนธรรม มีความคิดเห็นในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ด้านสิ่งแวดล้อม มีความคิดเห็นในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ด้านเทคโนโลยี มีความคิดเห็นในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก ด้านจริยธรรม มีความคิดเห็นในภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก โดยจะเน้นที่ ภายใต้การนำของ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา มีการตัดสินใจและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ทางจริยธรรมอย่างเคร่งครัด

การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส และประสบการณ์ทำงาน ที่ส่งต่อผลกระทบต่อผลการบริหารงานของรัฐบาล พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้แก่ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา และประสบการณ์ทำงานอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อผลการบริหารงานของรัฐบาลผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ได้ข้อค้นพบว่า พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา มีความสามารถดำเนินนโยบายที่ดำเนินการโดย พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้ส่งเสริมความมั่นคงทางการเมือง ของประเทศ นอกจากนี้ ยังได้ช่วยเพิ่มความมั่นคงในตลาดการเงินของประเทศ การพัฒนาการศึกษาและการเรียนรู้ในประเทศ การพัฒนาเมืองและการขยายตัวทางเมืองได้คำนึงถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การลงทุนในเทคโนโลยีใหม่ ๆ ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ มีการตัดสินใจและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ทางจริยธรรมอย่างเคร่งครัด โดยทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยที่ทำให้เห็นถึงผลการบริหารงานของรัฐบาลผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ซึ่งเป็นข้อมูลที่น่าสนใจและมีความสำคัญสำหรับการประเมินและการตัดสินใจในการเลือกตั้งและการเสนอชื่อผู้นำต่อไปในอนาคตของประเทศ สอดคล้องกับ สมาน ศิริเจริญสุข (2565) พบว่า ความเป็นผู้นำเป็นกระบวนการที่ผู้บริหารจะนำออกมาหรือแสดงออกมาใช้เพื่อให้เกิดผลหรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้ที่อยู่รอบข้างในองค์กร ซึ่งปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้นำมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้นำจะต้องมีคุณสมบัติเฉพาะตัวหรือความสามารถพิเศษบางอย่างที่คนรอบข้างไม่มีและเป็นที่ยอมรับ รวมถึงยังเป็นผู้ที่ประกอบไปด้วยความรู้ความสามารถ หรืออาจเป็นผู้ที่มีพร้อมทั้งศาสตร์และศิลป์ มีความเข้าใจและสามารถปรับเปลี่ยนความต้องการของคน หรือสนองตอบความต้องการของคนได้ดี เพราะถ้าผู้นำสามารถเปลี่ยนความต้องการของคนได้ก็สามารถเปลี่ยนทัศนคติ หรือเจตนาคติของคน ๆ นั้นได้ นอกจากนั้น ผู้นำที่ดีจะต้องช่วยในการพัฒนาให้คน ๆ นั้นให้มีความรู้ความสามารถ หรือมีความเจริญก้าวหน้าในอาชีพการงานตามศักยภาพของคน ๆ นั้นด้วย และยังสอดคล้องกับ ศรีเสด็จ กองแกน (2566) พบว่า ความขัดแย้งนำไปสู่ความ

สร้างสรรค์ได้หากเข้าใจและมีการจัดการที่ดี แต่ความขัดแย้ง ถ้ามากเกินไป ขาดความเข้าใจ และขาดการจัดการที่ดีนำไปสู่ความรุนแรงและความเสียหายที่ตามมา ทั้งนี้ มนุษย์เราดำรงชีพประจำวันควบคู่ไปกับปัญหาความขัดแย้งไม่ว่าทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการเมือง ที่อาจจะเกิดขึ้นเล็กน้อยต่างกันในแต่ละบุคคล แต่ละองค์กร ความขัดแย้ง มีทั้งเป็นประโยชน์ และไม่มีประโยชน์ หากไม่ทำความเข้าใจและบริหารไม่ดี ดังนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่มนุษย์เราต้องเข้าใจและคิดว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ トラบโดที่ยังมีชีวิตและดำรงชีพพร้อมกับบุคคลอื่นในสังคม

เพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารงานของรัฐบาลผู้นำของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้ข้อค้นพบว่า พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา มีความสามารถด้านนโยบายที่ดำเนินการโดย พลเอกประยุทธ์จันทร์โอชา ได้ส่งเสริมความมั่นคงทางการเมือง ของประเทศ นอกจากนี้ ยังได้ช่วยเพิ่มความมั่นคงในตลาดการเงินของประเทศ การพัฒนาการศึกษาและการเรียนรู้ในประเทศ การพัฒนาเมือง และการขยายตัวทางเมืองได้คำนึงถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การลงทุนในเทคโนโลยีใหม่ ๆ ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ มีการตัดสินใจและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ทางจริยธรรมอย่างเคร่งครัด โดยทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยที่ทำให้เห็นถึงผลการบริหารงานของรัฐบาลผู้นำพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ซึ่งเป็นข้อมูลที่น่าสนใจและมีความสำคัญสำหรับการประเมินและการตัดสินใจในการเลือกตั้งและการเสนอชื่อผู้นำต่อไปในอนาคตของประเทศ สอดคล้องกับ สมาน ศิริเจริญสุข (2565) พบว่า ความเป็นผู้นำเป็นกระบวนการที่ผู้บริหารจะนำออกมาหรือแสดงออกมาใช้เพื่อให้เกิดผลหรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้ที่อยู่รอบข้างในองค์กร ซึ่งปัจจัยที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้นำมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้นำจะต้องมีคุณสมบัติเฉพาะตัวหรือความสามารถพิเศษบางอย่างที่คนรอบข้างไม่มีและเป็นที่ยอมรับ รวมถึงยังเป็นผู้ที่ประกอบไปด้วยความรู้ความสามารถ หรืออาจเป็นผู้ที่มีพร้อมทั้งศาสตร์และศิลป์ มีความเข้าใจและสามารถปรับเปลี่ยนความต้องการของคน หรือสนองตอบความต้องการของคนได้ดี เพราะถ้าผู้นำสามารถเปลี่ยนความต้องการของคนได้ก็สามารถเปลี่ยนทัศนคติ หรือเจตนาคติของคน ๆ นั้นได้ นอกจากนั้น ผู้นำที่ดีจะต้องช่วยในการพัฒนาให้คน ๆ นั้นให้มีความรู้ความสามารถ หรือมีความเจริญก้าวหน้าในอาชีพการงานตามศักยภาพของคน ๆ นั้นด้วย และยังสอดคล้องกับ ศรีเสด็จ กองแกน (2566) พบว่า ความขัดแย้งนำไปสู่ความสร้างสรรค์ได้หากเข้าใจและมีการจัดการที่ดี แต่ความขัดแย้ง ถ้ามากเกินไป ขาดความเข้าใจ และขาดการจัดการที่ดีนำไปสู่ความรุนแรงและความเสียหายที่ตามมา ทั้งนี้ มนุษย์เราดำรงชีพประจำวันควบคู่ไปกับปัญหาความขัดแย้งไม่ว่าทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการเมือง ที่อาจจะเกิดขึ้นเล็กน้อยต่างกันในแต่ละบุคคล แต่ละองค์กร ความขัดแย้ง มีทั้งเป็นประโยชน์ และไม่มีประโยชน์ หากไม่ทำความเข้าใจและ

บริหารไม่ดี ดังนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่มนุษย์เราต้องเข้าใจและคิดว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ トラบใดที่ยังมีชีวิตและดำรงชีพร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม

การเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการบริหารงานของรัฐบาลที่เหมาะสม ได้ข้อค้นพบว่า เพื่อพัฒนาการบริหารงานของรัฐบาลให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ มากยิ่งขึ้น ควรมีแนวทางดังนี้

1) การส่งเสริมความเป็นผู้นำที่มีหลักการและความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ต่อประชาชนและสังคมอย่างมีความเป็นธรรม โดยเน้นการส่งเสริมการเป็นตัวแทนจากประชาชนและการรับฟังความคิดเห็นของผู้ชนะเลือกตั้งเพื่อสร้างความโปร่งใสและความไว้วางใจในการปฏิบัติงานของผู้นำ

2) การส่งเสริมการศึกษาและพัฒนาทักษะ ด้านต่าง ๆ เพื่อเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้นำ ตัวอย่างการพัฒนาทักษะการสื่อสาร การประชาสัมพันธ์ การบริหารการประชุม การให้ข้อเสนอแนะ และการเตรียมความพร้อมในการเผชิญกับความท้าทายและปัญหาที่อาจเกิดขึ้น เป็นต้น

3) การสร้างและส่งเสริมวัฒนธรรมองค์กรที่เปิดกว้างและโปร่งใส โดยให้โอกาสแก่ผู้นำและบุคลากรทั้งภายในและภายนอกองค์กรมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และการวางแผน

4) การสร้างระบบการตรวจสอบและการติดตามผลเพื่อให้ผู้นำมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ของตนเอง และเพื่อให้สามารถปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่อง

5) การสร้างความเข้าใจและความเชื่อมั่นของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้นำ

โดยการส่งเสริมการเปิดเผยข้อมูลและการสื่อสารอย่างเปิดเผยและโปร่งใส

6) การสนับสนุนการพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่สามารถสนับสนุนในการดำเนินงานของรัฐบาลและเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการต่อไป

7) การส่งเสริมความร่วมมือและความสัมพันธ์ภาพระหว่างประเทศและหน่วยงานภาคเอกชน เพื่อสร้างสังคมที่มั่นคงและสันติภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1) ภาครัฐสามารถนำผลการวิจัยเพื่อปรับปรุงและพัฒนานโยบายทางการเมืองในระดับภูมิภาคหรือประเทศ เช่น การเสริมสร้างความมั่นคงทางการเมือง และเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจส่วนต่างๆ ของรัฐบาล

2) ภาคธุรกิจสามารถนำข้อมูลไปใช้ในการวิเคราะห์แนวโน้มของธุรกิจในกลุ่มเป้าหมายและตลาดที่เป็นไปได้ เพื่อให้สามารถวางแผนการลงทุนในโครงการที่มีศักยภาพและเหมาะสมกับทิศทางการเมืองของประเทศ รวมถึงการปรับเปลี่ยนแผนยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกับนโยบายและแนวทางการเมือง โดยใช้ข้อมูลเพื่อประเมินผลกระทบที่เป็นไปได้จากนโยบายและมุมมองทางการเมือง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษากลุ่มเป้าหมายอื่นในที่แตกต่างกันสำหรับการศึกษาเรื่องการเมืองในประเทศไทยครั้งต่อไป ควรสำรวจข้อมูลจากกลุ่มประชากรที่แตกต่างกันในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อเข้าใจความคิดเห็นและความรู้สึกที่แตกต่างกันของประชากรในแต่ละพื้นที่

2) ควรศึกษาตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น ความพึงพอใจของประชากรต่อการเมือง โดยการสำรวจความพึงพอใจของประชากรที่มีผลต่อการรับฟังและการสนับสนุนนโยบายการเมือง

3) ควรศึกษาโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นระเบียบและครอบคลุมเกี่ยวกับประเด็นที่ศึกษา โดยการสำรวจความคิดเห็นและความเชื่อของประชากรเป็นหลัก และนำข้อมูลเหล่านี้มาเป็นข้อมูลที่ใช้ในการวางแผนนโยบายการเมืองในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- กันทิมา ติรฎ. (2560). *พฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อธุรกิจร้านอาหารริมน้ำ ในเขตเกาะเมือง อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. (ปริญญาานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- จารวี โกลดิษฐ์. (2544). การพัฒนาระบบการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษาวิทยาลัยชุมชน. *Journal of Humanities and Social Sciences Valaya Alongkorn*, 9 (1), 176-185.
- นิธินาด เจริญโภคธาต. (2542). *การมีส่วนร่วมในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของชุมชนริมคลอง เพื่ออนุรักษ์ ความหลากหลายของชนิดนกและพันธุ์ไม้ริมคลอง ตำบลบางนางลี่ อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น*. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ภูมิ มูลศิลป์ ศิริพร ดาบเพชร จุลศักดิ์ ชาญณรงค์ ชูเดช โลศิริ อัญชลี ศรีกลชาญ และ วิศรุต สำลีอ่อน. (2565). การสำรวจและติดตามการดำเนินงานการปฏิรูปด้านกฎหมายของประเทศไทย. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*. 11(3), 195-220.

- มัลลิกา บุณนาค. (2537). *สถิติเพื่อการตัดสินใจ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลิขิต ธีรเวคิน. (2545). *การเมืองการปกครองของไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- วาสนา นาน่วม. (2558). “*บิกตู*” *นายกฯ โหด มั่น ฮา*. กรุงเทพฯ: มติชน.
- วุฒิสภา. (2557). *ข้อมูลการประชุม สภานิติบัญญัติแห่งชาติ*. สืบค้นเมื่อ มกราคม 7, 2567, จาก <https://www.senate.go.th/view/>
- ศรีเสด็จ กองแกน. (2566). การจัดการความขัดแย้ง. *วารสารส่งเสริมและพัฒนาวิชาการสมัยใหม่*. 1(2), 36-49.
- สมาน ศิริเจริญสุข. (2565). สุขภาวะเชิงพุทธกับการพัฒนาความมั่นคงของมนุษย์. *วารสารวิจัยวิชาการ*. 5(5), 331-342.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. (2566). *ข้อมูลจากกลุ่มบริหารงานบุคคล*. กรุงเทพฯ: สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี.
- สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมคุณธรรมแห่งชาติ. (2550). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554)*. กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี.
- Supchaisakun, N. Kitthontham, W. Chanprasert, T & Phungphosop, N. (2014). *The Development of a Promoting Model for Sustainable Behavior Conformability with Thai Values and Culture*. Behavioral Science Research Institute (BSRI) Srinakharinwirot University
- Yamane, Taro. (1976). *Statistics: An introductory analysis (2nd ed.)*. New York: Harper and Row

ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิง
พลวัต

ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยว
ในจังหวัดภูเก็ต

A Causal Relationship of Resource-Based View and
Dynamic Capabilities Influencing Performance
Effectiveness of
Tourism Entrepreneurs in Phuket

สฤณี แผนสนธิ¹ ปพน วงศ์ตระกูล² สมนึก เพชรช่วย³ และกฤษณะ จันทร์เรือง⁴
Sarit Phaensanit, Paphon Wongtrakool, Somnuk Petchouy and Krissana
Janrueang

Email: chaiyoo@yahoo.com, Wongtrakool.p@gmail.com,
somnuk.pet2495@gmail.com, krissanaj@sau.ac.th

Received: September 23, 2024. Revised: December 16, 2024. Accepted:
April 29, 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และ 2) เพื่อศึกษาแนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่ได้รับรองมาตรฐาน จำนวน 425 ตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ

¹สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

²สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

³สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

⁴สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

สะดวก โดยค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.821 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ผลวิจัยพบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และแนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย 2 แนวทางหลัก คือ 1) แนวทางที่ให้ความสำคัญกับการสร้างนวัตกรรมเพื่อเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้แบ่งปันประสบการณ์ร่วมกัน เช่น การใช้ Line Group, Facebook Group หรือการใช้แอปพลิเคชัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้ประกอบการเข้าถึงนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ 2) แนวทางที่ให้ความสำคัญกับการปรับขนาดโครงสร้างองค์การให้มีความเหมาะสมเพื่อให้การประสานงานมีความรวดเร็ว มีการกระจายอำนาจการตัดสินใจเพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ปัจจัยทรัพยากรฐาน ความสามารถเชิงนวัตกรรม ประสิทธิภาพของผู้ประกอบการท่องเที่ยว

Abstract

This article aims were 1) to analyze a causal relationship of resource-based view and dynamic capabilities influencing performance effectiveness of tourism entrepreneurs in Phuket, and 2) To study guidelines for increasing of performance effectiveness of tourism entrepreneurs. This research was quantitative research. The data collected by questionnaires, testing with 425 tourism entrepreneurs who received certified entrepreneurs in Phuket province. The research sampling was convenience sampling. The reliability value was 0.821 of the questionnaires. The statistical analyzed data were percentage, mean, standard deviation and the confirmation component analysis.

Results of the research showed that 1) the model of causal relationship of resource-based view and dynamic capabilities influencing performance effectiveness of tourism entrepreneurs in Phuket was congruent with the empirical data which an according of hypothesis. The

guidelines for increasing of performance effectiveness of tourism entrepreneurs consists of 2 guidelines: 1) The guidelines emphasize innovation creating for provide opportunities to the tourists shared experience together such as Line groups, Facebook groups or application which accessed effectively to tourists. And 2) The guidelines emphasize to resized the structure organization for coordination and decision-making decentralizing to solve the problem quickly and efficiency.

Keywords: Resource-based view, dynamic capabilities, tourism entrepreneurs' effectiveness

บทนำ

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่หารายได้จากการท่องเที่ยวอันดับต้น ๆ ของประเทศ เพราะมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามติดอันดับโลก จังหวัดภูเก็ตมีสภาพพื้นที่เป็นเกาะมีทะเลล้อมรอบจังหวัดและมีหาดทรายที่สวยงาม โดยมีสะพานเทพกระษัตรี (สะพานขาเข้า) สะพานสารสิน 2 หรือสะพานท้าวศรีสุนทร (สะพานขาออก) ซึ่งทั้งสองสะพานเป็นทางสัญจรทางบกเชื่อมต่อกับจังหวัดพังงา และมีท่าเรือหลายท่าเรือที่สามารถเดินทางไปจังหวัดรอบข้างได้ และมีสนามบินนานาชาติจังหวัดภูเก็ตสำหรับรับรองการเดินทางทางอากาศ จังหวัดภูเก็ตมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญหลายแห่ง ได้แก่ หาดป่าตอง หาดราไวย์ หาดกะตะ หาดกะรน หาดกมลา แหลมพรหมเทพ วัดฉลอง ย่านเมืองเก่าที่ถนนถลาง และมีอาหารพื้นเมือง อาหารทะเลที่สดใหม่ ทั้งยังมีการให้บริการด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ อีกมากมาย ทำให้จังหวัดภูเก็ตกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศต้องเดินทางมาท่องเที่ยว (พรไพลิน จุลพันธ์ , 2567) ซึ่งจากรายงานสถิตินักท่องเที่ยวปี 2566 จังหวัดภูเก็ตมีรายได้การท่องเที่ยว 388,017 ล้านบาท จากนักท่องเที่ยวรวม 11,300,498 คน เป็นชาวต่างชาติ 8,376,464 คน สร้างรายได้หมุนเวียน 365,826 ล้านบาท และชาวไทย 2,924,034 คน สร้างรายได้หมุนเวียน 22,190 ล้านบาท โดยจังหวัดภูเก็ตพึ่งพิงตัวจากการท่องเที่ยวกว่า 80% ทั้งจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้รวมเมื่อเทียบกับปี 2562 (ธีรทนต์ ศรีทองเต็ม, 2566)

ขณะเดียวกันจังหวัดภูเก็ตก็มีปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการเข้ามาของนักท่องเที่ยว ทำให้ผู้ประกอบการต้องมีรูปแบบการให้บริการให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวและทันตามกระแสความต้องการของนักท่องเที่ยวเพื่อจะสามารถขยายฐานลูกค้าไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติกลุ่มใหม่ ๆ เพราะผู้บริโภค

เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนธุรกิจ ธุรกิจจึงต้องมีการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง เคลื่อนไหวตลอดเวลา การพัฒนากลยุทธ์เพื่อการแข่งขันให้ประสบความสำเร็จ จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นด้านการให้บริการ การจัดเตรียมสถานที่ การสร้างความพร้อมในเรื่องเครื่องมืออุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีไว้ให้บริการแก่ลูกค้า (ธนาคารกรุงศรีอยุธยา, 2564) อีกทั้งยังช่วยกระจายความเสี่ยงท่ามกลางสถานการณ์ปัญหาภูมิรัฐศาสตร์ โดยเฉพาะกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวอินเดีย ซึ่งถือเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีกำลังซื้อสูงและมีโอกาสจะกลายเป็นกลุ่มลูกค้าสำคัญของภาคการท่องเที่ยวภูเก็ต รวมถึงการพัฒนาโรงแรมให้มีคุณภาพและต้องรักษามาตรฐานในการรักษาความปลอดภัยด้านสุขอนามัยเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยว (ธนา ตุลยกิจวัตร, 2565) เนื่องจากผู้ประกอบการท่องเที่ยวมุ่งเน้นการให้บริการเป็นหัวใจหลัก คุณภาพบริการที่เกิดขึ้นจึงต้องมีประสิทธิภาพและต้องมีการพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า ซึ่งคุณภาพบริการจะอยู่ในระดับมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับรับรู้การบริการที่ได้รับจริงกับความคาดหวังที่ตั้งไว้ก่อนเข้ารับบริการ ซึ่งจะต้องทำให้ลูกค้าเกิดความประทับใจ รู้สึกไม่สิ้นเปลืองกับจำนวนเงินที่จ่ายออกไป คุณภาพบริการจึงเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญและเป็นเครื่องมือในการวัดระดับการรับรู้ของผู้ใช้บริการที่จะสร้างความแตกต่างของธุรกิจให้เหนือกว่าคู่แข่งได้ (ชมสุภักดิ์ ครุฑทะกะ, 2564)

จากความสำคัญข้างต้นผู้วิจัยสนใจศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งผู้วิจัยคาดหวังว่าข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต นำข้อมูลไปใช้ในการตัดสินใจและวางแผนในการพัฒนาธุรกิจเพื่อเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานแก่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาแนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่ได้รับรองมาตรฐาน จำนวนทั้งสิ้น 774 แห่ง (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2567)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่ได้รับรองมาตรฐานจากสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาภาคใต้เขต 2 จังหวัดภูเก็ต ใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามเงื่อนไขของการวิเคราะห์สมการโครงสร้างต้องมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 200 ตัวอย่างขึ้นไปในกรณีที่ไม่เดลไม่มีความซับซ้อน (Hair et al., 2014) ที่ได้กล่าวว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมกับการใช้สถิติการวิเคราะห์พหุตัวแปร ควรมีจำนวนอย่างน้อย 5-10 เท่าของดัชนีชี้วัดและควรมีขนาดตัวอย่างอย่างน้อย 200 ตัวอย่าง หรือ 5 เท่าของข้อคำถาม (Kline, 2016) ในการวิจัยนี้มีตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 15 ตัวแปร 85 ข้อคำถาม ขนาดกลุ่มตัวอย่างจึงไม่ควรน้อยกว่า 425 ตัวอย่าง (85 ข้อคำถาม x 5 เท่า) ถือได้ว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามเงื่อนไขในการวิเคราะห์ ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 425 คน จากนั้นผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience sampling)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ทรัพยากรฐาน ความสามารถเชิงนวัตกรรม ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีทรัพยากรฐาน แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถเชิงนวัตกรรม แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกลยุทธ์การสร้างรายได้เปรียบทางการแข่งขัน แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิผลการดำเนินงาน รวมถึงเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยนี้ใช้พื้นที่ในการดำเนินการวิจัยเป็นการศึกษาเฉพาะผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยนี้เริ่มทำการศึกษาในช่วงเดือนพฤษภาคม ถึง เดือนกรกฎาคม 2567

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัยในครั้งนี้คือ ใต้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaires) โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

3.1 การศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการ และโครงสร้างของตัวแปรที่ต้องการศึกษา รวมทั้งสร้างข้อคำถามตามนิยามเชิงปฏิบัติการ

3.2 สร้างแบบสอบถามโดยนำข้อคำถามที่ได้พัฒนาเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งนำฉบับร่างแบบสอบถามทำการทดสอบหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน และการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยทดลอง (Try out) กับตัวอย่างจำนวน 30 ตัวอย่าง ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.66-1.00 และได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.821

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต จนครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง และทำการคัดเลือกกรณีศึกษา และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inference statistics) เพื่อวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (First order confirmatory factor analysis)

ผลการวิจัย

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 425 คน พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 63.27 มีอายุระหว่าง 40-50 ปี ร้อยละ 41.82 มีสถานภาพสมรส ร้อยละ 65.91 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 46.67 มีประสบการณ์ดำเนินธุรกิจมาแล้วมากกว่า 15 ปี ร้อยละ 39.64 ซึ่งสรุปผลศึกษาได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม

ตัวแปร	\bar{X}	S.D.	ระดับความสำคัญ
ปัจจัยฐานทรัพยากร	3.667	0.651	มาก
ด้านโครงสร้างองค์กร	3.781	0.545	มาก
ด้านวัฒนธรรมองค์กร	3.539	0.689	มาก

ด้านการจัดการองค์กร	3.697	0.639	มาก
ด้านการให้รางวัล	3.659	0.694	มาก
ด้านการจัดการทรัพยากร	3.661	0.686	มาก

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม (ต่อ)

ตัวแปร	\bar{X}	S.D.	ระดับความสำคัญ
ปัจจัยความสามารถเชิงพลวัต	3.668	0.666	มาก
ด้านการรับรู้	3.691	0.633	มาก
ด้านการค้นหาโอกาส	3.777	0.682	มาก
ด้านการคว้าโอกาส	3.619	0.655	มาก
ด้านการปรับเปลี่ยน	3.584	0.692	มาก
ปัจจัยกลยุทธ์การสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน	3.640	0.648	มาก
ด้านการตลาดดิจิทัล	3.650	0.663	มาก
ด้านการสร้างความแตกต่าง	3.627	0.637	มาก
ด้านการมุ่งตลาดเฉพาะกลุ่ม	3.642	0.645	มาก
ประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยว	3.614	0.566	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ประสิทธิภาพของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.614) ขณะที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ให้ ความสำคัญต่อปัจจัยความสามารถเชิงพลวัต อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.668) โดย พบว่า ด้านการค้นหาโอกาส มีความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.777) รองลงมา ด้านการรับรู้ มีความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.691) และน้อยที่สุดคือ ด้านการ ปรับเปลี่ยน มีความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.584) ตามลำดับ ในขณะที่ ผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ให้ความสำคัญต่อปัจจัยฐานทรัพยากร อยู่ใน ระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.667) โดยพบว่า ด้านโครงสร้างองค์กร มีความสำคัญในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ย 3.781) รองลงมา ด้านการจัดการองค์กร มีความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.697) และน้อยที่สุดคือ ด้านวัฒนธรรมองค์กร มีความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.539) ตามลำดับ และพบว่า ปัจจัยกลยุทธ์การสร้างความได้เปรียบทางการ แข่งขัน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.640) โดยพบว่า ด้านการตลาดดิจิทัล มี ความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.650) รองลงมา ด้านการมุ่งตลาดเฉพาะกลุ่ม มี ความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.642) และน้อยที่สุดคือ ด้านการสร้างความ แตกต่าง มีความสำคัญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.627) ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยฐานทรัพยากร และ ความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัด ภูเก็ต แสดงดังตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องและความกลมกลืนของโมเดล ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ดัชนีบ่งชี้ความเหมาะสมพอดี	ค่าดัชนี	เกณฑ์	ผลบ่งชี้
1. ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square: χ^2)	167.599	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ	-
2. ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (p-value)	0.534	$p > 0.05$	ผ่านเกณฑ์
3. ค่าสถิติไค-สแควร์สัมพัทธ์	1.995	$\chi^2 / df < 2.00$	ผ่านเกณฑ์
4. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดี (GFI)	0.975	$GFI > 0.95$	ผ่านเกณฑ์
5. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีที่ปรับแก้ (AGFI)	0.958	$AGFI > 0.95$	ผ่านเกณฑ์
7. ดัชนีรากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA)	0.045	$RMSEA < 0.05$	ผ่านเกณฑ์
8. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีเชิงเปรียบเทียบ (CFI)	0.996	$CFI > 0.95$	ผ่านเกณฑ์

จากตารางที่ 2 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องค่า Chi-square = 167.599, $\chi^2 / df = 1.995$, p-value = 0.534, GFI = 0.975, AGFI = 0.958, RMSEA = 0.045 และ CFI = 0.996 มีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่านัยสำคัญทางสถิติ (p) ค่าค่าสถิติไค-สแควร์สัมพัทธ์ (Relative Chi-square) เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด สามารถแสดงค่าสถิติจากโมเดลที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังภาพที่ 2 ดังนี้

ปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ได้รับอิทธิพลทางตรงมากที่สุดจากปัจจัยความสามารถเชิงพลวัต มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.577 รองลงมาคือ ปัจจัยกลยุทธ์ความได้เปรียบทางการแข่งขัน มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.474 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ขณะเดียวกันก็ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากปัจจัยความสามารถเชิงพลวัต ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.342 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และน้อยที่สุดพบว่า ปัจจัยฐานทรัพยากร อิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.370 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยองค์ประกอบทั้งหมดสามารถรวมกันพยากรณ์ตัวแปรแฝงภายในและองค์ประกอบประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ได้ร้อยละ 47.50

2. แนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ผู้ประกอบการท่องเที่ยวควรนำนวัตกรรมมาใช้พัฒนาและสร้างสรรค์การบริการผ่านการมีส่วนร่วมของพนักงาน เพื่อให้พนักงานมีความภูมิใจในการปฏิบัติงาน ได้รับการยอมรับจากลูกค้า และทำให้ลูกค้าทั้งที่เป็นนักท่องเที่ยว และลูกค้าธุรกิจได้รับการบริการรูปแบบใหม่ ๆ ที่สามารถตอบโจทย์ความต้องการของลูกค้า

และเกิดความพึงพอใจในการบริการแบบคาดไม่ถึง เพื่อให้ลูกค้ามีทางเลือกในการรับบริการที่ใช้นวัตกรรมอย่างสร้างสรรค์ในการบริการทั้งบริการการพักผ่อน การพักผ่อน และเกิดประสิทธิภาพการทำงานแบบพันธมิตรที่ได้รับประโยชน์ร่วมกันเชิงรายได้ของธุรกิจ นอกจากนี้การจัดโครงสร้างองค์การให้มีขนาดเหมาะสมเพื่อเอื้อต่อการประสานงานได้อย่างรวดเร็ว รวมถึงการกระจายอำนาจการตัดสินใจเพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างเต็มที่ ตลอดจนการสร้างวัฒนธรรมองค์กรให้เอื้อต่อการแสดงความคิดเห็น และการออกแบบสถานที่การทำงานให้เอื้อต่อการเกิดความคิดสร้างสรรค์สินค้าและบริการให้มีความแตกต่าง และการปรับคนในองค์กรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี เป็นต้น

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยฐานทรัพยากร และความสามารถเชิงพลวัต ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องค่า Chi-square = 167.599, $\chi^2/df = 1.995$, p-value = 0.534, GFI = 0.975, AGFI = 0.958, RMSEA = 0.045 และ CFI = 0.996 มีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยองค์ประกอบทั้งหมดสามารถร่วมกันพยากรณ์ตัวแปรแฝงภายในและองค์ประกอบประสิทธิผลการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพพร้อมปรับเปลี่ยนแนวคิดโดยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรม หรือสร้างความแตกต่างของรูปแบบธุรกิจหรือผลิตภัณฑ์ รวมถึงการพัฒนาศักยภาพของธุรกิจตนเองให้สามารถแข่งขันได้ ส่งผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยผลที่ได้จากการวิจัยมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ บุญศิริกา วังษ์วานิช (2565) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของความสามารถเชิงพลวัต และนวัตกรรมต่อผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย ที่พบว่า ความสามารถเชิงพลวัตมีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรม และมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาแต่ละปัจจัยมีผลการศึกษาดังนี้

1.1 ปัจจัยประสิทธิผลของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.614$, S.D. = 0.566) อาจเป็นเพราะ ผู้ประกอบการท่องเที่ยวย่อมต้องการเห็นประสิทธิผลของการดำเนินงานกว่าสิ่งใด ๆ การที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวจะประสบความสำเร็จในการดำเนินงานต้องสามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด หรือใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเพื่อทำให้การปฏิบัติงานประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่เป็นไปตามความมุ่งหวังของผู้ประกอบการ

ท่องเที่ยว โดยผลที่ได้จากการวิจัยมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ฐานิกา เชาวลิต (2566) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้ประกอบการ SMEs รายย่อยที่ประสบความสำเร็จในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ที่พบว่า ประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้ประกอบการ SMEs รายย่อย อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ นฤมล ทองกอบสม (2564) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพการดำเนินงานธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจไม้ยางพารา จังหวัดสงขลา ที่พบว่า ประสิทธิภาพการดำเนินงานธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจไม้ยางพารา จังหวัดสงขลา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

1.2 ปัจจัยทรัพยากรฐาน พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.667$, S.D. = 0.651) โดยพบว่า ด้านโครงสร้างองค์กร มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.781$, S.D. = 0.545) รองลงมา ด้านการจัดการองค์กร มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.697$, S.D. = 0.639) และน้อยที่สุดคือ ด้านวัฒนธรรมองค์กร มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.539$, S.D. = 0.689) ตามลำดับ อาจเป็นเพราะ การที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวให้ความสำคัญต่อปัจจัยทรัพยากรฐาน ซึ่งประกอบด้วย โครงสร้างองค์กร การจัดการองค์กร และวัฒนธรรมองค์กร ทำให้เกิดการดำเนินงานร่วมกันดำเนินงานให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายขององค์กร เนื่องจากผู้ประกอบการท่องเที่ยวต้องเผชิญกับปัจจัยแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วไม่ว่าจะเป็นด้านสังคมเศรษฐกิจโลกาภิวัตน์ และเทคโนโลยี ทำให้องค์กรต้องมีแนวทางในการจัดการที่ทันสมัยเพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว ผลที่ได้จากการวิจัยมีความสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ Adam, A. et al. (2022) ศึกษาเรื่อง The Resource-Based View Theory and Women Microbusiness Entrepreneurs: A Contribution to Business Sustainability ที่พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กที่เป็นผู้หญิงให้ความสำคัญอย่างมากต่อปัจจัยทรัพยากรฐาน เนื่องจากปัจจัยทรัพยากรฐานเป็นกุญแจสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพทางธุรกิจคือการใช้ประโยชน์จากลักษณะภายในของธุรกิจในการพัฒนาศักยภาพเพื่อให้ได้เปรียบทางการแข่งขันที่ยั่งยืน และสอดคล้องกับ Nurul Wardani Lubis (2022) ศึกษาเรื่อง Resource Based View (RBV) in Improving Company Strategic Capacity ที่พบว่า กิจกรรมต่าง ๆ ให้ความสำคัญอย่างมากต่อปัจจัยทรัพยากรฐาน เนื่องจากการที่ผู้ประกอบการมีการจัดการและใช้ทรัพยากรภายในองค์กรอย่างเหมาะสมเป็นทรัพยากรที่สร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขันและเพิ่มศักยภาพเชิงกลยุทธ์ที่เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันสูงแก่กิจการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 ปัจจัยความสามารถเชิงนวัตกรรม พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.668$, S.D. = 0.666) โดยพบว่า ด้านการค้นหาโอกาส มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.777$, S.D. = 0.682) รองลงมา ด้านการรับรู้ มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.691$, S.D. = 0.633) และน้อยที่สุดคือ ด้านการปรับเปลี่ยน มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.584$,

S.D. = 0.692) ตามลำดับ อาจเป็นเพราะ การเปลี่ยนแปลงทางสภาพแวดล้อมมีผลกระทบต่อการดำเนินงานของธุรกิจท่องเที่ยว เช่น ความผันผวนทางเศรษฐกิจ ความรุนแรงของการแข่งขันในตลาดที่สูงขึ้น และผลิตภัณฑ์หรือบริการมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นต้น ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการดำเนินงาน ผู้ประกอบการท่องเที่ยวจึงให้ความสำคัญต่อการดำเนินงานที่มุ่งเน้นการใช้ความสามารถเชิงนวัตกรรมอย่างมาก เพื่อให้เกิดนวัตกรรมในองค์กรที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้ธุรกิจสามารถแข่งขันกับคู่แข่งในตลาดเดียวกันได้ ผลที่ได้จากการวิจัยมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศศิณีภา ศรีกัลยานิวาท (2565) ศึกษาเรื่อง ความสามารถเชิงนวัตกรรมที่ส่งผลกระทบต่อความได้เปรียบทางการแข่งขันและผลการดำเนินงานของธุรกิจโรงแรมขนาดเล็กในประเทศไทย ที่พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อความสามารถเชิงนวัตกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากสู่การสร้างนวัตกรรมองค์กรให้มีความแตกต่างและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะเจาะจง จะช่วยให้การให้เกิดการบริการรูปแบบใหม่ ๆ ที่ตรงกับความต้องการของลูกค้าเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพของการให้บริการ และสอดคล้องกับ บุญฐริกา วงษ์วานิช (2565) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของความสามารถเชิงพลวัต และนวัตกรรมต่อผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย ที่พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อความสามารถเชิงพลวัตในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เนื่องจากการพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่องช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในกระบวนการผลิตเพราะช่วยลดข้อผิดพลาดและมีความรวดเร็วในการผลิตสูง

1.4 ปัจจัยกลยุทธ์การสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.640$, S.D. = 0.648) โดยพบว่า ด้านการตลาดดิจิทัล มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.650$, S.D. = 0.663) รองลงมา ด้านการมุ่งตลาดเฉพาะกลุ่ม มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.642$, S.D. = 0.645) และน้อยที่สุดคือ ด้านการสร้าง ความแตกต่าง มีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X} = 3.627$, S.D. = 0.637) ตามลำดับ อาจเป็นเพราะ ความได้เปรียบทางการแข่งขันช่วยให้กิจการสามารถเอาชนะคู่แข่งและอยู่รอดในธุรกิจได้ องค์กรต้องสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันให้เหนือกว่าคู่แข่งด้วยการคิดสิ่งใหม่ ๆ และกระบวนการใหม่ในการทำงาน เพื่อก่อให้เกิดความสามารถในการแข่งขันและสร้างความแตกต่างเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้า รวมถึงนำไปใช้ในการวางแผนเตรียมความพร้อมปรับตัวและพัฒนาผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นฤมล ทองกอบสม (2564) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพการดำเนินงานธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจไม้ยางพารา จังหวัดสงขลา ที่พบว่า ระดับความสำคัญของปัจจัยด้านการแข่งขัน

ของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจไม้อย่างพารา จังหวัดสงขลา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2. เพื่อศึกษาแนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ผู้ประกอบการท่องเที่ยวจะต้องทราบถึงเป้าหมายองค์กรว่ามีทิศทางดำเนินงานอย่างไร รวมถึงมีกลุ่มลูกค้าเป้าหมายเป็นใครเพื่อจะได้กำหนดตำแหน่งทางการตลาดได้อย่างถูกต้อง ซึ่งแนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย 2 แนวทางหลัก คือ

2.1 แนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นจุดเด่นเพื่อมอบประสบการณ์ที่แตกต่างให้กับ นักท่องเที่ยว โดยเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้แบ่งปันประสบการณ์ร่วมกัน และสร้างนวัตกรรมด้วยการนำเทคโนโลยีมาช่วยในการติดต่อสื่อสาร เช่น การใช้ Line Group, Facebook Group หรือการใช้แอปพลิเคชันช่วยในการบริหารจัดการงานภายในองค์กร การมีเว็บไซต์ให้นักท่องเที่ยวสามารถออกแบบโปรแกรมการท่องเที่ยวได้ด้วยตัวเอง รวมถึงการทำการตลาดด้วยกลยุทธ์ Digital Marketing เพื่อเป็นช่องทางในการติดต่อสื่อสารและการเข้าถึงข้อมูลให้มีความสะดวกมากขึ้น ซึ่งมีความสอดคล้องในทำนองเดียวกันกับผลงานวิจัยของ อัจฉริยาพร คันธมาลาเจริญ (2564) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวในแนวทางการท่องเที่ยว 4.0 กรณีศึกษาพื้นที่ตำบลกีดช้าง อำเภอมะแตง จังหวัดเชียงใหม่ ที่พบว่า การใช้สื่อสังคมออนไลน์ประชาสัมพันธ์ เช่น Line, Facebook ซึ่งเป็นเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่ได้รับ ความนิยมและมีความน่าเชื่อถือในการประชาสัมพันธ์ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยว และเพื่อนำพานักท่องเที่ยวเข้าสู่เว็บไซต์ ซึ่งจะช่วยให้สามารถเข้าถึง นักท่องเที่ยวได้มีประสิทธิภาพ

2.2 แนวทางการเพิ่มประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับการปรับโครงสร้างองค์กรให้มีขนาดลดลง เพื่อให้เอื้อต่อการประสานงานได้อย่างรวดเร็ว มีการกระจายอำนาจการตัดสินใจ ทีมงานหรือพนักงานมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับลูกค้าเพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็วและมี ประสิทธิภาพ การสร้างวัฒนธรรมองค์กรให้เอื้อต่อการแสดงความคิดเห็น การออกแบบสถานที่การทำงานให้เอื้อต่อการเกิดความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างสรรค์สินค้าและบริการที่มีความแตกต่างจากคู่แข่ง และการพัฒนาพนักงานในองค์กรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี เป็นต้น ซึ่งมีความสอดคล้องในทำนองเดียวกันกับ ผลงานวิจัยของ บุษศิริ อัครวงศ์วิภาส (2565) ศึกษาเรื่อง แนวทางการเพิ่มคุณภาพการ ให้บริการของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย ที่พบว่า ผู้ประกอบการท่องเที่ยวต้องมีความยืดหยุ่นตามสถานการณ์โดยต้องอาศัยการรักษาความสมดุลในด้านโครงสร้าง

องค์กรโดยผู้บริหารต้องดำเนินการวางแผนการจัดองค์กรให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และส่งเสริมให้พนักงานได้ทำงานในหน้าที่ที่เหมาะสมตามทักษะและความรู้ที่เหมาะสม งาน เพื่อเป็นกลไกสำคัญเพื่อการขับเคลื่อนองค์กรให้สอดคล้องกับนโยบายและ เป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารธุรกิจ และเป็นการสร้างโอกาสหรือทางรอดของ องค์กร

องค์ความรู้ที่ได้รับ

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาพบได้ว่า การที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวเข้าใจ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทรัพยากรพื้นฐาน กลยุทธ์ความได้เปรียบทางการแข่งขัน และความสามารถเชิงพลวัต จะช่วยยกระดับคุณภาพการให้บริการเพื่อสนองความ ต้องการและทำให้ผู้มาใช้บริการรู้สึกพึงพอใจ กล่าวโดยสรุป ผู้ประกอบการท่องเที่ยว สามารถพัฒนากรอบการทำงานโดยไม่ได้ยึดติดอยู่เพียงกรอบกลยุทธ์ทางการตลาดใน การดำเนินธุรกิจเท่านั้น หากแต่การจัดสรรทรัพยากรภายในธุรกิจจะก่อให้เกิด ความสามารถเหนือกว่าธุรกิจคู่แข่ง ลอกเลียนแบบได้ยาก และสามารถสร้างคุณค่าที่ แตกต่างให้กับสินค้าและบริการที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวทั้ง ในปัจจุบันและอนาคตได้ และทรัพยากรที่หายากจะทำให้ผู้ประกอบการท่องเที่ยว สามารถสร้างระดับความสามารถในการแข่งขันที่ผู้ประกอบการทุกคนล้วนต้องการให้ เกิดขึ้นในการทำธุรกิจเพราะหมายถึง การได้ผลกำไรเพิ่มขึ้น การใช้เวลาลดลง การใช้ ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า เป็นต้น ซึ่งหากธุรกิจสามารถทำให้เกิดประสิทธิภาพได้อย่าง แท้จริง ธุรกิจจะต้องมีการเติบโตได้อย่างรวดเร็วและเกิดประสิทธิผลต่อผู้ประกอบการ อย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. หน่วยงานรัฐควรร่วมมือกับผู้ประกอบการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตในการ ส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้ประกอบการที่มีทุนจดทะเบียนน้อย ทำความเข้าใจต่อประสิทธิภาพ การดำเนินงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อช่วยเพิ่มความสามารถการแข่งขันให้กิจการ สามารถดำเนินกิจการไปได้ด้วยดี และบรรลุเป้าหมายได้
2. ผู้ประกอบการท่องเที่ยวควรมีนโยบายจัดโครงสร้างองค์กรให้เหมาะสม โดยการจัดแบ่งส่วนงานที่รับผิดชอบตามบทบาทหน้าที่ของแต่ละงานอย่างเหมาะสม โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและทักษะในงานที่ต้องรับผิดชอบเพื่อให้สามารถ

ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีการกำหนดสายการบังคับบัญชาที่ชัดเจน และสนับสนุนให้การกระจายอำนาจในการตัดสินใจแก่บุคลากรตามความเหมาะสม

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. ผู้ประกอบการขององค์กรควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถเชิงนวัตกรรมมีอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการท่องเที่ยว และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากความสามารถได้เปรียบทางการแข่งขัน ทั้งนี้องค์กรสามารถเพิ่มความได้เปรียบทางการแข่งขัน โดยทำผ่านแนวทางต่าง ๆ เช่น การเป็นผู้นำด้านต้นทุน การสร้างความแตกต่าง และการมุ่งเฉพาะส่วน

2. ผู้ประกอบการควรวางแผนและสร้างกลยุทธ์ใหม่ ๆ เพื่อรุกตลาด ทำการปรับปรุงสินค้าหรือบริการให้เป็นจุดสนใจ และสร้างความแปลกใหม่ให้กับผู้บริโภค เพื่อให้ทันตามกระแสอยู่เสมอ

3. ผู้ประกอบการควรส่งเสริมความสามารถเชิงพลวัตของพนักงานโดยให้พนักงานมีอิสระในการแสดงความคิดเห็นและสร้างสรรค์ได้อย่างเต็มที่เพื่อให้เกิดการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการที่แตกต่างอันเกิดมาจากนวัตกรรมในงานที่เชื่อมโยงกับความพึงพอใจของลูกค้า

4. ผู้ประกอบการควรผลักดันให้พนักงานเข้าร่วมการจัดอบรมให้ความรู้ของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ เสริมสร้างทักษะที่จำเป็นกับงานที่ทำในด้านการมีนวัตกรรม เทคโนโลยี แพลตฟอร์มในการทำธุรกิจ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาด้วยรูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เช่น การ สัมภาษณ์เชิงลึก (In Depth Interview) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีศักยภาพให้พัฒนาไปสู่ความเป็นธุรกิจที่มีความมั่นคงและยั่งยืน รวมทั้งการยกระดับขนาดของธุรกิจไปสู่อุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2567). **ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต**. กรุงเทพฯ: กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- ชมสุภักดิ์ ครุฑทกะ. (2564). ความคาดหวังของผู้รับบริการที่มีต่อคุณภาพการให้บริการธุรกิจโฮสเทลในเขตกรุงเทพมหานคร. **วารสารการจัดการและการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ปีที่ 8** ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2564, 65-79.
- ฐานิกา เชาวลิต. (2566). **ประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้ประกอบการ SMEs รายย่อยที่ประสบความสำเร็จในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร**. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 7 กรกฎาคม 2567 จาก <https://mmm.ru.ac.th/MMM/IS/sat17/6214060012.pdf>
- ธรัตน์ล ศรีทองเต็ม. (2566). **บทความวิเคราะห์ภาวะการณ์ท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต**. กรุงเทพฯ: **วิจัยธุรกิจธนาคารแลนด์แอนด์เฮ้าส์**. ธนาคารแลนด์ แอนด์ เฮ้าส์ (มหาชน).
- ธนา ตฤยกิจวัตร. (2565). **ส่องท่องเที่ยวภูเก็ตเริ่มฟื้นตัว**. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 5 กรกฎาคม 2567 จาก <https://www.bangkokbiznews.com/finance/investment/1044818>
- ธนากรกรุงศรีอยุธยา. (2564). **ธุรกิจโรงแรมปรับตัวอย่างไรดี? ให้ทันกระแส Staycation**. กรุงเทพฯ: ธนากรกรุงศรีอยุธยา.
- นฤมล ทองกอบสม. (2564). **ประสิทธิภาพการดำเนินงานธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในธุรกิจไม้อย่างพารา จังหวัดสงขลา**. **วารสารเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีที่ 13** ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2564, 101-122.
- บุญชฎริกา วงษ์วานิช. (2565). **อิทธิพลของความสามารถเชิงพลวัต และนวัตกรรมต่อผลการดำเนินงานของอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย**. **RMUTT Global Business and Economics Review ปีที่ 18** ฉบับที่ 2: กรกฎาคม - ธันวาคม 2566, 57-74.
- บุษศิริดี อัครวงศ์วิภาส. (2565). **แนวทางการเพิ่มคุณภาพการให้บริการของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย**. **วารสารวิชาการการจัดการภาครัฐและเอกชน ปีที่ 4** ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม 2565, 180-195.

- พรไพลิน จุลพันธ์. (2567). รายงานเศรษฐกิจการท่องเที่ยว. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 4 กรกฎาคม 2567 จาก <https://www.bangkokbiznews.com/business/business/1116291>
- ศศิณีภา ศรีกัลยานิวัฒ. (2565). **ความสามารถเชิงนวัตกรรมที่ส่งผลต่อความได้เปรียบทางการแข่งขันและผลการดำเนินงานของธุรกิจโรงแรมขนาดเล็กในประเทศไทย.** วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาการบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- อัจฉริยาพร คันธมาลาเจริญ. (2564). **การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวในแนวทางการท่องเที่ยว 4.0 กรณีศึกษาพื้นที่ตำบลกีดช้าง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่.** ปริญญาการวางแผนภาคและเมืองมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวางแผนเมืองและสภาพแวดล้อม. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- Adam, A., Abdullah, W.R.W., Maruhun, E.N.S., Anwar, I.S.K., & Salin, A.S.A.P. (2022). The Resource-Based View Theory and Women Microbusiness Entrepreneurs: A Contribution to Business Sustainability. **International Journal of Academic Research in Business and Social Sciences Vol. 12**, No. 10, pg. 2915-2932.
- Hair, J. F. (Jr.), Hult, G. T. M., Ringle, C. M., & Sarstedt, M. (2014). A Primer on Partial Least Squares Structural Equation Modeling (PLS-SEM). California, CA: Sage Publications
- Kline. (2016). **Principle and Practice of Structural Equation Modeling.** New York: The Guilford Press.
- Nurul Wardani Lubis. (2022). Resource Based View (RBV) in Improving Company Strategic Capacity. **Research Horizon Vol. 2**, no. 6, (2022), 587-596.

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคาม
ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร

A Causal Factors of Self- Preventing Behaviors from
Threats
of Internet Users in Bangkok

ภาวิช รุจาฉันท¹ สฤชดี แผนสนิท² สมนึก เพชรช่วย³ และธนบดี ฐานะชาลา⁴
Phawat Rujachan, Sarit Phaensanit, Somnuk Petchouy and Tanabodee
Tanachala

Email: Phawatrujachan@gmail.com, CHAIYOO@YAHOO.COM,
somnuk.pet2495@gmail.com, tanabodee@hotmail.com

Received: September 23, 2024. Revised: November 20, 2024. Accepted:
April 29, 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร และ 3) เพื่อศึกษาแนวทางการป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร จำนวน 330 ตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก โดยค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.782 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

¹สังกัดคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์; Faculty of Arts and Sciences, Southeast Asia University

²สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

³สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

⁴สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

ผลวิจัยพบว่า 1) ในภาพรวมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคาม ในระดับมาก 2) ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร พบว่า โมเดลมีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และ 3) แนวทางการป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานครคือ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตควรเพิ่มความระมัดระวังในการใช้อินเทอร์เน็ต โดยหลีกเลี่ยงการเข้าเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม เว็บบิตกกฎหมาย และต้องไม่ตั้งรหัสผ่านเหมือนกันทุกระบบ เพราะหากโดนแฮกเกอร์เจาะระบบสำเร็จแล้ว ระบบอื่น ๆ ก็อาจถูกเจาะระบบด้วยหากใช้รหัสผ่านเดียวกัน รวมถึงควรติดตามข่าวสารเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัย ตลอดจนไม่ส่งต่อข้อมูลที่ไม่ได้รับการยืนยันจากผู้เกี่ยวข้อง

คำสำคัญ: พฤติกรรมป้องกันตนเอง ภัยคุกคาม ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

Abstract

This article aims were 1) to study of Self- Preventing Behaviors from Threats of Internet Users in Bangkok. 2) to analysis a causal factor of self-preventing behaviors from threats of internet users in Bangkok, and 3) To study guidelines of self-preventing behaviors from threats of internet users in Bangkok. The data collected by questionnaires, testing with 330 samplings who internet users in Bangkok. The research sampling was connivance sampling. The reliability value was 0.782 of the questionnaires. The statistical analyzed data were percentage, mean, standard deviation and the confirmation component analysis.

Results of the research showed that 1) Overall, self-preventing behaviors from threats of internet users were at a highest level. 2) The result of a causal factor of self-preventing behaviors from threats of internet users in Bangkok revealed that the model was congruent with the empirical data which a according of hypothesis. And 3) The guidelines of self-preventing behaviors from threats of internet users in Bangkok; The internet users should be more careful using Internet by avoiding access inappropriate or illegal websites and must not setting the same password for every system because if a hacker successfully penetrates a system, other systems may also be penetrated too. Although it should be followed up on security news and not forward information which not been confirmed to the relevant parties.

Keywords: Self-preventing behaviors, threats, internet users

บทนำ

การที่เทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามาเพิ่มความสะดวกสบายให้กับชีวิตประจำวันของผู้คน แต่ขณะเดียวกันความท้าทายที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือ ภัยคุกคามและอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ ที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นและมีการกระทำความผิดที่สลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นตามยุคสมัย ส่งผลให้เกิดปัญหาทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างมากและมีแนวโน้มจะสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องนำมาซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นจากการถูกคุกคามทางสื่อออนไลน์ไม่ว่าจะเป็น Facebook, Line, Twitter, Instagram เป็นต้น ซึ่งมีผู้ใช้งานเป็นจำนวนมากและหากมีการใช้งานโดยขาดความระมัดระวังในเรื่องของความปลอดภัยก็อาจจะทำให้เกิดอันตรายได้ (ศรุดา ทิพย์แสง, 2563) ปัจจุบันมีจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 65.7 ล้านคน เป็นผู้ใช้อินเทอร์เน็ตรายภาคระหว่างปี 2565 (ไตรมาส 1) ถึงปี 2566 (ไตรมาส 1) มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเกือบทุกภาค โดยในปี 2566 (ไตรมาส 1) กรุงเทพมหานคร มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ต สูงที่สุดคือ ร้อยละ 95.3 รองลงมาคือ ภาคกลาง ร้อยละ 89.9 ส่วนภาคที่ใช้ต่ำที่สุดคือ ภาคเหนือ ร้อยละ 80.6 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2567) รายละเอียดดังภาพที่ 1 ดังนี้

ภาคและเขตการปกครอง	ปี				
	2565 (ไตรมาส 1)	2565 (ไตรมาส 2)	2565 (ไตรมาส 3)	2565 (ไตรมาส 4)	2566 (ไตรมาส 1)
ทั่วราชอาณาจักร	95.2	94.6	95.0	95.3	94.7
ในเขตเทศบาล	96.3	96.0	96.3	96.6	96.0
นอกเขตเทศบาล	94.2	93.3	94.0	94.2	93.6
กรุงเทพมหานคร	97.6	97.7	97.7	97.7	97.6
กลาง	96.4	95.9	96.3	96.3	95.7
เหนือ	92.6	92.0	92.5	93.4	92.1
ตะวันออกเฉียงเหนือ	94.1	93.0	93.6	93.9	93.5
ใต้	95.1	94.3	95.0	95.4	94.8

ภาพที่ 1 แสดงผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจำแนกตามภาคและเขตการปกครอง พ.ศ.2565 (ไตรมาส 1) ถึงปี 2566 (ไตรมาส 1)
ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2567)

ปัจจุบันประเทศไทยนับได้ว่าเป็นศูนย์กลางของการค้าการลงทุน การท่องเที่ยว และเป็นเส้นทางคมนาคมขนส่งที่สำคัญในภูมิภาคอาเซียน ส่งผลให้มีการเดินทางเข้า-ออกประเทศของชาวต่างชาติเป็นจำนวนมาก ทำให้ประเทศไทยมีความเสี่ยงต่อการก่อการร้ายของกลุ่มต่างชาติ ซึ่งมีเป้าหมายในการก่ออาชญากรรมที่ส่งผลต่อ

ระบบเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ (กรกช วิไลลักษณ์, 2564) ที่ผ่าน มาหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีความพยายามในการสกัดกั้นและเฝ้าระวังบุคคลอันตรายที่เป็นภัยคุกคามหรือคนร้ายข้ามชาติ โดยจะสกัดกั้นไม่ให้เข้ามาในประเทศไทยและไม่ให้ใช้ประเทศไทยเป็นที่หลบซ่อนหรือเตรียมการในการกระทำความผิดข้ามชาติ ศูนย์ปราบปรามคนร้ายข้ามชาติและเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีการเข้าจับกุมบุคคลที่แสดงอยู่ในหมายตำรวจสากลสีแดง (Interpol red notice) ซึ่งเป็นผู้ต้องหารายสำคัญและเป็นที่ต้องการตัวของต่างประเทศ โดยสามารถติดตามจับกุมผู้ต้องหาได้ทั้งสิ้น 28 ราย เป็นผู้ต้องหาสัญชาติจีน เกาหลีใต้ อังกฤษ อิตาลี เยอรมัน เช็ก ตุรกี นิวซีแลนด์ อเมริกา และรัสเซีย มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกง ฆาตกรรม ยาเสพติด กฎหมายศุลกากร สื่อบริการทางอินเทอร์เน็ต และการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ (ฉัตรชัย ศรีเมืองกาญจนา, 2562)

ขณะที่ประเทศไทยมีการพัฒนาด้านธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์มากเท่าใด ภัยคุกคามไซเบอร์ก็เป็นภัยที่ประชาชนต้องเผชิญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ทั้งการโจมตีระบบการขโมยข้อมูล การปลอมบัญชีโซเชียลมีเดีย และภัยคุกคามไซเบอร์อื่น ๆ นับวันยิ่งจะยิ่งทวีคูณความรวดเร็วขึ้นไปตามกาลเวลา ดังนั้น การเรียนรู้ ปรับตัว เพื่อรับมือ แก้ไข และป้องกัน จึงถือเป็นปัจจัยที่จะทำให้ธุรกิจภาคเอกชนและองค์กรหรือหน่วยงานภาครัฐปลอดภัยจากการจู่โจมบนโลกไซเบอร์ได้ และในปี 2024 นั้นจะเห็นว่ามี การนำเทคโนโลยีสาร AI และ Machine Learning มาใช้งานด้านความมั่นคงปลอดภัยอย่าง เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น (สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์, 2565) ใน ภาพรวมปี 2566อาชญากรรมทางไซเบอร์มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างมากตั้งแต่ 1 มีนาคม 2565 ถึง 30 พฤศจิกายน 2566 มีจำนวน 405,194 เรื่อง แบ่งเป็นคดีออนไลน์ จำนวน 375,986 เรื่อง แยกออกเป็นคดีที่เชื่อมโยง จำนวน 178,232 เรื่อง เป็นคดีที่ไม่เชื่อมโยง จำนวน 195,754 เรื่อง รวมมูลค่าความเสียหาย 50,870,352,036 บาท ส่วน ผลการอายัดบัญชีสามารถอายัดได้ 206,238 บัญชี ยอดเงินที่อายัดได้ 1,570,254,455 บาท (คารม พลพรกลาง, 2566) ซึ่งส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมที่รุนแรงของผู้คนใน สังคมเป็นอย่างมาก ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่ต้องศึกษาพฤติกรรมป้องกันตนเองจาก ภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานครเพื่อเตรียมพร้อมรับมือ

จากปัญหาข้างต้นผู้วิจัยเห็นว่า อิทธิพลของสื่อออนไลน์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใน ปัจจุบันมีความรุนแรงและขยายวงกว้างขึ้นซึ่งเป็นภัยใกล้ตัว ผู้วิจัยจึงเห็นถึงอิทธิพล ของสื่อออนไลน์ที่ส่งผลกระทบต่อผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้เพื่อให้เกิด ความเข้าใจต่อปัญหาที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อ พฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร เพื่อ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ประชาชนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใน กรุงเทพมหานคร จำนวน 8,179,800 คน (สำนักงานคณะกรรมการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ, 2567)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ประชาชนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใน กรุงเทพมหานคร ใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามเงื่อนไขของการวิเคราะห์สมการโครงสร้างต้องมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 200 ตัวอย่างขึ้นไปในกรณีที่ไม่มีความซับซ้อน (Hair et al., 2014) ที่ได้กล่าวไว้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมกับการใช้สถิติการวิเคราะห์พหุตัวแปร ควรมีจำนวนอย่างน้อย 5-10 เท่าของดัชนีชี้วัด และควรมีขนาดตัวอย่างอย่างน้อย 200 ตัวอย่าง หรือ 5 เท่าของข้อคำถาม (Kline, 2016) ในการวิจัยนี้มีตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 15 ตัวแปร 66 ข้อคำถาม ขนาดกลุ่มตัวอย่างจึงไม่ควรน้อยกว่า 330 ตัวอย่าง (66 ข้อคำถาม \times 5 เท่า) ถือได้ว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามเงื่อนไขในการวิเคราะห์ ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 330 คน จากนั้นผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience sampling)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แนวคิดของการคุกคาม แนวคิดการคุกคามสิทธิส่วนบุคคล และแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผลกระทบการสื่อสารดิจิทัล รวมถึงเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยนี้ใช้พื้นที่ในการดำเนินการวิจัยเป็นการศึกษาเฉพาะประชาชนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยนี้เริ่มทำการศึกษาในช่วงเดือนมิถุนายน ถึง เดือนสิงหาคม 2567

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัยในครั้งนี้คือ ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaires) โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

3.1 การศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการ และโครงสร้างของตัวแปรที่ต้องการศึกษา รวมทั้งสร้างข้อคำถามตามนิยามเชิงปฏิบัติการ

3.2 สร้างแบบสอบถามโดยนำข้อคำถามที่ได้พัฒนาเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งนำฉบับร่างแบบสอบถามทำการทดสอบหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน และการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยทดลอง (Try out) กับตัวอย่างจำนวน 30 ตัวอย่าง ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.66-1.00 และได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.782

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นประชาชนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร จนครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง และทำการคัดเลือกกลยุทธ์ และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inference statistics) เพื่อวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (First order confirmatory factor analysis)

ผลการวิจัย

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 330 คน พบว่า ประชาชนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 63.27 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 39.82 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 38.67 รายได้ส่วนตัว 15,0001-30,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 21.64 และพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์เกี่ยวกับภัยคุกคามทางไซเบอร์มากที่สุดคือ การได้รับโฆษณาที่ไม่พึงประสงค์ ร้อยละ 82.21 รองลงมา การถูกลอกให้เข้าเว็บไซต์ปลอมเพื่อกรอกข้อมูลเข้าระบบ ร้อยละ 68.37 และน้อยที่สุด การโดยขโมยข้อมูลส่วนตัว เช่น บัญชีผู้ใช้งาน รหัสผ่าน หรือข้อมูลทางการเงิน ร้อยละ 6.25 ตามลำดับ ซึ่งสรุปผลศึกษาได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.019$, S.D. = 0.752) ส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติด้านการรักษาความมั่นคงปลอดภัย พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.947$, S.D. = 0.515) โดยประชาชนให้ความสำคัญต่อทัศนคติด้านพฤติกรรม ($\bar{X} = 4.123$, S.D. = 0.750) รองลงมาคือ ทัศนคติด้านสติปัญญา ($\bar{X} =$

4.033, S.D. = 0.680) และน้อยที่สุดคือ ทศนคติด้านอารมณ์ (\bar{X} = 3.798, S.D. = 0.806) ตามลำดับ สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ พบว่า อยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 4.123, S.D. = 0.750) โดยประชาชนให้ความสำคัญมากที่สุดคือ อุปกรณ์ที่ใช้เชื่อมต่อสื่อออนไลน์ (\bar{X} = 4.710, S.D. = 0.573) รองลงมา ลักษณะการใช้สื่อออนไลน์ (\bar{X} = 4.173, S.D. = 0.826) และน้อยที่สุด สถานที่ใช้งานสื่อออนไลน์ (\bar{X} = 3.713, S.D. = 1.341) ตามลำดับ และพบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ความรู้ความเข้าใจความปลอดภัยทางไซเบอร์ พบว่า อยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 3.798, S.D. = 0.806) โดยประชาชนให้ความสำคัญต่อความเข้าใจในการรักษาความปลอดภัยทางไซเบอร์ (\bar{X} = 4.329, S.D. = 0.866) รองลงมา ความรู้เกี่ยวกับภัยคุกคามทางไซเบอร์ (\bar{X} = 3.806, S.D. = 1.059) และน้อยที่สุด ความรู้ในการใช้งานทางไซเบอร์ (\bar{X} = 3.706, S.D. = 1.176) ตามลำดับ

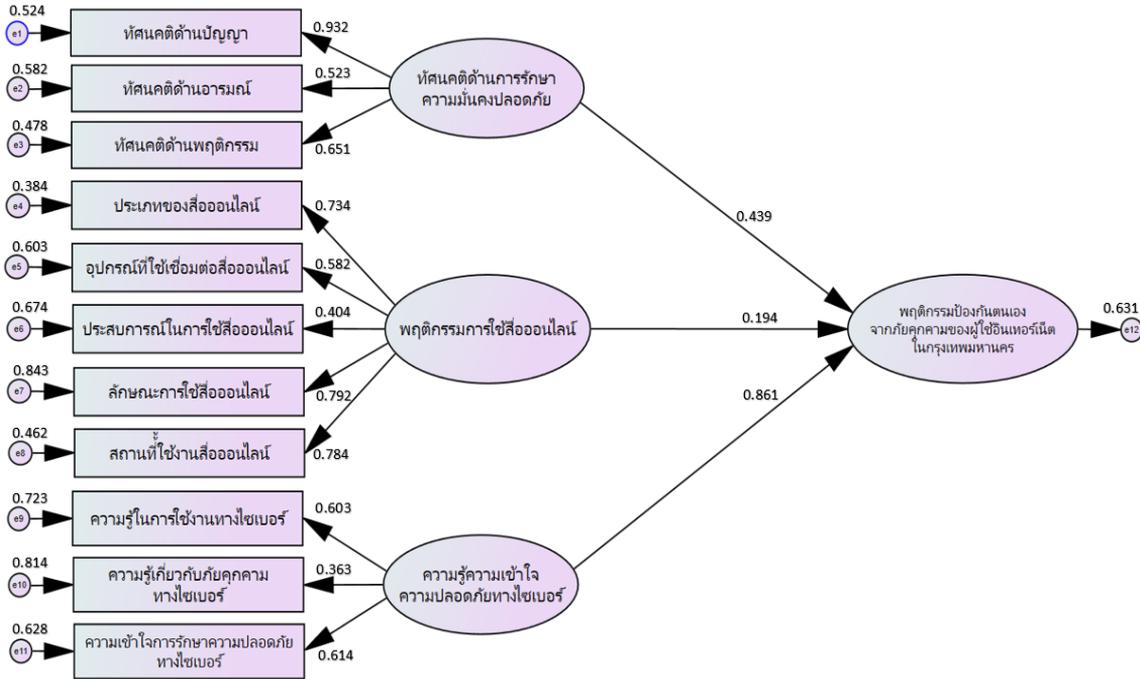
5. การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร แสดงดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องและความกลมกลืนของปัจจัยเชิงสาเหตุกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ดัชนีบ่งชี้ความเหมาะสมพอดี	ค่าดัชนี	เกณฑ์	ผลบ่งชี้
1. ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square: χ^2)	141.08	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ	-
2. ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (p-value)	0.171	p > 0.05	ผ่านเกณฑ์
3. ค่าสถิติไค-สแควร์สัมพัทธ์	1.119	$\chi^2 / df < 2.00$	ผ่านเกณฑ์
4. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดี (GFI)	0.972	GFI > 0.95	ผ่านเกณฑ์
5. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีที่ปรับแก้ (AGFI)	0.958	AGFI > 0.95	ผ่านเกณฑ์
7. ดัชนีรากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA)	0.016	RMSEA < 0.05	ผ่านเกณฑ์
8. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีเชิงเปรียบเทียบ (CFI)	0.986	CFI > 0.95	ผ่านเกณฑ์

จากตารางที่ 1 ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องค่า Chi-square = 141.08, $\chi^2 / df = 1.119$, p-value = 0.171, GFI = 0.972, AGFI = 0.958, RMSEA = 0.016 และ CFI = 0.986 มีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิง

ประจักษ์ โดยค่านัยสำคัญทางสถิติ (p) ค่าค่าสถิติไค-สแควร์สัมพัทธ์ (Relative Chi-square) เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด สามารถแสดงค่าสถิติจากโมเดลที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังภาพที่ 2 ดังนี้

Chi-square = 141.08, df = 126, Chi-square/df = 1.119, p = 0.171,
 GFI = .972, AGFI = .958, CFI = .986, RMSEA = .016

ภาพที่ 3 ค่าสถิติของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร (โมเดลที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์)

จากภาพที่ 2 พบว่า พฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตได้รับอิทธิพลทางตรงมากที่สุดจากปัจจัยความรู้ความเข้าใจความปลอดภัยทางไซเบอร์ มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.861 รองลงมาคือ ปัจจัยทัศนคติด้านการรักษาความมั่นคงปลอดภัย ส่งอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.439 และน้อยที่สุดพบว่า ปัจจัยพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ ส่งอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.194 ตาลำดับ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. พฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.019) เป็นเพราะว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานครต่างก็หันมาให้ความสนใจกับเรื่องความปลอดภัยทางไซเบอร์มากขึ้น โดยให้ความสำคัญต่อการป้องกันและรักษาความปลอดภัยของข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดยมุ่งเน้นการป้องกันไม่ให้เกิดการเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวจากบุคคลที่สามโดยไม่ได้รับอนุญาต ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ วิทวัส สุขชีพ (2566) ศึกษาเรื่อง การตระหนักรู้ถึงภัยคุกคามและอาชญากรรมไซเบอร์ของผู้ใช้งาน พบว่า มีความตระหนักรู้เกี่ยวกับภัยคุกคามและอาชญากรรมทางไซเบอร์ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในสถานศึกษา จังหวัดสุรินทร์ อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ อิศรียา ปาริชาติกานนท์ (2560) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามทางอินเทอร์เน็ตของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า พฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามทางอินเทอร์เน็ตของนิสิต อยู่ในระดับมาก

ปัจจัยทัศนคติด้านการรักษาความมั่นคงปลอดภัย พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.947) เป็นเพราะว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานครมีทัศนคติที่ให้ความสำคัญต่อความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีและพื้นที่ไซเบอร์เพื่อให้เกิดความปลอดภัย และทราบดีว่าการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่มีระบบรักษาความปลอดภัยที่ดีย่อมมีความเสี่ยงในการถูกโจมตีทางไซเบอร์ ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ สุนิ ประจิจิตร (2565) ศึกษาเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี ที่พบว่า ทัศนคติและความคิดเห็นต่อผลกระทบของสื่อสังคมออนไลน์ อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ ณิชกุล เสนาวงษ์ (2564) ศึกษาเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของคนเจนเนอเรชั่นแซดในยุคนิว นอร์มัล ในกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของคนเจนเนอเรชั่นแซด ด้านทัศนคติต่อการใช้งาน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ปัจจัยพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.123) เป็นเพราะว่า

ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานครเห็นว่าสื่อออนไลน์กลายเป็นสื่อหลักในการสื่อสาร เพราะมีต้นทุนที่ต่ำ และมีความสะดวกในการสื่อสาร อีกทั้งมีการใช้สื่อออนไลน์ในเชิงพาณิชย์เพิ่มมากขึ้น ขณะเดียวกันก็ตระหนักถึงภัยอันตรายและความเสี่ยงหลากหลายรูปแบบจากการใช้สื่อออนไลน์ ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ ปัญญพร เกื้อนุ้ย (2565) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์และการรู้เท่าทันสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียน โรงเรียนช่างกลประชาณุกุล จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างมี

พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในภาพรวมในระดับมาก และสอดคล้องกับ สุณี ประจิจิตร (2565) ศึกษาเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี ที่พบว่า พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก

ปัจจัยความรู้ความเข้าใจความปลอดภัยทางไซเบอร์ พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.798) เป็นเพราะว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานครมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ตด้วยความปลอดภัยเป็นอย่างดี โดยสามารถควบคุมพฤติกรรมการใช้งานของตนเองได้จากการตั้งค่าระบบความปลอดภัย และรู้จักการใช้งาน Function ของสื่อสังคมออนไลน์ รู้จัดการจำกัดประเภทของข้อมูล รวมถึงการคัดกรองกลุ่มเพื่อน เป็นต้น โดยผลการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ณิชารัศม์ ลิ้มปณทวินทร์ (2562) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยพยากรณ์ด้านพฤติกรรมการใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ ด้านพฤติกรรมความเสี่ยงต่อการโดนโจรกรรมข้อมูลและด้านความรู้เท่าทันสื่อกับความปลอดภัยบนโลกไซเบอร์ของกลุ่ม Generation Y ที่พบว่า คน Gen Y ส่วนใหญ่มีระดับความรู้เท่าทันสื่ออยู่ในเกณฑ์ดีทุกระดับ เพราะหลักๆแล้ว เป็นคนที่มักจะคิดก่อนโพสต์ ก่อนแชร์ข้อมูลใด ๆ อยู่เสมอด้วยเพราะรู้ดีถึงอันตรายและความเสี่ยงจากการโพสต์ข้อมูลส่วนตัวบนสื่อสังคมออนไลน์ และสอดคล้องกับ ปัญญา เกื้อนัย (2565) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์และการรู้เท่าทันสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนโรงเรียนวังกลางประชานุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทักษะการรู้เท่าทันสื่อสังคมออนไลน์ในภาพรวมในระดับมาก

2. ผลตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร มีค่าดัชนีความสอดคล้องค่า Chi-square = 141.08, Chi-square/df = 1.119, df = 126, p-value = 0.171, GFI = 0.972, AGFI = 0.958, CFI = 0.986, RMR = 0.016 และ RMSEA = 0.040 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด สรุปได้ว่า องค์กรประกอบโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร ขึ้นอยู่กับปัจจัยทัศนคติการรักษาความมั่นคงปลอดภัย ปัจจัยพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ และปัจจัยความรู้ความเข้าใจความปลอดภัยทางไซเบอร์ โดยปัจจัยพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร ได้รับอิทธิพลทางตรงจากปัจจัยความรู้ความเข้าใจความปลอดภัยทางไซเบอร์ ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.861 รองลงมา ปัจจัยพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร ได้รับอิทธิพลทางตรงจากปัจจัยทัศนคติการรักษาความมั่นคงปลอดภัย ซึ่งมีขนาดอิทธิพล

เท่ากับ 0.439 และพบว่า ปัจจัยพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร ได้รับอิทธิพลทางตรงจากปัจจัยพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.194 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานครต่างก็ให้ความสำคัญกับการใช้สื่อสังคมออนไลน์แตกต่างกัน โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตก็มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภัยคุกคามที่มีอยู่ในสื่อสังคมออนไลน์ จึงให้ความสำคัญต่อการป้องกันการรั่วไหลของข้อมูลส่วนตัวและการป้องกันการเข้าถึงข้อมูลจากผู้ไม่มีสิทธิ์ ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ อิศรียา ปาวิชาติกานนท์ (2560) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามทางอินเทอร์เน็ตของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่พบว่า แบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยที่พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากภัยคุกคามทางอินเทอร์เน็ตได้รับอิทธิพลทางบวกโดยอ้อมจากตัวแปรทุนทางจิตวิทยาผ่านตัวแปรการรับรู้ความรุนแรงของภัยคุกคามทางอินเทอร์เน็ต และได้รับอิทธิพลทางบวกโดยอ้อมจากตัวแปรการสนับสนุนทางสังคมผ่านตัวแปรมารยาทบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งตัวแปรทั้งหมดรวมกันอธิบายพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากภัยคุกคามทางอินเทอร์เน็ตได้ร้อยละ 58.6 และสอดคล้องกับ ชรินทร์ทิพย์ อะถาพัฒน์ (2563) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในชีวิตประจำวันของประชากรในกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยการใช้สื่อสังคมออนไลน์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในชีวิตประจำวันของประชากรในกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับ นิชกุล เสนาวงษ์ (2564) ศึกษาเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของคนเจนเนอเรชันแซดในยุค New Normal ในกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า ปัจจัยการใช้สื่อสังคมออนไลน์ ปัจจัยด้านการรับรู้ประโยชน์ ปัจจัยด้านการเข้าใจง่ายในการทำงาน และปัจจัยด้านทัศนคติต่อการใช้งานสื่อออนไลน์ มีผลต่อพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3. แนวทางการป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ข้อมูลจากผลการศึกษาเชิงปริมาณที่ศึกษาถึงพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร สามารถเสนอแนวทางในการป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร ดังนี้

3.1 ควรเพิ่มความระมัดระวังในการใช้อินเทอร์เน็ต โดยหลีกเลี่ยงการเข้าเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม เว็บไซต์กฎหมาย ไม่คลิกไฟล์แนบจากผู้อื่นกรณีที่ไม่ได้ตกลงกันหรือไม่รู้จักกันมาก่อน

3.2 ควรเพิ่มระดับความระวังความเสี่ยงจากการเปิดไฟล์ผ่านโปรแกรมแชตต่างๆ หรือช่องทาง Social Media เพื่อหลีกเลี่ยงการติดมัลแวร์ ซึ่งมัลแวร์มักจะแนบมากับไฟล์แนบและทาง Social Network เพิ่มมากขึ้น

3.3 ในการใช้บริการอินเทอร์เน็ตต้องไม่ตั้งรหัสผ่านเหมือนกันทุกระบบ เพราะหากโดนแฮกเกอร์เจาะระบบสำเร็จแล้ว ระบบอื่น ๆ ก็อาจถูกเจาะระบบด้วยหากใช้รหัสผ่านเดียวกัน

3.4 ควรติดตามข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยและอ่านพิจารณาข้อมูลก่อนการแชร์ต่อ ตลอดจนไม่ส่งต่อข้อมูลที่ไม่ได้รับการยืนยันจากผู้เกี่ยวข้อง

3.5 ควรเพิ่มความปลอดภัยในการเข้าใช้งานระบบนอกเหนือจากรหัสผ่าน ตัวอย่างเช่น ระบบอาจขอให้ผู้ใช้ป้อนรหัสที่ส่งไปยังอีเมล, SMS หรือ App Authentication ที่ใช้คู่กับการป้อนรหัสผ่าน ซึ่งจะช่วยป้องกันการเข้าถึงบัญชีโดยไม่ได้รับอนุญาตได้ในกรณีที่รหัสผ่านเกิดหลุดออกไป

3.6 ควรระมัดระวังตัวในการดาวน์โหลดไฟล์จากเว็บไซต์ต่างๆ ที่ไม่คุ้นเคย และสแกนไวรัสไฟล์ที่ดาวน์โหลดมาก่อนทำการเปิดทุกครั้งให้เป็นประจำเสมอ

ซึ่งแนวทางการป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานครในช่วงต้น มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อิศรียา ปาริชาติกานนท์ (2560) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามทางอินเทอร์เน็ตของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ได้เสนอแนะทางไว้ว่า ควรให้ความสำคัญต่อการปลูกฝังให้นิสิตมีคุณลักษณะดังกล่าวเพื่อส่งเสริมให้นิสิตสามารถเผชิญต่อภัยคุกคามทางอินเทอร์เน็ตและสามารถตอบสนองต่อภัยคุกคามทางอินเทอร์เน็ตได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับ สุณิสา รื่นมาลี (2563) ศึกษาเรื่อง ภัยคุกคามทางไซเบอร์ในสังคมสูงวัยของไทย ที่ได้เสนอแนะทางไว้ว่า การให้ความรู้กับผู้สูงอายุเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมนับว่าเป็นเรื่องสำคัญอย่างมากทั้งภาครัฐและ ภาคเอกชน หรือแม้แต่ครอบครัวควรจะต้องเข้ามามีบทบาทในการถ่ายทอดความรู้แก่ผู้สูงอายุไม่เช่นนั้นผู้สูงอายุจะเป็นกลุ่มเสี่ยงอย่างมากต่อภัยทางไซเบอร์ที่มีอยู่ในโลกที่มีการเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

องค์ความรู้ที่ได้รับ

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาพบได้ว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีความตระหนักรู้ถึงภัยคุกคามและอาชญากรรมไซเบอร์ โดยสามารถนำผลจากการวิจัย ไปต่อยอดเพื่อออกแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมเพื่อป้องกันภัยคุกคามและอาชญากรรมไซเบอร์ที่

สอดคล้องเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันตามรูปแบบการใช้อินเทอร์เน็ตที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเพื่อให้ผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตรู้เท่าทันและป้องกันตนเองได้ ก่อนที่จะเกิดความไม่ปลอดภัยกับชีวิตและทรัพย์สิน และเพื่อให้สามารถป้องกัน รับมือ และลดความเสี่ยงจากภัยคุกคามทางไซเบอร์ในทุกรูปแบบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. หน่วยงานรัฐควรมีนโยบายเน้นบทลงโทษในการกระทำความผิดฐานความผิดฐานฉ้อโกงเกี่ยวกับการหลอกลวงแก๊งคอลเซ็นเตอร์ให้เป็นความผิดอาญาแผ่นดินที่ไม่สามารถยอมความได้
2. ภาครัฐควรมีนโยบายความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และกองทัพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการออกแบบระบบเตือนภัยและเตรียมพร้อมรับมือกับความเสี่ยงไซเบอร์
3. ภาครัฐควรมีนโยบายด้านมาตรการทางกฎหมายที่ใช้ป้องกันแก๊งคอลเซ็นเตอร์เพื่อที่จะช่วยบรรเทาความเสียหายให้กับประชาชนมากกว่าการเน้นการปราบปราม
4. ภาครัฐควรนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ เนื่องจากแก๊งคอลเซ็นเตอร์มักใช้หมายเลขโทรศัพท์ที่ผิดกฎหมาย โดยใช้เทคโนโลยีในการแปลงหมายเลขและแอบอ้างเป็นหน่วยงานหรือบุคคลที่น่าเชื่อถือ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตควรติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวของไวรัสต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ
2. หน่วยงานภาครัฐควรมีการประชาสัมพันธ์สร้างความตระหนักรู้ให้แก่ประชาชนเกี่ยวกับภัยทางสื่อออนไลน์เพื่อป้องกันมิให้ประชาชนตกเป็นเหยื่อของกลุ่มมิจฉาชีพออนไลน์/แก๊งคอลเซ็นเตอร์
3. หน่วยงานภาครัฐควรพัฒนาขีดความสามารถและศักยภาพของบุคลากรของรัฐให้มีความรู้ความสามารถเท่าทันภัยคุกคามทางอินเทอร์เน็ต
4. หน่วยงานภาครัฐควรมีการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและประชาชน
5. หน่วยงานภาครัฐควรนำเสนอโทษของการใช้สื่อออนไลน์ในทางที่ผิด เพื่อให้ทราบถึงผลกระทบที่ตามมาจากการใช้สื่อออนไลน์อย่างไม่ถูกต้อง เพื่อให้เกิดสังคมที่ดีในสื่อออนไลน์และการเตรียมตัวรับมือจากภัยคุกคามทางสื่อออนไลน์

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาด้วยรูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เช่น การ สัมภาษณ์เชิงลึก (In Depth Interview) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เพื่อเก็บข้อมูลและ รายละเอียดเชิงลึกเพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางการป้องกันตนเองจากภัยคุกคามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร

เอกสารอ้างอิง

- กรกช วิไลลักษณ์. (2564). **สงครามไซเบอร์และพัฒนาการปฏิบัติการไซเบอร์ในอนาคต**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ (สกมช.)
- คารม พลพรกลาง. (2566). **สถิติแจ้งความออนไลน์**. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 5 สิงหาคม 2567 จาก <https://nbt2hd.prd.go.th/th/content/category/detail/id/2153/iid/239294>
- ฉัตรชัย ศรีเมืองกาญจนา. (2562). **อาชญากรรมข้ามชาติกับความมั่นคงของประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- ชรินทร์ทิพย์ อะถาพัฒน์. (2563). **พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในชีวิตประจำวันของประชากรในกรุงเทพมหานคร**. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 25 สิงหาคม 2567 จาก <https://mmm.ru.ac.th/MMM/IS/twin10/6314154122.pdf>
- ณิชกุล เสนาวงษ์. (2564). **การศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของคนเจนเนอเรชั่นแซตในยุค New Normal ในกรุงเทพมหานคร**. ปรินญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.) สาขาวิชาการตลาด. มหาวิทยาลัยสยาม.
- ณิชารัศม์ ลิมนเทวินทร์. (2562). **ปัจจัยพยากรณ์ด้านพฤติกรรมการใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ ด้านพฤติกรรมความเสี่ยงต่อการโดนโจรกรรมข้อมูลและด้านความรู้เท่าทันสื่อกับความปลอดภัยบนโลกไซเบอร์ของกลุ่ม Generation Y**. **วารสารนิเทศศาสตร์และนวัตกรรม ปีที่ 6 ฉบับที่ 1(ม.ค. – มิ.ย.2562), 37-54.**
- ปัญญาพร เกื้อนุ้ย. (2565). **พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์และการรู้เท่าทันสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนโรงเรียนช่างกลางประชาชนุกูล จังหวัดนครศรีธรรมราช**. **วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์ ปีที่ 9 ฉบับที่ 6 (มิถุนายน 2565), 198-211.**

- วิทวัส สุขชีพ. (2566). การตระหนักรู้ถึงภัยคุกคามและอาชญากรรมไซเบอร์ของผู้ใช้งาน. *Industrial Technology Journal* ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2566, 17-30.
- ศรุดา ทิพย์แสง. (2563). *แนวโน้มความปลอดภัยทางไซเบอร์ ปี 2019*. กรุงเทพฯ: สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุนิ ประจิตร์. (2565). การศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี. *International Journal of Innovative Science and Research Technology* ปีที่ 9 ฉบับที่ 2 (กุมภาพันธ์ 2567), 1-12.
- สุนิสา รื่นมาลี. (2563). ภัยคุกคามทางไซเบอร์ในสังคมสูงวัยของไทย. *วารสารอาชญาวิทยาและสังคมศาสตร์* ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2563), 31-47.
- สำนักงานคณะกรรมการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ. (2567). *สถิติภัยคุกคามทางไซเบอร์ประจำปี พ.ศ. 2566*. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 25 สิงหาคม 2567 จาก <https://www.ncsa.or.th/service-statistics.html>
- สำนักงานคณะกรรมการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ. (2567). *ข้อมูลผู้ใช้อินเทอร์เน็ต*. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 30 กรกฎาคม 2567 จาก https://www.nso.go.th/nsoweb/storage/survey_detail/2023/20230913093840_23932.pdf
- สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์. (2565). *การสำรวจพฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยปี 2565*. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 30 กรกฎาคม 2567 จาก <https://www.etda.or.th/th/Our-Service/statistics-and-information.aspx>
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2567). *การสำรวจการมี การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน พ.ศ. 2566 (ไตรมาส 1)*. กรุงเทพฯ: กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม.
- อิสริยา ปารีชาติกานนท์. (2560). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากภัยคุกคามทางอินเทอร์เน็ตของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. *วารสารบรรณศาสตร์ มศว* ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2560, 77-92.
- Hair, J. F. (Jr.), Hult, G. T. M., Ringle, C. M., & Sarstedt, M. (2014). *A Primer on Partial Least Squares Structural Equation Modeling (PLS-SEM)*. California, CA: Sage Publications

Kline. (2016). **Principle and Practice of Structural Equation Modeling.**
New York: The Guilford Press.

มุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป
ปี 2566 กรณีศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

Voters' Perceptions towards Transparency in General
Elections:

A Case Study of Dusit District, Bangkok in 2023.

พิทักษ์ ภูยาฟ้า¹
Pituck Pooyafa

บทคัดย่อ (Abstract)

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไปในปี 2566 โดยมุ่งเน้นที่เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร รวมถึงวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งครั้งนี้ โดยเน้นศึกษาปัจจัยสำคัญ 5 ประการ ได้แก่ กฎหมายการเลือกตั้ง อิสรภาพของสื่อมวลชน ความเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้ง ความชัดเจนของการออกแบบบัตรเลือกตั้ง และการบริหารจัดการการเลือกตั้ง รวบรวมความคิดเห็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งจากการสำรวจความคิดเห็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ร่วมกับการวิเคราะห์เอกสาร บทความ ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่าการออกแบบบัตรเลือกตั้งที่ชัดเจนสามารถส่งเสริมความเชื่อมั่นของประชาชนในการเลือกตั้ง และการบริหารจัดการที่โปร่งใสและมีประสิทธิภาพยังคงมีความสำคัญสูง โดยอิสรภาพของสื่อมวลชนและกฎหมายการเลือกตั้งที่ชัดเจนยังคงเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ผลการศึกษานี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในด้าน การปรับปรุงกระบวนการเลือกตั้งให้โปร่งใสมากยิ่งขึ้น การพัฒนากฎหมายและนโยบายที่สนับสนุนการเลือกตั้งที่เป็นธรรมและโปร่งใส การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสื่อมวลชนในการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ และถูกต้องแก่ประชาชน และยังเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งในการเข้าใจและแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการเลือกตั้งครั้งต่อไป รวมถึงการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจให้กับประชาชนเกี่ยวกับกระบวนการเลือกตั้งที่โปร่งใสและเป็นธรรม

คำสำคัญ (Keywords) : การเลือกตั้งทั่วไป, ความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป, มุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง,

¹ วิทยาลัยการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา Email: s65563825014@ssru.ac.th

Abstract

This study examines eligible voters' perspectives on the transparency of the 2023 general elections in the Dusit district of Bangkok. It analyzes the impact of five factors: election laws, media freedom, the independence of the Election Commission, the clarity of ballot design, and election management. Data were collected through voter surveys and an analysis of relevant literature.

The results show that clear ballot design enhances public confidence in elections, while transparent and efficient election management is crucial. Media freedom and clear election laws significantly influence voter perceptions. These findings can be used to improve election transparency, develop supportive laws and policies, and encourage media involvement in providing accurate information. This study is valuable for election agencies to address issues and educate the public on fair and transparent election processes.

Keywords :General Elections, Voters' Perceptions, Transparency in Elections,

บทนำ (Introduction)

การเลือกตั้งทั่วไปในประเทศไทยเป็นกลไกสำคัญในระบบประชาธิปไตยที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศผ่านการเลือกผู้แทนเข้าไปทำหน้าที่ในสภาผู้แทนราษฎร การเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรมเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องอาศัยความโปร่งใสในทุกขั้นตอน เนื่องจากความโปร่งใสเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถสร้างความเชื่อมั่นและศรัทธาของประชาชนต่อระบอบประชาธิปไตย ในอดีต ประเทศไทยเคยเผชิญกับปัญหาการทุจริตเลือกตั้งหลายรูปแบบ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของการเลือกตั้งและความศรัทธาของประชาชนต่อระบอบประชาธิปไตย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษามุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไปในปี 2566 โดยกรณีศึกษาในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ความโปร่งใสทางการเมือง (political transparency) เป็นปัจจัยสำคัญในระบบประชาธิปไตย ซึ่งหมายถึงความสามารถของประชาชนในการเข้าถึงข้อมูล ข่าวสาร เอกสาร และกระบวนการต่างๆ ของรัฐบาลและหน่วยงานภาครัฐ โดยที่ข้อมูลเหล่านั้นต้องมีความ

ถูกต้องปราศจากการบิดเบือนหรือข้อมูลเท็จ การนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นปัจจุบันเกี่ยวกับการตัดสินใจดำเนินนโยบายสาธารณะ การใช้อำนาจบริหารประเทศของรัฐบาล และการแต่งตั้งบุคคลเข้าสู่ตำแหน่งทางการเมืองและในระบบราชการเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าใจ มีส่วนร่วม และควบคุมตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลได้ การทำงานของรัฐบาลและหน่วยงานภาครัฐที่มีความโปร่งใสจะช่วยสร้างความไว้วางใจและความเชื่อมั่นต่อระบบการเมือง ป้องกันการทุจริตคอร์รัปชัน และส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองมากขึ้น การเข้าถึงข้อมูลที่ง่ายและไม่เสียค่าใช้จ่ายจะช่วยให้ประชาชนสามารถตัดสินใจได้อย่างมีข้อมูลและร่วมแสดงความคิดเห็นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การเลือกตั้งและความโปร่งใสในประเทศไทย การเลือกตั้งในประเทศไทยในอดีตมักเผชิญกับปัญหาการทุจริตที่หลากหลาย เช่น การซื้อเสียง การข่มขู่และการแทรกแซงจากทุนใหญ่ ซึ่งทำให้ความน่าเชื่อถือของการเลือกตั้งลดลง ปัญหาการทุจริตนี้เกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการเลือกตั้ง ตั้งแต่การจัดการเลือกตั้ง การนับคะแนน ไปจนถึงการประกาศผลการเลือกตั้ง ความไม่เป็นกลางของสื่อมวลชนก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้ง เนื่องจากสื่อบางสำนักมักนำเสนอข่าวสารที่เอนเอียงและไม่เป็นธรรมนอกจากนี้ ประชาชนยังมีมุมมองที่หลากหลายต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้ง โดยมีข้อกังวลหลักที่มักถูกกล่าวถึง ได้แก่ การไม่เปิดเผยข้อมูลของกระบวนการเลือกตั้ง การที่ประชาชนเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการเลือกตั้งได้ยาก การซื้อเสียงที่ยังคงมีอยู่ และอิทธิพลของทุนใหญ่ที่มีต่อการเลือกตั้ง ปัญหาความไม่เป็นกลางของสื่อมวลชน และความไม่เชื่อมั่นในคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.)

การนำเสนอเนื้อหาในบทความนี้ ผู้เขียนนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้ง เพื่อให้เกิดความชัดเจนเกี่ยวกับปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่อิทธิพลต่อมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งกับความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 และส่วนที่สองผู้เขียนนำเสนอถึงระดับความคิดเห็นทั้ง 5 ปัจจัยเพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งในการเข้าใจและแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการเลือกตั้งครั้งต่อไป รวมถึงการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจให้กับประชาชนเกี่ยวกับกระบวนการเลือกตั้งที่โปร่งใสและเป็นธรรม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 กรณีศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับใด
2. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 กรณีศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ทบทวนวรรณกรรม

ความหมายของความโปร่งใสในการเลือกตั้ง

ความโปร่งใส อยู่ภายในแนวคิดหลักธรรมาภิบาล การส่งเสริมให้เกิดการสร้างธรรมาภิบาลนั้น มาจากความร่วมมือของทั้งสถาบันทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาสังคม บทบาทของรัฐที่สำคัญนั้น คือ รัฐเป็นผู้มีบทบาทในการวางรากฐาน และรักษากฎระเบียบต่าง ๆ การสร้างธรรมาภิบาลของรัฐนั้นจำเป็นต้องอาศัยระบบการจัดการภาครัฐ ที่มีประสิทธิภาพ มีภาระรับผิดชอบภายใต้กฎหมาย และนโยบายที่โปร่งใส ตรวจสอบได้ ความโปร่งใสในการเลือกตั้ง จึงหมายถึง การดำเนินการในกระบวนการเลือกตั้งที่เปิดเผยข้อมูลและขั้นตอนต่างๆ อย่างชัดเจนและโปร่งใสต่อประชาชนทั่วไป ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความเชื่อมั่นและความเป็นธรรมในกระบวนการเลือกตั้ง การทำให้การเลือกตั้งมีความโปร่งใสมีผลทำให้ผู้เข้ารับเลือกตั้งและประชาชนทั่วไปมีความเชื่อมั่นและความเป็นธรรมในผลการเลือกตั้งที่ออกมา นอกจากนี้ยังช่วยลดความขัดแย้งและการโต้แย้งที่อาจเกิดขึ้นหลังการเลือกตั้งด้วยดี โดยทั้งหมดนี้เป็นสิ่งสำคัญในการสร้างสังคมที่มีการเลือกตั้งที่เป็นอิสระและสมบูรณ์ จาก Kapstein (2009) กล่าวว่า ความโปร่งใสของการเลือกตั้ง หมายถึง การทำให้กระบวนการเลือกตั้งมีความโปร่งใสและเปิดเผยข้อมูลอย่างชัดเจนต่อประชาชนและผู้มีส่วนได้เสียในการเลือกตั้ง ซึ่งรวมถึงการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้สมัคร, กระบวนการเลือกตั้ง, การนับคะแนน, และผลการเลือกตั้ง การโปร่งใสมีเป้าหมายที่จะลดความขัดแย้ง ลดเลือนการโกง และสร้างความเชื่อถือให้กับผู้เลือก ทำให้ผู้เลือกมั่นใจในความถูกต้องและธรรมของผลการเลือกตั้งที่เกิดขึ้น การทำให้การเลือกตั้งโปร่งใสยังช่วยสร้างภาพลักษณ์ของระบบการเลือกตั้งที่มีความมั่นคงและเชื่อถือได้ในสาธารณะอย่างมาก ความโปร่งใสและความมั่นคงของระบบการเลือกตั้งมีความสำคัญอย่างมากเพื่อให้การเลือกตั้งเป็นธรรมและมีความเชื่อถือได้จากประชาชนทั้งหลาย

การบริหารจัดการการเลือกตั้ง

การเลือกตั้ง (election) การเลือกตั้งถือเป็นรากฐานของระบบประชาธิปไตย เนื่องจากเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเลือกผู้แทนของตนไปทำหน้าที่แทนประชาชนในหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ กระบวนการเลือกตั้งที่โปร่งใสและเป็นธรรมจะช่วยสร้างความเชื่อมั่นในระบบการปกครองและเพิ่มความเข้มแข็งให้กับระบอบประชาธิปไตย การเลือกตั้งเป็นกระบวนการแต่งตั้งผู้ซึ่งจะเขาไปดำรงตำแหน่งทางการเมืองโดยผู้มีสิทธิออกเสียงลงคะแนน ซึ่งถือว่าเป็นองค์กรผู้แต่งตั้งแสดงเจตนาออกเสียงลงคะแนน

ให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้ง คณะแนบเสียงดังกล่าวดังกล่าวจะได้รับการนับและนำมาคำนวณเพื่อให้ได้ผลว่าบุคคลใดจะเป็นผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง การเลือกตั้ง เป็นวิธีการหนึ่งในหลายวิธีการในการที่จะให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ ทางการเมืองเคียงคู่ไปกับวิธีการอื่น ๆ เช่น การให้ประชาชนมาออกเสียงแสดงประชามติในการตัดสินใจทางการเมืองที่สำคัญ โดย Alvarez. (2008) ได้กล่าวว่า การบริหารจัดการการเลือกตั้งเป็นกระบวนการที่มุ่งสู่การดำเนินงานและการวางแผนอย่างเป็นระบบเพื่อให้กระบวนการเลือกตั้งเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีความถูกต้อง โดยมุ่งเน้นการสร้างความปลอดภัย ความเชื่อมั่น และความเชื่อถือให้กับประชาชนในกระบวนการเลือกตั้ง การบริหารจัดการการเลือกตั้งมุ่งเน้นการให้บริการที่มีคุณภาพ และการสร้างเครื่องมือและกระบวนการที่เป็นมาตรฐานเพื่อให้มีการตรวจสอบและการเป็นไปอย่างเชื่อถือได้ในการเลือกตั้งของประชาชน การบริหารจัดการการเลือกตั้งยังควรมีการเปิดเผยข้อมูลอย่างเป็นธรรมและการสื่อสารกับประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและการเชื่อมั่นในกระบวนการเลือกตั้ง

สรุปได้ว่า การบริหารจัดการการเลือกตั้งเป็นกระบวนการสำคัญในการสร้างความเชื่อถือและเข้าใจให้กับประชาชนในการเลือกตั้ง มุ่งเน้นความปลอดภัยและเชื่อถือในกระบวนการนี้ การจัดการเลือกตั้งมุ่งเน้นการสร้างความปลอดภัยและความเข้าใจให้กับประชาชนเกี่ยวกับกระบวนการนี้ นอกจากนี้ยังเน้นความปลอดภัยเพื่อให้ประชาชนได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้เมื่อต้องตัดสินใจในการลงคะแนนเลือกตั้ง อีกทั้งการบริหารจัดการการเลือกตั้งมีรูปแบบและกระบวนการที่เน้นการดำเนินงานและการวางแผนอย่างเป็นระบบ เพื่อให้การเลือกตั้งมีความถูกต้องและมีประสิทธิภาพ เช่น การจัดเตรียมและบริหารจัดการกระบวนการเลือกตั้งตั้งแต่การลงทะเบียนและการรณรงค์ การสังเกตติดตามกิจกรรมและการดำเนินการเกี่ยวกับการเลือกตั้งตลอดกระบวนการเลือกตั้ง และการประกาศ/รับรองผลการเลือกตั้ง นอกจากนี้แล้ว การบริหารจัดการการเลือกตั้งยังเน้นการให้บริการที่มีคุณภาพ และการสร้างเครื่องมือและกระบวนการที่มีมาตรฐาน เพื่อให้มีการตรวจสอบและเชื่อถือได้ในการเลือกตั้งของประชาชน การเปิดเผยข้อมูลอย่างเป็นธรรมและการสื่อสารกับประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพเป็นส่วนสำคัญของการบริหารจัดการการเลือกตั้ง เพื่อสร้างความเข้าใจและความเชื่อมั่นให้กับประชาชนในกระบวนการเลือกตั้ง

กฎหมายการเลือกตั้ง

กฎหมายการเลือกตั้ง หมายถึง กฎหมายที่กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และหลักการเกี่ยวกับการเลือกตั้งในประเทศไทย เพื่อให้การเลือกตั้งเป็นไปอย่างถูกต้อง โปร่งใส ตรวจสอบได้ มีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนการเลือกตั้งที่ชัดเจน

ตรวจสอบได้ เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการเลือกตั้ง เช่น การสมัครรับเลือกตั้ง การรณรงค์หาเสียง การลงคะแนนเสียง ป้องกันการทุจริตการกำหนดบทลงโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการเลือกตั้ง เพื่อให้ได้ผลการเลือกตั้งที่เป็นธรรมและเกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติสูงสุด Bowler and Donovan (2016). กล่าวว่า กฎหมายการเลือกตั้งคือกฎหมายที่กำหนดการเลือกตั้งให้เป็นไปอย่างถูกต้อง สมดุล และโปร่งใส โดยให้ทุกคนมีสิทธิเข้าร่วมในกระบวนการเลือกตั้งโดยเสมอ และมีการคุ้มครองเพื่อป้องกันการละเมิดและการทุจริตในการเลือกตั้งอย่างเข้มงวด ทำให้ประชาชนมีความเชื่อมั่นและเชื่อถือในระบบการเลือกตั้งของประเทศได้ในทุกครั้งที่มีการเลือกตั้งแต่ละครั้ง Huefner (2009) อธิบายว่า กฎหมายการเลือกตั้งมีส่วนสำคัญในการแก้ไขความขัดแย้งทางการเลือกตั้ง การพิจารณาภาพลักษณ์การเลือกตั้งที่ถูกต้องและการแบ่งแยกระหว่างขั้นตอนที่จำเป็นต้องทำและขั้นตอนที่เป็นการบังคับ ข้อเสนอที่สำคัญคือการปรับปรุงผลการลงคะแนนเสียงและขอบเขตของการทบทวนคำตัดสินในการแก้ไขความขัดแย้งทางการเลือกตั้งให้มีความโปร่งใสและเชื่อถือได้ในการเลือกตั้งโดยเฉพาะ

ความเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้ง

ความเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้งเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงาน คณะกรรมการควรมีความเป็นอิสระและไม่มีการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวในการดำเนินการ การกำหนดกฎระเบียบที่ชัดเจนและมีการควบคุมที่เข้มงวดจะช่วยปกป้องความเป็นอิสระของคณะกรรมการและป้องกันการกระทำอย่างไม่เที่ยงตรง การไม่มีผูกขาดหรือการกดดันจากหน่วยงานหรือผู้มีอำนาจจะช่วยให้คณะกรรมการสามารถปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการเลือกตั้งอย่างเต็มประสิทธิภาพและเป็นธรรม ความเป็นอิสระในการตัดสินใจของคณะกรรมการเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการดำเนินงานอย่างเหมาะสม ความเป็นอิสระนี้ยังช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องว่าคณะกรรมการสามารถดำเนินการของตนอย่างมีประสิทธิภาพและโปร่งใส

Alvarez and Hall (2010). กล่าวถึงความเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้งอย่างครอบคลุมในงานวิจัยของพวกเขา ซึ่งเป็นผลงานที่มีนักวิจัยที่เชี่ยวชาญที่สุดในด้านนี้ พวกเขาได้กล่าวถึงว่า คณะกรรมการการเลือกตั้งควรมีความเป็นอิสระและไม่มีการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวในการดำเนินการของตน โดยการกำหนดกฎระเบียบที่ชัดเจนและมีการควบคุมที่เข้มงวดจะช่วยปกป้องความเป็นอิสระของคณะกรรมการและป้องกันการกระทำอย่างไม่เที่ยงตรง และ Fombad (2016) ยังอธิบายถึง ความเสรีและไม่มีความผูกขาดในการดำเนินงานของคณะกรรมการ และความสำคัญของการเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้ง โดยเน้นว่าคณะกรรมการ

ควรมีอิสระในการดำเนินงาน ไม่มีผูกขาดหรือกระทำภายใต้การกดดันจากหน่วยงานหรือผู้มีอำนาจ ซึ่งจะช่วยให้คณะกรรมการสามารถปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการเลือกตั้งอย่างเต็มประสิทธิภาพและเป็นธรรมได้อย่างเต็มที่

การออกแบบบัตรเลือกตั้ง

ความชัดเจนของการออกแบบบัตรเลือกตั้ง กับความโปร่งใสการเลือกตั้ง บัตรเลือกตั้งเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการบันทึกเลือกตั้งของผู้เลือกโดยที่ผู้เลือกจะสามารถเข้าใจรายชื่อผู้สมัครเลือกตั้งแต่ละคนที่มีแต่ละตำแหน่งที่ต้องลงคะแนน จากนั้นผู้เลือกจะเลือกตั้งด้วยการใช้บัตรเลือกตั้งโดยใส่เครื่องหมายหรือเขียนชื่อตามตำแหน่งที่ต้องการ ทั้งนี้เพื่อให้กระบวนการเลือกตั้งเป็นไปอย่างถูกต้องและเป็นระเบียบตามกฎหมาย การใช้บัตรเลือกตั้งมีผลต่อกระบวนการเลือกตั้งและความโปร่งใสของกระบวนการเลือกตั้ง โดยเฉพาะในส่วนของ การลดความผันผวนและการเป็นธรรมในการนับคะแนนและประเมินผลลัพธ์ ภายใต้แนวคิดนี้ การใช้บัตรเลือกตั้งไม่เพียงแต่เป็นเอกสารที่ใช้ในการยืนยันสิทธิ์ของผู้เลือกตั้งในการเข้าร่วมเลือกตั้งเท่านั้น แต่ยังเป็นสื่อที่สำคัญในการสร้างความเชื่อมั่นและประชาธิปไตยที่มีความโปร่งใส ด้วยข้อมูลที่ระบุในบัตรเลือกตั้ง เช่น ชื่อ-สกุล ที่อยู่ หรือเลขประจำตัวประชาชน เป็นต้น จึงช่วยให้สามารถตรวจสอบและยืนยันสิทธิ์ได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายการเลือกตั้งของแต่ละประเทศ การใช้บัตรเลือกตั้งจึงมีความสำคัญในการเสริมสร้างประชาธิปไตยที่แข็งแกร่งและสมบูรณ์ในประเทศ ซึ่ง Alvarez (2008). กล่าวว่า บัตรเลือกตั้งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกเลือกตั้งของผู้เลือก โดยที่ผู้เลือกจะสามารถเข้าใจรายชื่อผู้สมัครเลือกตั้งแต่ละคนที่มีแต่ละตำแหน่งที่ต้องลงคะแนน จากนั้นผู้เลือกจะเลือกตั้งด้วยการใช้บัตรเลือกตั้งโดยใส่เครื่องหมายหรือเขียนชื่อตามตำแหน่งที่ต้องการ ทั้งนี้เพื่อให้กระบวนการเลือกตั้งเป็นไปอย่างถูกต้องและเป็นระเบียบตามกฎหมาย โดยที่ Hall (2008) ได้สนับสนุนแนวคิดดังกล่าวและยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า บัตรเลือกตั้งมีผลต่อกระบวนการเลือกตั้งและความโปร่งใสของกระบวนการเลือกตั้ง โดยเฉพาะในส่วนของ การลดความผันผวนและการเป็นธรรมในการนับคะแนนและประเมินผลลัพธ์

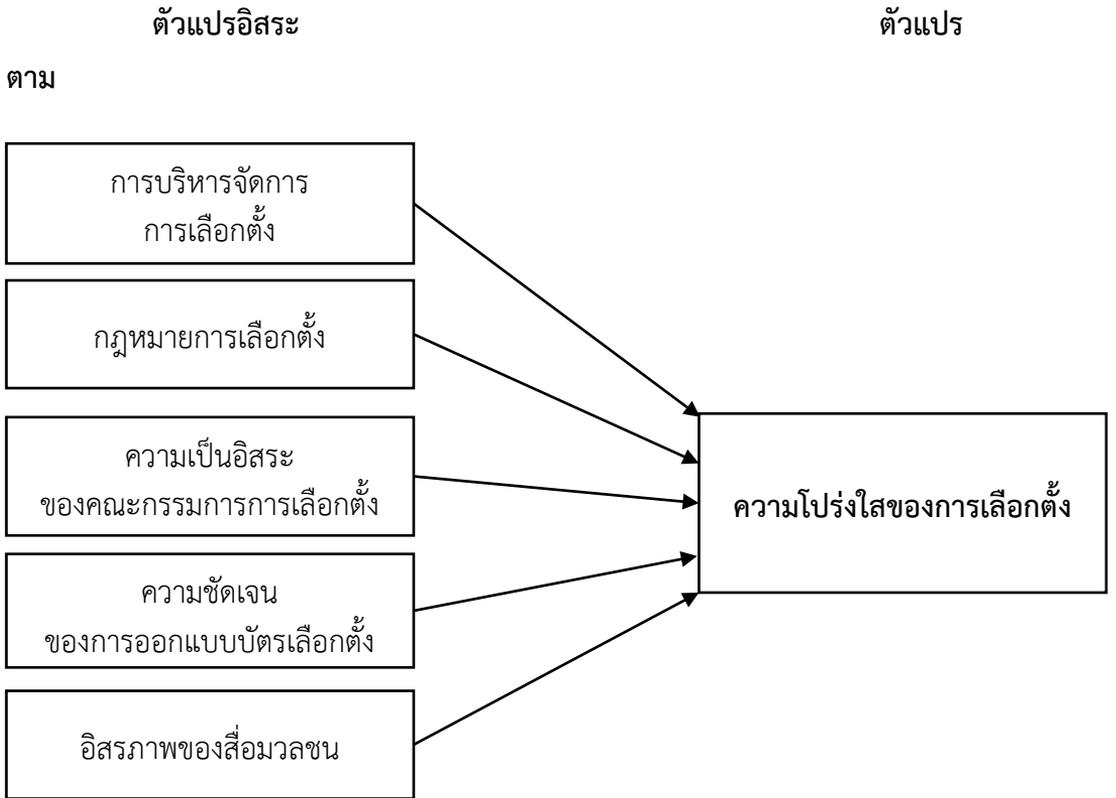
อิสรภาพของสื่อมวลชน

สื่อมวลชนที่มีอิสรภาพสามารถประกาศข่าวสารและความเห็นได้อิสระโดยไม่ต้องเผยแพร่มุมมองหรือเรื่องราวที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง การมีอิสรภาพของสื่อมวลชนเป็นสิ่งสำคัญในการสนับสนุนความโปร่งใสในการเลือกตั้ง เพราะสื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญในการสร้างความเข้าใจและการเชื่อมั่นในกระบวนการเลือกตั้ง การเผยแพร่ข้อมูลที่สมบูรณ์และเชื่อถือได้เกี่ยวกับผู้สมัครและนโยบายการเมือง ช่วยเสริมสร้างความโปร่งใสในการเลือกตั้งและเพิ่มความเชื่อมั่นในผลการเลือกตั้งในสาธารณรัฐประชาธิปไตย Bennett (2008). อธิบายว่า สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญใน

การสร้างความปลอดภัยและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการเลือกตั้ง โดยการเผยแพร่ข้อมูลที่ต้องการและการทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่สำคัญในการตัดสินใจของประชาชน สื่อมวลชนส่งผลต่อความปลอดภัยของกระบวนการเลือกตั้งได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความเชื่อถือได้ในสังคมการเมืองและการเลือกตั้งในประเทศต่าง ๆ อย่างรอบคอบและเป็นรูปธรรมที่สุด

ท้ายที่สุดแล้วบทบาทในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารของสื่อมวลชน ก็ถือได้ว่าทำให้ประชาชนมีโอกาสได้เรียนรู้ และทำความเข้าใจกับการปกครองระบอบประชาธิปไตย จนอาจจะกล่าวได้ว่า ณ ปัจจุบันความรู้ ความเข้าใจทางการเมืองของประชาชน เป็นผลจากการเรียนรู้ผ่านสื่อมวลชนมากกว่าการเรียนรู้โดยตรงจากสถาบันการศึกษาหรือจากช่องทางการสื่อสารอื่นๆ ทฤษฎีเหล่านี้ล้วนมีข้อดีและข้อเสียแตกต่างกัน ทฤษฎีใดที่จะเหมาะสมกับสังคมใดนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ดังเช่น วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ โครงสร้างทางการเมือง และเศรษฐกิจ โดยในปัจจุบัน ทฤษฎีเกี่ยวกับอิสรภาพของสื่อมวลชนกำลังเผชิญกับความท้าทายใหม่ๆ จากเทคโนโลยีดิจิทัล เช่น การแพร่กระจายของข่าวปลอม การกลั่นแกล้งออนไลน์ และการแทรกแซงจากรัฐบาล การศึกษาและวิเคราะห์ทฤษฎีเกี่ยวกับอิสรภาพของสื่อมวลชนจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาสื่อมวลชนที่เข้มแข็ง โปร่งใส และรับผิดชอบต่อสังคม

กรอบแนวคิด

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชากรที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป อาศัยอยู่ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร มีจำนวนประชากร 75,538 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชากรที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป อาศัยอยู่ในเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร และได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยการใช้สูตรของ (Taro Yamane, 1973, p. 125) ความคลาดเคลื่อนมากที่สุดที่ยอมรับได้ = ± 5 เปอร์เซ็นต์ ความเชื่อมั่นในการสุ่มน้อยที่สุดที่ยอมรับได้คือความเชื่อมั่นในการสุ่ม 95 เปอร์เซ็นต์ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 398 คน

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาครั้งนี้ได้กำหนดการเลือกตัวอย่างที่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน

จึงทำการสุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้หลักความน่าจะเป็น (Nonprobability Sampling) การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ตามพื้นที่การปกครองแบ่งเป็น 5 แขวง ที่ประชากรอาศัยอยู่ เพื่อนำผลไปใช้สรุปอ้างอิงถึงประชากรเป้าหมาย การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างขึ้นจากประชากรที่ทำการศึกษา โดยใช้หลักการพิจารณาจากตัวผู้วิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากประชากรที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ดุสิต พื้นที่การปกครอง แบ่งเป็น 5 แขวง ซึ่งมีทั้งสิ้น 75,538 คน แล้วเทียบสัดส่วนเพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างของบุคลากรแต่ละกลุ่ม

ขั้นตอนที่ 2 จากการคำนวณได้กลุ่มตัวอย่างแยกตามพื้นที่การปกครอง 5 แขวง รวมกันทั้งหมด จำนวน 398 คน ใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกเฉพาะประชากรที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป อาศัยอยู่ในเขตดุสิต เข้าร่วมตอบแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ลักษณะเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นโดยอาศัยข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ให้ครอบคลุมกรอบแนวคิดการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา โดยมีแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นต้น

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 กรณีศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ซึ่งลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิดแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับจากมากไปหาน้อย

3. การหาค่าเฉลี่ย \bar{X} และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำค่าไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การวิเคราะห์ผลการประเมินความคิดเห็น (Opinionative) กำหนดพฤติกรรมการปฏิบัติงานเป็น 5 ระดับ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 กรณีศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

หลังจากเก็บข้อมูลเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

ด้วยตนเองที่เก็บคืนมา โดยผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยการประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทำการวิเคราะห์ เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้จำนวน 6 สมมติฐาน โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม สถิติที่ใช้เป็นการแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามในสมมติฐานต่าง ๆ โดยใช้ในการวิเคราะห์การหาความสัมพันธ์วิธีการประมวลผลทางสถิติเชิงอนุมาน การวิเคราะห์ความถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เป็นการวิเคราะห์การถดถอยของตัวแปรอิสระตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป เพื่ออธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม 1 ตัว เพื่อหาความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างกลุ่มตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ทดสอบสมมติฐานที่กำหนดไว้ ระหว่างอิทธิพลต่อมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งกับความโปร่งใสของการเลือกตั้ง ปี 2566 ที่ได้กำหนดให้ปัจจัยที่ส่งผลต่อมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเป็นตัวแปรอิสระทั้ง 5 ตัวแปร ได้แก่ การบริหารจัดการการเลือกตั้ง, กฎหมายการเลือกตั้ง, ความเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้ง, ความชัดเจนของการออกแบบบัตรเลือกตั้ง, อิสรภาพของสื่อมวลชน และความโปร่งใสของการเลือกตั้งเป็นตัวแปรตาม โดยใช้วิธีแบบ Ordinary Multiple Regression Analysis (Enter) เพื่อพยากรณ์การศึกษามุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 กรณีศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

การวิเคราะห์ด้วยสถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) มีข้อตกลงเบื้องต้นประกอบด้วย

2.1 ความคลาดเคลื่อนของโมเดลต้องไม่มีความเกี่ยวข้องกันเอง (Autocorrelation)

2.2 การไม่มีปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity) หรือตัวแปรต้นมีความสัมพันธ์กันเองสูง

2.3 การกระจายของข้อมูลต้องเป็นการกระจายแบบปกติ (Normal Distribution)

2.4 การตรวจสอบความคงที่ของค่าความแปรปรวนของค่าความคลาดเคลื่อน (Homoscedasticity)

ผลการวิจัย (Research Results)

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยตัวแปรต้นจำนวน 5 ตัวแปร ได้แก่ การบริหารจัดการการเลือกตั้ง กฎหมายการเลือกตั้ง ความเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้ง ความชัดเจนของการออกแบบบัตรเลือกตั้ง อิสรภาพของสื่อมวลชน และตัวแปรตามจำนวน 1 ตัวแปร คือ ความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ซึ่งการวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 เป็นการวิเคราะห์เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ภาพรวมคุณลักษณะของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปร	จำนวน (N = 398)		การแปล ความหมาย	อันดับ
	\bar{X}	S.D.		
1. การบริหารจัดการการเลือกตั้ง	4.05	0.079	มาก	3
2. กฎหมายการเลือกตั้ง	3.48	0.205	ปานกลาง	6
3. ความเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้ง	3.72	0.021	มาก	5
4. ความชัดเจนของการออกแบบบัตรเลือกตั้ง	4.52	0.018	มากที่สุด	1
5. อิสรภาพของสื่อมวลชน	3.99	0.045	มาก	4
6. ความโปร่งใสของการเลือกตั้ง	4.42	0.025	มาก	2
รวม	4.03	0.073	มาก	-

จากตารางที่ 1 แสดงภาพรวมของคุณลักษณะของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา โดยตัวแปรต่าง ๆ แสดงถึงมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 ผลการศึกษา พบว่า ความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ยสูงสุดที่ 4.03 (S.D. = 0.073) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านซึ่งมีความคิดเห็นในลำดับที่เรียงจากมากไปน้อยดังนี้ ความชัดเจนของการออกแบบบัตรเลือกตั้ง ค่าเฉลี่ยสูงสุดที่ 4.52 (S.D. = 0.018) อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ความโปร่งใสของการเลือกตั้งค่าเฉลี่ย 4.42 (S.D. = 0.025) อยู่ในระดับมาก การบริหารจัดการการเลือกตั้งค่าเฉลี่ย 4.05 (S.D. = 0.079) อยู่ในระดับมาก อิสรภาพของสื่อมวลชน ค่าเฉลี่ย 3.99 (S.D. = 0.045) อยู่ในระดับมาก ความเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้งค่าเฉลี่ย

3.72 (S.D. = 0.021) อยู่ในระดับมาก และกฎหมายการเลือกตั้งค่าเฉลี่ย 3.48 (S.D. = 0.205) อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity) ข้อตกลงข้อนี้เป็นการทดสอบเพื่อตรวจสอบการเกิดภาวะตัวแปรอิสระซ้ำซ้อนกันหรือภาวะ Multicollinearity ซึ่งหมายถึง ภาวะที่ตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเองอยู่ในระดับสูงมากจนคาดว่าจะเป็นตัวแปรตัวเดียวกัน ซึ่งในการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นตรงนั้น จะต้องไม่มีภาวะตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเองสูงหรือภาวะ Multicollinearity ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยพิจารณาจากค่าสถิติ VIF และ Tolerance ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity)

ตัวแปร	VIF	Tolerance
การบริหารจัดการการเลือกตั้ง (PI)	4.06	0.246
กฎหมายการเลือกตั้ง (PC)	9.28	0.108
ความเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้ง (PL)	4.82	0.207
ความชัดเจนของการออกแบบบัตรเลือกตั้ง (PP)	7.00	0.143
อิสรภาพของสื่อมวลชน (PA)	3.66	0.274

การวิเคราะห์ในตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าการวิเคราะห์ความเป็นพหุสัมพันธ์ร่วมเพื่อวิเคราะห์และตรวจสอบค่า Tolerance และค่า VIF ของตัวแปรพยากรณ์ พบว่า ค่า Tolerance ของตัวแปรพยากรณ์ทุกตัวแปร มีค่าอยู่ระหว่าง .108 - .246 และค่า VIF มีค่าอยู่ระหว่าง 3.66 - 9.28 เป็นไปตามเกณฑ์ของ Hair et al. (2010) ที่กำหนดให้ค่า Tolerance มีค่ามากกว่า .01 และ ค่า VIF ที่ไม่เกิน 10

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

ปัจจัยที่มีผลต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก หากเรียงลำดับความสำคัญของค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้ดังนี้

การบริหารจัดการการเลือกตั้ง จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า ระดับมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 กรณีศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในด้านการบริหารจัดการการเลือกตั้งที่มีอิทธิพลต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ซึ่งปัจจัยที่มีผลมากที่สุดได้แก่คือการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการเลือกตั้งที่ผ่านมาส่งเสริมให้การเลือกตั้งมีประสิทธิภาพและโปร่งใสมากขึ้น อธิบายได้ว่า

การบริหารจัดการการเลือกตั้งในปี 2566 เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อความโปร่งใสของกระบวนการเลือกตั้งทั่วไป เป็นผลวิจัยที่ชัดเจนแสดงให้เห็นว่า การบริหารจัดการการเลือกตั้งด้วยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมีความสำคัญต่อความโปร่งใสของกระบวนการเลือกตั้งทั่วไปในปี 2566 โดยเน้นความสำคัญของการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการเพิ่มประสิทธิภาพและความโปร่งใสในกระบวนการเลือกตั้งซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่สูงสุดเมื่อเทียบกับปัจจัยอื่นๆ การใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ในการลงคะแนนเสียงช่วยลดความผิดพลาดและเพิ่มประสิทธิภาพในการนับคะแนนเสียง และเพิ่มประสิทธิภาพในการรับข่าวสารเกี่ยวกับการเลือกตั้ง การใช้ระบบข้อมูลออนไลน์ยังส่งเสริมให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีข้อมูลที่ถูกต้องและมีเชื่อมโยงอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทั้งหมดนี้มีส่งผลให้เกิดความโปร่งใสของกระบวนการเลือกตั้งให้มีความเชื่อถือ เป็นธรรมชาติขึ้นต่อสาธารณะ และมีความถูกต้องและเชื่อถือได้ต่อสาธารณะที่มีสิทธิเลือกตั้ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ McReynolds (2019) กล่าวถึงการสร้างประสบการณ์ในการเลือกตั้งที่ดีขึ้น สำหรับผู้มีสิทธิเลือกตั้งและการเพิ่มความโปร่งใสในการบริหารจัดการการเลือกตั้ง โดยมุ่งเน้นการเสนอแนะแก่ผู้ดูแลระบบการเลือกตั้งผู้บริหารที่เลือกตั้ง และผู้มีสิทธิเลือกตั้งเพื่อให้แน่ใจว่าระบบการเลือกตั้ง ซึ่งการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการนำเสนอข้อมูลดังกล่าวมีความปลอดภัย อีกทั้ง Willis et al. (2023) ย้ำถึงความสำคัญของการเปิดเผยข้อมูลเลือกตั้ง การเข้าถึงข้อมูล และการนำมาใช้โดยง่าย ด้วยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นมิติสำคัญในการรักษาความสมดุลและความโปร่งใสในกระบวนการเลือกตั้ง เพื่อให้มีการตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเลือกตั้งของรัฐบาล

ความโปร่งใสในการเลือกตั้ง จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า ระดับมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 กรณีศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในด้านความโปร่งใสในการเลือกตั้งที่มีอิทธิพลต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ซึ่งปัจจัยที่มีผลมากที่สุดได้แก่ ความเชื่อมั่นในความเป็นธรรมของกระบวนการการเลือกตั้งที่แสดงในบัตรเลือกตั้ง การออกแบบบัตรเลือกตั้งที่มีความชัดเจนมีผลต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งในระดับมาก เนื่องจากความชัดเจนในการออกแบบบัตรเลือกตั้งมีผลต่อความเข้าใจของผู้เลือกตั้งเกี่ยวกับกระบวนการเลือกตั้งบัตรเลือกตั้งที่ออกแบบจะต้องมีข้อมูลที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย รวมถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการลงคะแนน เพื่อให้ผู้เลือกตั้งเข้าใจและสามารถใช้สิทธิเลือกตั้งได้อย่างถูกต้อง บัตรเลือกตั้งที่ชัดเจนจะช่วยเพิ่มความโปร่งใสในการเลือกตั้ง ผู้เลือกตั้งจะได้รับข้อมูลที่ตรงจากที่ที่เกี่ยวข้องและเชื่อถือได้ ทำให้กระบวนการเลือกตั้งมีความโปร่งใสและเชื่อถือได้มากขึ้น และสามารถช่วยเพิ่มความเข้าใจและความโปร่งใสของผู้เลือกตั้งในกระบวนการเลือกตั้งได้เป็นอย่างดี เป็นไปได้ที่การออกแบบบัตรเลือกตั้งที่ซับซ้อน

หรือไม่ชัดเจนอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้ลงคะแนนเสียงทำให้เกิดการลงคะแนนที่ไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับ Shulman et al. (2022) กล่าวถึงการออกแบบบัตรเลือกตั้งมีความสำคัญอย่างมากในการกำหนดผลการเลือกตั้ง โดยการเชื่อมโยงกับกระบวนการจัดการข้อมูลของผู้ลงคะแนนเสียง ซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจของผู้ลงคะแนนเสียง การออกแบบบัตรเลือกตั้งให้เป็นไปตามหลักการที่ชัดเจนและสื่อความหมายได้ดีช่วยกำหนดผลการเลือกตั้งอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการตั้งคำถามหรือรูปแบบของบัตรเลือกตั้งที่ไม่ชัดเจนอาจทำให้ผู้ลงคะแนนเสียงสับสนหรือไม่แน่ใจในการตัดสินใจ ทำให้เกิดโอกาสสูงที่จะมีผลลัพธ์การลงคะแนนเสียงที่ไม่แสดงถึงการเลือกตั้งที่แท้จริง การใช้คำถามหรือภาพรวมในบัตรเลือกตั้งที่ไม่ชัดเจนอาจทำให้ผู้ลงคะแนนเสียงทำในทางที่ไม่คาดคิด หรือไม่สามารถเข้าใจโดยทันที ส่งผลให้เกิดการลงคะแนนเสียงที่ไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงไปตามความต้องการและวัตถุประสงค์ของผู้ลงคะแนนเสียง ดังนั้น การให้ความสำคัญกับการออกแบบบัตรเลือกตั้งให้เป็นไปตามหลักการที่ชัดเจนและสื่อความหมายได้ดี เป็นส่วนสำคัญในการสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้ลงคะแนนเสียงและให้ผลการเลือกตั้งที่แท้จริงและเป็นธรรมแก่สังคมในทุกๆ การเลือกตั้ง การเชื่อมโยงนี้ช่วยให้ผู้ลงคะแนนเสียงมีข้อมูลที่เป็นมิตรและมีความเชื่อมั่นในการตัดสินใจอย่างถูกต้อง

อิสรภาพของสื่อมวลชน จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า ระดับมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 กรณีศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในด้านอิสรภาพของสื่อมวลชน ซึ่งปัจจัยที่มีผลมากที่สุดได้แก่ สื่อมวลชนในประเทศไทยให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับการเลือกตั้งอย่างถูกต้อง และเพียงพอ อธิบายได้ว่าบทบาทของสื่อมวลชนในการให้ความรู้และข้อมูลที่เป็นธรรมต่อประชาชนเกี่ยวกับการเลือกตั้งในประเทศไทย โดยการสื่อสารข้อมูลอย่างถูกต้องและเป็นประโยชน์จะช่วยสร้างความโปร่งใสและเชื่อถือในกระบวนการเลือกตั้ง นอกจากนี้ การเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายของผู้เข้ารับเลือกตั้ง แนวคิดของพรรคการเมือง และความคิดเห็นของนักการเมืองจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมความเข้าใจและการตัดสินใจของประชาชนในการเลือกตั้งให้มีความมั่นใจและเป็นไปตามความต้องการและวัตถุประสงค์ของพวกเขา ดังนั้น การสร้างอิสรภาพของสื่อมวลชนในการนำเสนอข้อมูลที่สมดุลและถูกต้องเกี่ยวกับการเลือกตั้งจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะเสริมสร้างความโปร่งใสและความเชื่อถือในกระบวนการเลือกตั้งของประชาชนอย่างสูงสุดได้ การวิเคราะห์และการสื่อสารที่มีความคล้ายคลึงกับงานวิจัยจะเสริมสร้างฐานความรู้และเข้าใจในกระบวนการการเลือกตั้งที่เป็นมิตรและมีประสิทธิภาพสูงสุดให้แก่ประชาชนทั้งประเทศไทยโดยเฉพาะ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Mazzaro (2020) พบว่าการจำกัดอิสรภาพของสื่อมีบทบาทสำคัญในการรักษาอำนาจของผู้ปกครองในระบบ

hybrid regimes โดยรัฐบาลมักจำกัดอิสระของสื่อเพื่อลงโทษคู่แข่งและสนับสนุนผู้สนับสนุน ซึ่งแสดงให้เห็นผลกระทบของการแข่งขันการเลือกตั้งต่อการจำกัดอิสระสื่อ ในขณะที่ Smajlović et al. (2023) พบว่าสื่อมีบทบาทสำคัญในการรูปแบบความคิดเห็นสาธารณะและการตัดสินใจของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง การศึกษาแสดงให้เห็นว่าสื่อทั้งทางโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และโซเชียลมีเดียมีบทบาทหลายมิติในการกำหนดการตัดสินใจของประชาชน

กฎหมายการเลือกตั้ง จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า ระดับมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 กรณีศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในด้านกฎหมายการเลือกตั้งปัจจุบันมีความชัดเจน เข้าใจง่าย และเข้าถึงได้ง่ายสำหรับประชาชนทั่วไป อธิบายได้ว่า ความชัดเจนและความเข้าใจง่ายของกฎหมายการเลือกตั้งเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความโปร่งใสในกระบวนการเลือกตั้ง กฎหมายที่เข้าถึงได้ง่ายและเข้าใจง่ายช่วยให้ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าใจได้ถึงสิทธิและหน้าที่ในการเลือกตั้ง ซึ่งนำไปสู่การมีส่วนร่วมที่มากขึ้นและกระบวนการที่มีความเป็นธรรม การศึกษาหลายชิ้นได้ยืนยันว่าความชัดเจนของกฎหมายสามารถเพิ่มความเชื่อมั่นในระบบการเลือกตั้งได้ โดยกฎหมายที่เข้าใจง่ายช่วยให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งสามารถทำความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินการต่างๆ ของการเลือกตั้งได้ดียิ่งขึ้น และช่วยลดข้อผิดพลาดในการลงคะแนนเสียง นอกจากนี้ ความชัดเจนและความเข้าใจง่ายของกฎหมายยังช่วยให้มีการตรวจสอบและติดตามกระบวนการเลือกตั้งได้ง่ายขึ้น ส่งผลให้กระบวนการเลือกตั้งมีความโปร่งใสและเชื่อถือได้มากขึ้น ในที่สุด การเข้าถึงกฎหมายการเลือกตั้งที่ชัดเจนและเข้าใจง่ายยังช่วยส่งเสริมให้ประชาชนทั่วไปสามารถตรวจสอบและตั้งคำถามต่อผลลัพธ์ของการเลือกตั้งได้ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการส่งเสริมการปกครองที่ดีและระบบประชาธิปไตยที่เข้มแข็ง นักวิจัยหลายท่านได้พิจารณาถึงบทบาทของกฎหมายการเลือกตั้งและความโปร่งใสในกระบวนการเลือกตั้งจากมุมมองที่หลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Maftuna (2023) ได้สำรวจผลกระทบของกฎหมายการเลือกตั้งต่อความน่าเชื่อถือของการเลือกตั้งในซิมบับเว และการเรียกร้องให้มีการปฏิรูปกฎหมายการเลือกตั้งเพื่อล้างข้อบกพร่องที่มีอยู่ ซึ่งข้อบกพร่องหลายประการในกฎหมายการเลือกตั้งที่อาจขัดขวางกระบวนการเลือกตั้งที่เป็นธรรมและเสรี ซึ่งรวมถึงการขาดข้อบังคับที่เพียงพอในการรับรองความโปร่งใสและการเข้าถึงข้อมูลการเลือกตั้ง นอกจากนี้ การศึกษายังเรียกร้องให้มีการปฏิรูปกฎหมายการเลือกตั้งโดยอ้างว่าการเปลี่ยนแปลงนี้จำเป็นต้องมีการดำเนินการอย่างจริงจังเพื่อปรับปรุงความน่าเชื่อถือและความเป็นธรรมของกระบวนการเลือกตั้งในประเทศ ในขณะที่ Torres-Spelliscy et al. (2011) ได้ตรวจสอบผลกระทบของการตัดสินใจของศาลฎีกาสหรัฐฯ ในคดี CitizensUnited ที่มีต่อกฎหมายการเปิดเผยข้อมูลการ

เลือกตั้ง โดยชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับปรุงกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของยุคสมัยใหม่

ความเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้ง จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า ระดับมุมมองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้งทั่วไป ปี 2566 กรณีศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในด้านความเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้ง ซึ่งปัจจัยที่มีผลมากที่สุดได้แก่ บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้ง มีความเป็นกลางและปฏิบัติหน้าที่อย่างโปร่งใส อธิบายได้ว่า หนึ่งในปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อความโปร่งใสนี้คือความเป็นกลางและความโปร่งใสในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้ง บุคลากรเหล่านี้ ซึ่งรวมถึงผู้กำกับดูแลการเลือกตั้งและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการต่างๆ จำเป็นต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างมีความเป็นกลาง เพื่อให้มั่นใจว่าทุกขั้นตอนของกระบวนการเลือกตั้งจะไม่มีแทรกแซงจากภายนอกหรือความลำเอียงที่อาจเกิดขึ้นได้ การมีบุคลากรที่มีความเป็นกลางและทำหน้าที่อย่างโปร่งใสนี้ ช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนในระบบการเลือกตั้งและส่งผลให้เกิดความชอบธรรมของผลการเลือกตั้งที่ได้รับ นอกจากนี้ ความเป็นอิสระและความโปร่งใสนี้ยังมีส่วนช่วยให้คณะกรรมการการเลือกตั้งสามารถจัดการกับข้อร้องเรียนและคำตอบคำถามเกี่ยวกับกระบวนการเลือกตั้งได้โดยไม่มีการเอนเอียงหรือความขัดแย้งของผลประโยชน์ ความโปร่งใสนี้มีความสำคัญในการรับรองว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งทุกคนรู้สึกว่าคุณเขามีส่วนร่วมในการเลือกตั้งที่เป็นธรรมและได้รับการดูแลอย่างเท่าเทียมและยุติธรรม รวมไปถึงการปฏิบัติหน้าที่ไม่เพียงแต่ส่งเสริมความโปร่งใสและความชอบธรรมของกระบวนการเลือกตั้งเท่านั้น แต่ยังช่วยสร้างความไว้วางใจในระบบการเมืองโดยรวม นำไปสู่การมีส่วนร่วมของประชาชนที่เพิ่มขึ้นและการตอบสนองต่อความต้องการและความคาดหวังของพลเมืองในการดำเนินการเลือกตั้งที่เป็นอิสระและไม่ถูกรบกวนจากอิทธิพลภายนอก การวิเคราะห์บทบาทของคณะกรรมการการเลือกตั้งในระบบการเมืองต่างๆ ได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา เพื่อเสริมสร้างความโปร่งใสและความเป็นอิสระในการเลือกตั้ง นักวิจัยหลายท่านได้ศึกษาผลกระทบของการปฏิรูปกฎหมายและกระบวนการทางการเมืองต่อการบริหารจัดการเลือกตั้งและการคุ้มครองการแข่งขันทางการเมือง ในการวิเคราะห์ความเป็นอิสระของคณะกรรมการการเลือกตั้งและผลกระทบต่อความโปร่งใสและชอบธรรมในการจัดการเลือกตั้งตามบริบททางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมต่างๆ นักวิชาการหลายท่านได้นำเสนอมุมมองและข้อเสนอแนะที่สำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Galstyan et al. (2022) วิเคราะห์บทบาทของคณะกรรมการการเลือกตั้งในการปกป้องการแข่งขันทางการเมืองในรัสเซีย, โดยเน้นที่ความเป็นอิสระและความเป็นกลางในการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับอำนาจสาธารณะ การวิเคราะห์บทบาทสำคัญของคณะกรรมการการ

เลือกตั้งในการปกป้องการแข่งขันทางการเมืองในรัสเซีย และอธิบายถึงการกำหนดที่ตั้งทางการเมืองของคณะกรรมการการเลือกตั้งที่มีบทบาทสำคัญในการปกป้องการแข่งขันทางการเมือง เอกสารนี้ชี้ให้เห็นว่าคณะกรรมการการเลือกตั้ง เช่น คณะกรรมการการเลือกตั้งกลางของสหพันธรัฐรัสเซีย (CEC) มีบทบาทที่แตกต่างกันในระบบการเมืองเนื่องจากคณะกรรมการเหล่านี้ อยู่ห่างจากตลาดการเมือง ไม่มีผลประโยชน์ในผลลัพธ์ของการแข่งขัน และมีความเป็นกลางและเป็นอิสระในการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับอำนาจสาธารณะ คุณสมบัติเหล่านี้ทำให้พวกเขาสามารถปกป้องการแข่งขันทางการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ Galstyan ชี้ให้เห็นถึงปัญหาบางอย่างที่จำกัดศักยภาพของคณะกรรมการการเลือกตั้งในการปกป้องการแข่งขันทางการเมือง ซึ่งรวมถึงปัญหาในการจัดตั้งคณะกรรมการการเลือกตั้ง ปัญหาในการรับรองความเป็นอิสระของคณะทำงาน และอำนาจที่ไม่เพียงพอในการควบคุมความสัมพันธ์ทางการเมืองเลือกตั้ง Turischeva et al. (2023) เสริมว่า, การปรับปรุงกฎหมายการเลือกตั้งที่มีขึ้นสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงความสนใจจากการปกป้องผลประโยชน์ของบุคคลในกระบวนการเลือกตั้งมาสู่การควบคุมผลลัพธ์การเลือกตั้งอย่างเป็นกลาง ได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของคณะกรรมการการเลือกตั้งที่ระดับกลางและระดับล่าง โดยมีการยกเลิกสิทธิการมีเสียงให้คำปรึกษาในคณะกรรมการเหล่านั้น การเปลี่ยนแปลงนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อลดความขัดแย้งภายในของสถานะของสมาชิกคณะกรรมการ, โดยนำสมาชิกกลับสู่กระแสหลักที่เข้าใจในแง่ของการปกป้องและการดูแลสิทธิการเลือกตั้ง. การปรับปรุงกฎหมายการเลือกตั้งนี้ได้เปลี่ยนแปลงจุดศูนย์กลางของการปกป้องสิทธิทางรัฐธรรมนูญและกฎหมายการเลือกตั้งจากการเน้นที่ผลประโยชน์ของบุคคลผู้เข้าร่วมการเลือกตั้งมาสู่การควบคุมการตั้งค่าผลการเลือกตั้งอย่างเป็นกลาง. การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ไม่เพียงแต่เสริมสร้างการควบคุมที่เป็นอิสระและเป็นธรรมเท่านั้น แต่ยังช่วยให้กระบวนการเลือกตั้งมีความโปร่งใสและเชื่อถือได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. การวิจัยครั้งต่อไปควรขยายขอบเขตการวิจัยไปยังพื้นที่อื่นๆ นอกเหนือจากเขตคูสิต กรุงเทพมหานคร เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในพื้นที่ต่างๆ

ทั่วประเทศ อาจารย์รวมถึงพื้นที่ชนบทและเมืองอื่นๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและเป็นตัวแทนของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในประเทศไทยทั้งหมด

2. ควรมีการวิเคราะห์เชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความโปร่งใสของการเลือกตั้ง โดยอาจใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึก หรือการจัดกลุ่ม

สนทนา (Focus Group Discussion) เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับความคิดเห็นและประสบการณ์ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในแต่ละปัจจัย

เอกสารอ้างอิง (References)

- Alvarez, R. M., & Hall, T. E. (2010). **Electronic Elections: The Perils And Promises Of Digital Democracy**. Princeton University Press.
- Alvarez, M., & Hall, T. E. (2008). Point, Counterpoint: The Promise and Performance of. Election Administration. PS: **Political Science & Politics**, **41**(4), 709-712.
- Bowler, S., & Donovan, T. (2016). A Partisan Model of Electoral Reform: Voter Identification Laws And Confidence In State Elections. **State Politics & Policy Quarterly**, **16**(3), 340-361.
- Bennett, W. L., Lawrence, R. G., & Livingston, S. (2008). **When the press fails: Political power and the news media from Iraq to Katrina**. University of Chicago Press.
- Fombad, C. M. (2016). Election management bodies (EMBs) in eastern and southern Africa: Some Reflections on their Legal Framework. **African and Asian Studies**, **15**(2-3), 289-335.
- Galstyan, N. (2022). Election Commissions in the Mechanism of Protection of Political Competition in the Russian Federation. **Actual Problems of Russian Law**, **18**(1), 43-59. doi: 10.17803/1994-1471.2023.146.1.043-059
- Huefner, Steven F. (2009) "The Resolution of Election Disputes: Legal Principles That Control Election Challenges, 2d ed." **Election Law Journal**, **8**(3), pp. 233
- Kapstein Ethan B., Converse Nathan. (2009). Why democracies fail. **Journal of Democracy**, **19**, 57-68.
- McReynolds, A. (2019). A Voter-Centered, Voter-First Approach to Elections. **The Future of Election Administration**.

- Mazzaro, K. (2020). Orchestrating silence, winning the votes: Explaining variation in media freedom during elections. **Electoral Studies**, **66**, 102172.
- Shulman, H., Sweitzer, M., Bullock, O., Coronel, J., Bond, R., & Poulsen, S. (2022). Predicting Vote Choice and Election Outcomes from Ballot Wording: The Role of Processing Fluency in Low Information Direct Democracy Elections. **Political Communication**, **39**, 652 - 673.
- Smajlović, H., & Čolakhodžić, F. (2024). How does media coverage affect the outcomes of the elections?. **MAP Social Sciences**, **4**, 109-123.
- Torres-Spelliscy, C. (2011). Transparent Elections after Citizens United. **Available at SSRN 1776482**.
- Turischeva, N. (2023). Procedural status of a member of the election commission. **Gosudarstvo i pravo**.
<https://doi.org/10.31857/s102694520024773-1>.
- Umarova, Maftuna. (2023). Electoral Laws, Reforms, **Transparency and the Credibility of Elections in Zimbabwe**. 307-322.
- Willis, D., Merivaki, T., & Ziogas, I. (2021). Election Data Transparency: Obtaining Precinct-Level Election Returns. **Public Integrity**, **24**, 162 - 178.

อิทธิพลของสื่อออนไลน์ที่มีผลกระทบต่อทิศทางทางการเมืองไทย

The Influence of online media on Thai political direction

ปัฐพงษ์ สดาวรสमित¹
Pattaphong Satawronsamit

Received: September 28, 2024. Revised: November 25, 2024. Accepted:
April 29, 2025

บทคัดย่อ

สื่อออนไลน์มีบทบาทและอิทธิพลต่อการรับรู้และรับชมของประชาชน ปัญหาที่เกิดขึ้นในการนำเสนอข่าวสารทางการเมือง จึงเน้นแค่เพียงเหตุการณ์ปัจจุบันที่มีความสดใหม่ทันต่อเหตุการณ์เท่านั้น ทำให้ในส่วนของหลักความเป็นจริงความลึกของเนื้อหาข่าว จึงขาดหายไปทำให้ได้รับข่าวสารได้ไม่ครบถ้วน การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1. วิเคราะห์ปัญหาการนำเสนอของสื่อออนไลน์ที่มีผลกระทบต่อทิศทางทางการเมืองไทย และบทบาทของสื่อออนไลน์ต่อทิศทางทางการเมืองไทย ในการนำเสนอข่าวที่มีทั้งแบบ แบบแรกคือ แบบการนำเสนอไปในแนวทาง ทางสร้างสรรค์ถูกต้องเป็นกลาง และแบบที่สอง คือ แบบการนำเสนอไปในแนวทางการโจมตี 2. ศึกษาอิทธิพลของสื่อออนไลน์ต่อทิศทางทางการเมืองไทย และผลกระทบต่อทิศทางทางการเมืองไทย 3. เพื่อเสนอรูปแบบการนำเสนอของสื่อออนไลน์ที่มีความเป็นกลางทางการเมืองไทย เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาจากเอกสาร การสัมภาษณ์ 17 คน และการสนทนากลุ่ม 7 คน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้แก่ ผู้ประกาศข่าว ผู้สื่อข่าวภาคสนาม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา นายกสมาคมสื่อมวลชนแห่งประเทศไทย, อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร อดีตสมาชิกวุฒิสภา

ผลการวิจัยพบว่า 1. ปัญหาการนำเสนอของสื่อออนไลน์ที่มีผลกระทบต่อทิศทางทางการเมืองไทยและบทบาทของสื่อออนไลน์ต่อทิศทางทางการเมืองไทย สื่อออนไลน์มีรูปแบบการนำเสนอ 2 แบบ แบบแรกคือ เป็นกลางในการนำเสนอรวดเร็ว เข้าใจง่าย มีความหลากหลายในการนำเสนอ วิพากษ์วิจารณ์ทิศทางทางการเมืองไทยอย่างตรงไปตรงมา แบบที่สองคือ โจมตี เลิกข้าง ปิดเบี่ยงข้อเท็จจริง ไม่มีจรรยาบรรณ ไม่มีศีลธรรม ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล 2. สื่อออนไลน์มีอิทธิพลอย่างมากต่อทิศทางทางการเมือง

¹ หลักสูตรรัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
Email: toonly6@gmail.com

เมืองไทย โดยสามารถชี้้นำความคิดเห็นและครอบงำความคิดเห็นทางการเมืองของประชาชนได้ผ่านการนำเสนอข่าวสารและข้อมูลต่างๆ 3. ได้รูปแบบการนำเสนอของสื่อออนไลน์ที่มีความกลาง ควรนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องครบถ้วนและหลากหลาย มุมมองซึ่งช่วยส่งเสริมตัดสินใจทางการเมืองได้อย่างรอบรู้ รูปแบบการนำเสนอข่าวสารที่เป็นกลางได้แก่ การตรวจสอบข้อเท็จจริงก่อนเผยแพร่ข่าว การใช้พื้นที่แสดงความเห็นที่หลากหลาย การหลีกเลี่ยงภาษาที่ชี้นำ สื่อออนไลน์ที่เป็นกลางควรเน้น การรายงานเชิงวิเคราะห์ การอภิปรายอย่างสร้างสรรค์ สามารถเป็นตัวอย่างที่ดีในการส่งเสริมความรู้ทางการเมืองและการมีส่วนร่วมของประชาชน

คำสำคัญ: อิทธิพล, สื่อออนไลน์, ผลกระทบ, ทิศทางการเมืองไทย

Abstact

Online media plays a significant role and influences the public's perception and viewing. The problem in presenting political news is that it focuses only on current events that are fresh and up-to-date. This results in a lack of truthfulness and depth in news content, leading to incomplete news coverage. This research aims to study. 1. Analyze the problems of online media presentation that affect the direction of Thai politics and the role of online media in the direction of Thai politics in presenting news in two forms: the first form is the form of presentation that is constructive, correct, and neutral, and the second form is the form of presentation that is offensive. 2. Study the influence of online media on the direction of Thai politics and its impact on the direction of Thai politics. 3. To propose a form of presentation of online media that is neutral in Thai politics. This is a qualitative research by analyzing content data from documents, interviews with 17 people, and group discussions with 7 people. Key informants include news anchors, field reporters, members of the House of Representatives, members of the Senate, the president of the Thai Press Association, former members of the House of Representatives, and former members of the Senate.

The research results found that 1. Problems in presenting online media that affect the direction of Thai politics and the role of online media in the direction of Thai politics. Online media has 2 types of presentation formats. The first type is neutral in presenting, fast and easy to understand,

with a variety of presentations, and criticizing the direction of Thai politics directly. The second type is attacking, choosing sides, distorting facts, lacking ethics, morality, and violating personal rights. 2. Online media has a great influence on the direction of Thai politics. It can influence opinions and influence people's political opinions through the presentation of news and various information. 3. The presentation format of online media that is neutral should present accurate, complete, and diverse information that helps promote informed political decision-making. The presentation format of neutral news includes checking facts before publishing news, using a variety of spaces to express opinions, and avoiding leading language. Neutral online media should emphasize analytical reporting and constructive discussion. It can be a good example of promoting political knowledge and public participation.

Keyword: Influence, Online Media, Impact, Thai Political Direction

บทนำ (Introduction)

สื่อออนไลน์ มีบทบาทและอิทธิพลต่อการรับรู้ และรับชมของประชาชนเป็นอย่างมาก ประชากรคนไทยมากกว่าร้อยละ เก้าสิบแปดเปอร์เซ็นต์ รับข้อมูลข่าวสารผ่าน สื่อออนไลน์ ในทุกวัน (สมาคมผู้สื่อข่าวและสื่อมวลชนประเทศไทย) เพราะสื่อออนไลน์ มีความครอบคลุมและสามารถแพร่ภาพและเสียงได้พร้อมๆ กัน โดยไม่ต้องอาศัยจินตนาการ ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว การรับชมข่าวสารทาง สื่อออนไลน์ ผ่านทางโซเชียลมีเดีย เช่น คอมพิวเตอร์ หรือสมาร์ตโฟนนั้น ส่งผลต่อการสร้างค่านิยมและเจตคติ ตลอดจนการรับรู้ ของประชาชนในสังคม สื่อออนไลน์จัดได้ว่าเป็นสื่อที่ทรงอิทธิพลสูง เพราะเป็นช่องทางที่ได้รับความนิยมในการรับชมมากที่สุด (สมาคมผู้สื่อข่าวและสื่อมวลชนแห่งประเทศไทย) โดยผู้ชมสามารถเปิดรับข้อมูลข่าวสารได้อย่างง่ายดายและยังได้รับเนื้อหาสาระความรู้และความบันเทิงอย่างแพร่หลายและรวดเร็ว สื่อออนไลน์ จึงมีอิทธิพลต่อผู้ชมในทุกมิติ เช่น ความคิด ความเชื่อ พฤติกรรม สังคม และวัฒนธรรม อีกทั้ง สื่อออนไลน์ ยังช่วยในการนำข้อมูลข่าวสารส่งตรงถึงกลุ่มเป้าหมายหรือประชาชนได้อย่างง่าย โดยที่ผู้ชมสามารถนำเอาข้อมูลที่ได้รับนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิต หรือ ดำเนินชีวิตประจำวัน ข้อมูลข่าวสารที่ได้รับนั้นสามารถที่จะเป็นตัวกำหนดหรือชี้้นำการขับเคลื่อน ทั้งในเรื่อง

ของการใช้ชีวิตของคนในสังคม และการนำเอาข้อมูลที่ได้รับจากข่าวสารใช้เป็นแนวทาง หรือข้อปฏิบัติในการอยู่ร่วมกันในสังคมนั้นๆ ได้อีกด้วย

นที ศุกลรัตน์ (2556) ได้ให้ความกล่าวว่า ปัจจุบันระบบการออกอากาศ โทรทัศน์ได้มีการเปลี่ยนผ่านจากการแพร่ภาพโทรทัศน์จากยุคก่อนเข้าสู่ยุคดิจิทัล เมื่อปี พ.ศ. 2557

ชินสุมล บุนนาค และ วันนี อับดุลฮานี, (2559) กล่าวว่า การเปลี่ยนผ่านใน ครั้งนี้ ซึ่งถือเป็นวิวัฒนาการของกิจการโทรทัศน์ครั้งสำคัญและนับว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เพราะนอกจากจะเป็นการพัฒนาเทคโนโลยี และมีสื่อออนไลน์ เริ่มเข้ามา มีบทบาทอย่างแพร่หลาย และเริ่มเข้ามาแทนที่ทั้งยังเป็นการเปลี่ยนระบบอุตสาหกรรม การแพร่ภาพโทรทัศน์ของประเทศไทย

โดยที่เปลี่ยนการรับชมโทรทัศน์จากเดิมที่รับชมผ่านช่องโทรทัศน์พื้นฐานหรือที่เรียกว่าช่อง “Free TV” ที่เดิมมีเพียง 6 ช่อง โดยได้เพิ่มขึ้นเป็น 36ช่อง สามารถแบ่ง ออกเป็น 3 ประเภทคือ ช่องบริการสาธารณะจำนวน 12 ช่อง ช่องบริการธุรกิจจำนวน 12ช่อง และช่องบริการชุมชนจำนวน 12ช่อง แต่ในตอนนี้ ณ ปัจจุบัน ปี 2566 เหลือไม่ครบ 36 ช่อง มีบางช่องได้คืน สัญญาณ และ ยกเลิกไป เพราะเกี่ยวกับ การจัดสรร ปัน ส่วน และการ เช่าช่อง จากทางสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการ โทรทัศน์ และ กิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.) โดยปรากฏการณ์ ในช่วงนี้ เป็นยุคการเปลี่ยนผ่าน การเผยแพร่สัญญาณวิทยุโทรทัศน์จากระบบอนาล็อก เป็นระบบดิจิทัล ทำให้เกิดผลกระทบต่อวงการสื่อสารมวลชนและเกิดการเปลี่ยนแปลง ภูมิทัศน์การสื่อสารรูปแบบใหม่ขึ้น คือ เกิดสื่อรูปแบบการให้บริการเนื้อหาผ่าน โครงข่ายอินเทอร์เน็ต (Over the top; OTT) ทั้งจากผู้ประกอบการและผู้ดำเนิน รายการอิสระโดยตรง เช่น Youtube Line TV Facebook Live Streaming Provider ต่างๆ (Netflix VIU IQIYI เป็นต้น)

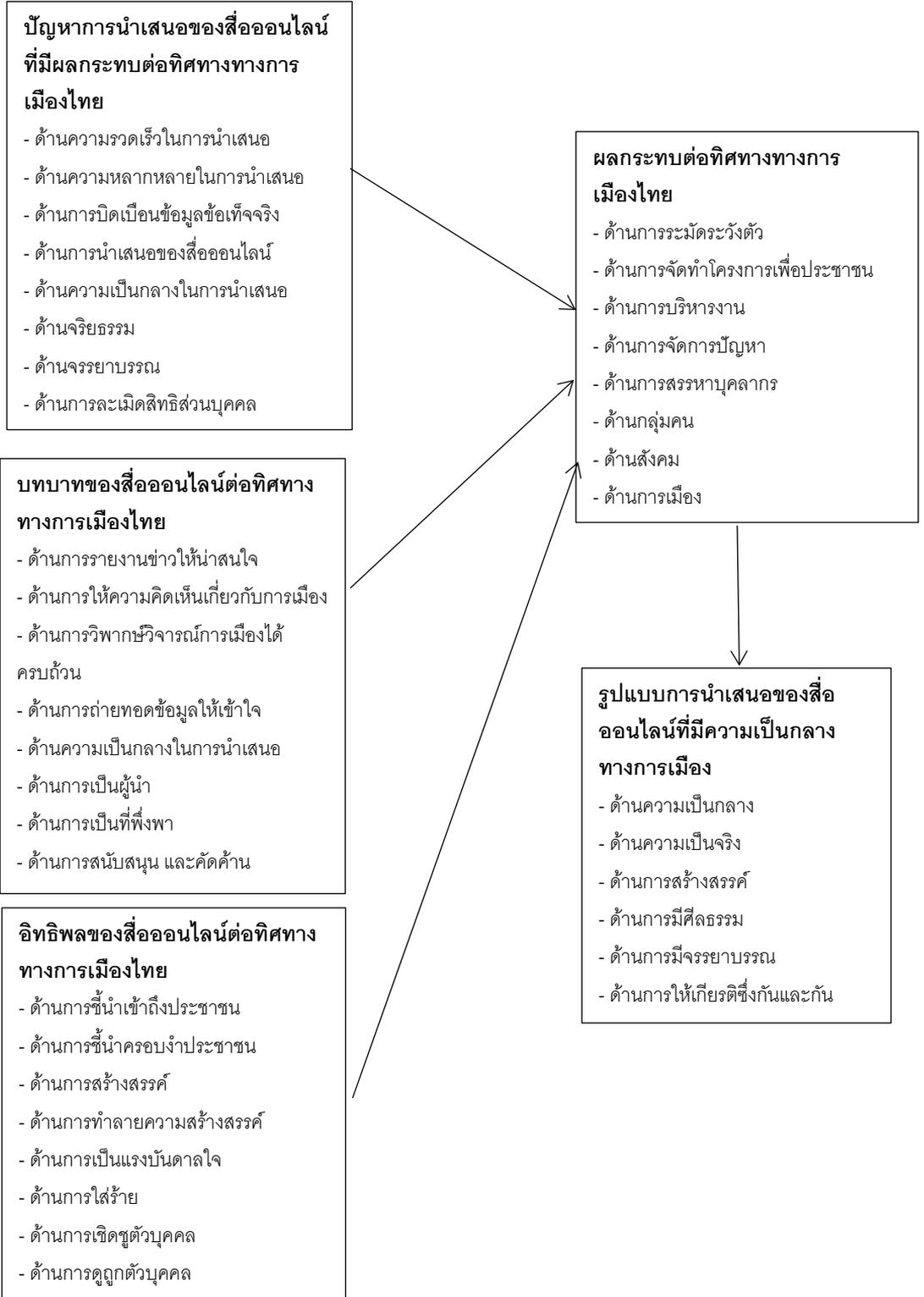
ภัทริกา วงศ์อนันต์นนท์ และ สรณันท์ อนุชน (2561) การเมืองก็เป็นอีกมิติ ที่ต้องใช้การสื่อสารเป็นเครื่องมือช่วยสร้างความเข้าใจ ทศนคติและพฤติกรรมที่ถูกต้อง จนสามารถสร้างเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมทางการเมืองได้อย่างเต็มที่ของประชาชน ช่องทางในการสื่อสารมีความสำคัญและจำเป็นในการส่งต่อข้อมูลข่าวสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อการนำเสนอข่าวสารและระบบการเมือง ของไทย เนื่องจากสื่อมวลชนทำหน้าที่ถ่ายทอดเหตุการณ์สำคัญไปสู่ประชาชนจำนวนมาก โดยที่ข่าวสารที่นำเสนอจากสื่อออนไลน์นั้นมีอิทธิพลอย่างมากต่อทัศนคติความรู้ มุมมอง รวมถึงพฤติกรรมของประชาชน จนเกิดความรู้สึกร่วมและเกิดการมีส่วนร่วม จากการสื่อสารนั่นเอง สื่อจึงเป็นช่องทางที่มีความสำคัญ เป็นผู้ผลิตและส่งต่อข่าวสาร ทางการเมืองกระจายมายังผู้รับสารหรือประชาชน ซึ่งเป็นกระบวนการกลมกล่อมเกลาทาง

การเมืองนอกจากข่าวทางการเมืองจะมีอิทธิพลต่อประชาชน ยังส่งผลต่อความเป็นไปทางการเมืองและทิศทางทางการเมืองในด้านต่าง ๆ จึงทำให้ทั้งนักการเมืองไทยและประชาชนผู้รับรู้ข่าวสารไม่สามารถละเลยความสำคัญของสื่อมวลชนได้เลย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objectives)

1. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและบทบาทของสื่อออนไลน์ในการนำเสนอข่าวที่มีทั้งสองแบบ แบบแรกคือแบบการนำเสนอไปในแนวทางทางสร้างสรรค์ถูกต้องเป็นกลาง และแบบที่สองคือแบบการนำเสนอไปในแนวทางการโจมตี ที่มีผลต่อทิศทางทางการเมืองไทย
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของสื่อออนไลน์ที่มีผลกระทบต่อทิศทางทางการเมืองไทย
3. ศึกษารูปแบบการนำเสนอของสื่อออนไลน์ที่มีความเป็นกลางทางการเมืองไทย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methods)

จากการศึกษาเรื่อง “อิทธิพลของสื่อออนไลน์ที่มีผลกระทบต่อทิศทางการเมืองไทย” ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Quality Research) โดยการศึกษา ประกอบด้วย

1. การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร (Documentary research) จากตำรา รายงานผลการศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการเก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนาม

2. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ผู้ให้ข้อมูลหลักที่ใช้ในการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคสนามครั้งนี้ เป็น สื่อมวลชน ผู้ประกาศข่าว, ผู้สื่อข่าวภาคสนาม, สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร, สมาชิกวุฒิสภา, นายกสมาคมสื่อมวลชนแห่งประเทศไทย, อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร, อดีตสมาชิกวุฒิสภา จำนวนทั้งสิ้น 17 คน

3. การสนทนากลุ่ม (Focus group) เชิญผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อ และด้านการเมือง มาร่วมวงสนทนา 7 คน ประกอบด้วย ผู้ประกาศข่าว ผู้สื่อข่าว สส. สว. อดีต สส. อดีต สว. นายกสมาคมผู้สื่อข่าวและสื่อมวลชนแห่งประเทศไทย เพื่อเอาข้อมูลข้อวิพากษ์ไปปรับปรุงแก้ไขการวิจัยของผู้วิจัย ให้มีคำตอบที่มีความสมบูรณ์มากขึ้น และให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์มากขึ้นเพื่อจะได้เป็นเอกสารที่สำคัญ ในการให้ความรู้ความเข้าใจกับบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกัน และสามารถนำไปต่อยอดได้

ผลการวิจัย (Research Results)

1. ปัญหาการนำเสนอของสื่อออนไลน์ที่มีผลกระทบต่อทิศทางการเมืองไทยและบทบาทของสื่อออนไลน์ต่อทิศทางการเมืองไทย พบว่า สื่อออนไลน์มีรูปแบบการนำเสนอ 2 แบบ แบบแรกคือ เป็นกลางในการนำเสนอรวดเร็วเข้าใจง่าย มีความหลากหลายในการนำเสนอ วิพากษ์วิจารณ์ทิศทางการเมืองไทยอย่างตรงไปตรงมา แบบที่สองคือ โจมตี เลิกข้าง บิดเบือนข้อเท็จจริง ไร้จรรยาบรรณ ไม่มีศีลธรรม ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

2. อิทธิพลของสื่อออนไลน์ต่อทิศทางการเมืองไทยพบว่า สื่อออนไลน์เป็นตัวชี้แนะและครอบงำ ประชาชน ให้คล้อยตามความคิดได้ ไม่ว่าจะไปในทางสร้างสรรค์หรือไม่สร้างสรรค์ ด้านผลกระทบต่อทิศทางการเมืองไทย คือสร้างการเปลี่ยนแปลงต่อทิศทางการเมืองไทย เปิดโปงตัวบุคคล กลุ่มคน และพรรคการเมือง

3. รูปแบบการนำเสนอของสื่อออนไลน์ที่มีความเป็นกลางทางการเมืองไทย พบว่า ประชาชนสามารถเลือกใช้ช่องทางในการรับสาร ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะด้านความเป็นกลาง ความเป็นจริง ด้านการสร้างสรรค์ ด้าน

ศีลธรรม ด้านจรรยาบรรณ ด้านความถูกต้อง ที่จะส่งเสริมความรู้ทางการเมืองไทยแก่ตนเอง และเสริมสร้างการมีส่วนร่วมทางการเมืองในรูปแบบต่างๆ ที่เหมาะสม สื่อออนไลน์จึงเป็นตัวแปรสำคัญในการส่งสารให้กับประชาชน

อภิปรายผล

จากการศึกษาอิทธิพลของสื่อออนไลน์ที่มีผลกระทบต่อทิศทางการเมืองไทยสามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายตามประเด็นวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

ปัจจุบันเป็นที่ทราบกันว่า อิทธิพลของสื่อออนไลน์ที่มีผลกระทบต่อทิศทางการเมืองไทย มีหลายประการไม่ว่าจะเป็นปัญหาการครอบงำสื่อ ปัญหาการสื่อสารทางการเมืองในแง่ของจริยธรรมของผู้ใช้สื่อ และปัญหาด้านบุคลากรที่ทำหน้าที่อยู่ในสื่อออนไลน์ ที่บางครั้งใส่ความคิดเห็นของตนเองมากเกินไป อย่างไรก็ตามแนวโน้มการสื่อสารทางการเมืองไทยนั้น สื่อออนไลน์น่าจะมีความเป็นสาธารณะ ร่วมกันมากขึ้น การแก้ไขปัญหาดังกล่าว อาจเกิดขึ้นได้ด้วยการขับเคลื่อนทางสังคมด้วยกระแสดูความคิดเรื่องการสร้างพื้นที่สาธารณะเพื่อสร้างประชาสังคมที่เข้มแข็ง ซึ่งอาจจะส่งผลให้ปัญหาต่างๆ ได้มีการคลี่คลายได้ด้วยตัวเอง ซึ่งในปัจจุบันสถานการณ์สังคมการเมืองปัจจุบัน สื่อออนไลน์ คือเครื่องมือที่สำคัญในการช่วงชิงหรือการมีส่วนร่วมและการครอบครองสื่อ นับว่าเป็นหัวใจในการดำเนินงานขององค์กรธุรกิจ องค์กรราชการ รวมทั้งการเมืองภาคพลเมือง หรือการเมืองภาคประชาชน นับว่าเป็นหัวใจสำคัญในการเคลื่อนไหว ดังนั้น การเคลื่อนไหวทางราชการ ทางธุรกิจและการเคลื่อนไหวทางสังคมการเมืองจึงมีความปรารถนาเหมือนกัน นั่นคือ ความต้องการมีสื่อในครอบครอง ซึ่งหมายถึงมีเครื่องมือหรือมีช่องทางในการสร้างความรู้ความเข้าใจ การประชาสัมพันธ์ และการโฆษณาชวนเชื่อกับสาธารณชนจะเห็นได้ว่าผลกระทบต่อสังคมอันเกิดจากอิทธิพลของสื่อออนไลน์ ในการสื่อสารทางการเมืองมีอยู่หลายประการ เช่น ผลกระทบต่อโครงสร้างของ สังคม การจัดระเบียบสารสนเทศทางการเมือง ขนชั้นใหม่ในการสื่อสารทางการเมือง กรรณสิทธิในสารสนเทศทางการเมือง การมีส่วนร่วมทางการเมือง และ บทบาทของอำนาจอธิปไตย รวมทั้งกระแสโลกาภิวัตน์ เป็นต้น

เนื่องจากปัจจุบันประชาธิปไตยโดยแบบมีส่วนร่วมให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นสำคัญโดยที่การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นกระบวนการซึ่งประชาชน หรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้โอกาสแสดงทัศนะและเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ที่มีผลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนรวมทั้งมีการนำความคิดเห็นดังกล่าวไปประกอบการพิจารณาเป็นนโยบายและการตัดสินใจของรัฐ การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นกระบวนการสื่อสารในระบบเปิด กล่าวคือ เป็นการสื่อสารสองทาง ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ซึ่งประกอบไปด้วยการแบ่งสรรข้อมูลร่วมกัน

ระหว่างผู้มีส่วนได้เสียและเป็นการเสริมสร้างความสามัคคีในสังคม ทั้งนี้ เนื่องจากการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นการเพิ่มคุณภาพการ ตัดสินใจ การลดค่าใช้จ่ายและการสูญเสียเวลา เป็นการสร้างฉันทามติ และทำให้ง่ายต่อการนำไปปฏิบัติ

ปัจจุบันประเทศไทยเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ซึ่งถือว่าเป็นวิกฤติของประเทศไทย การ สื่อสารทางการเมืองในภาวะวิกฤตเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เมื่อใดก็ตามที่เกิดความขัดแย้งระหว่าง นักการเมืองหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการบริหารประเทศอันจะก่อให้เกิดความรุนแรงตามมานั้น สิ่งจำเป็นเร่งด่วนและมีความจำเป็นต่อการจัดการความขัดแย้งคือ "การสื่อสารทางการเมืองในภาวะวิกฤต" จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมุ่งเน้นการแก้ไขปัญหาโดยใช้กระบวนการสื่อสารแบบสันติ และประเด็นสำคัญที่สุดคือ วิธีการดังกล่าวนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสอดคล้องกับหลักธรรมาภิบาล (Good Governace) โดยมีหลักการและวิธีการที่สำคัญ ดังต่อไปนี้ 1) การมีส่วนร่วมกับการสื่อสารทางการเมืองในภาวะวิกฤต มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยกระบวนการมีส่วนร่วมซึ่งจะทำให้ทุกภาคส่วนที่มีส่วนได้ส่วนเสียได้รับรู้และแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งร่วมกัน 2) การยอมรับความหลากหลายและความแตกต่าง กับการสื่อสารทางการเมืองในภาวะวิกฤต 3) ความสามัคคีกับการสื่อสารทางการเมืองในภาวะ วิกฤต 4) ความยุติธรรมกับการสื่อสารทางการเมืองในภาวะวิกฤต 5) การสร้างความไว้วางใจและความเชื่อมั่นกับการสื่อสารทางการเมืองในภาวะวิกฤต

ปัจจุบันการสื่อสารทางการเมืองในประเทศไทยได้มีความเข้มข้นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกระบวนการ การนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ และกลยุทธ์การสื่อสารแบบใหม่ คือการใช้อินเทอร์เน็ต โทรทัศน์ผ่านดาวเทียม, VDO Link, Phone-In เป็นต้น และได้นำสิ่งเหล่านี้ มาเป็นเครื่องมือในการต่อสู้ทางการเมืองของแต่ละฝ่าย ดังนั้น ประชาชนที่ได้รับสื่อทางการเมืองหรือการ สื่อสารในปัจจุบันต้องมีการพิจารณาอย่าง พินิจพิเคราะห์ข้อมูลด้วยความมีเหตุมีผล และรู้เท่าทันข้อมูลข่าวสารที่เป็นข้อเท็จจริงทางการเมือง โดยไม่หลงเชื่อกระบวนการโฆษณาชวนเชื่อในการปลุกกระตมเพื่อ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศชาติ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งรัฐบาล สื่อมวลชน ควรมีการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ภาคประชาชนในเรื่องเกี่ยวกับ ประชาธิปไตยอย่างถูกต้อง และเสริมสร้างการเมืองภาคพลเมืองให้มีความเข้มแข็งและ รู้เท่าทันนักการเมืองและพรรคการเมืองหรือกลุ่มทางการเมือง

อีกทั้งข้อความข้างต้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของชนิษฐา จิตแสง (2566) เรื่อง การเปิดรับสื่อในข่าวการเมืองการเพิ่มทุนทางสังคมออนไลน์ และการใช้โซเชียลมีเดียในการสื่อสารการเมืองของเยาวชน ที่กล่าวว่า ข่าวการเลือกตั้งมีความเกี่ยวข้องกับ การใช้YouTube ของเยาวชนในการ สื่อสารทางการเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.358 ด้าน ช่องทางการรับข่าวสารพบว่าสื่อ

สังคมออนไลน์มีความเกี่ยวข้องกับการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการสื่อสารทางการเมืองของเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.450 ในส่วนของการเพิ่มทุนทางสังคมออนไลน์พบว่าการเชื่อมโยงทุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำกับการใช้ Youtube ในการสื่อสารทางการเมืองในหมู่คนหนุ่มสาวโดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.382 ทั้งนี้สถาบันการศึกษาควรส่งเสริมการใช้ YouTube เป็นแหล่งเรียนรู้ที่ส่งเสริมการรับรู้ทางการเมืองในหมู่เยาวชนโดยเฉพาะในการเข้าถึงและติดตามข่าวสารที่เยาวชนสามารถสร้าง "เครือข่ายประชาธิปไตย" ผ่านทุนทางสังคมที่สะสมและเสริมสร้างความเข้มแข็งผ่านแพลตฟอร์มดังกล่าวและโลกออฟไลน์ขณะเดียวกันสถาบันการศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเสริมสร้างทักษะการสืบค้นโดยให้สามารถเข้าถึงข่าวการเมืองแยกความคิดเห็นจากข้อเท็จจริงและคัดกรองข้อมูลในโซเชียลมีเดียเพื่อเพิ่มทักษะด้านสื่อและสารสนเทศซึ่งเป็นทักษะสำคัญในการเรียนรู้ตลอดชีวิตของเยาวชนเพื่อใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้และเป็นพลเมืองของสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสมบูรณ์แบบ

บทบาทของสื่อออนไลน์ ถือเป็นบทบาทที่สำคัญของ สื่อมวลชนในการแสดงออกทางการเมืองตามทฤษฎีเสรีนิยม เพราะการแสดงออกในบทบาท ด้านนี้จะเป็นตัววัดว่า เป็นการเปิดกว้างในการให้เสรีภาพกับสื่อมวลชน ที่ถือว่าเป็นการให้เสรีภาพของคนทุกกลุ่มในสังคมและการเมืองในสมัยที่รัฐบาลมาจากการปฏิวัติรัฐประหาร หรือ มาจากการมีฐานอำนาจทางการเมืองทหารหนุนหลัง ดังจะเห็นว่า การแสดงบทบาทการเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบทางการเมืองในการ เสนอข่าวเกี่ยวกับการร่างพิจารณากฎหมายต่างๆ

และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ตรัยรัตน์ ปลื้มปิ๊ดชัยกุล (2560) เรื่อง การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนกับ การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตเขตกรุงเทพมหานคร ภายใต้การบริหารงานของ รัฐบาล พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่กล่าวว่า การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตเขตกรุงเทพมหานคร ภายใต้การบริหารงานของรัฐบาลพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชาตลอดจนการมี ส่วนร่วมทางการเมือง และความสัมพันธ์ในการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองจาก สื่อมวลชนกับการมีส่วนร่วมทาง การเมืองของนักศึกษา โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจในนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตทั้งกลุ่มสายสังคมศาสตร์ และสายวิทยาศาสตร์ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาหญิงระดับปริญญาบัณฑิตให้ความสำคัญต่อข่าวสาร ในการมีส่วนร่วมทางการเมือง และส่วนใหญ่เป็น นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ขณะที่นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีการให้น้ำหนักน้อย นักศึกษาที่มีภูมิสำเนาในภาคกลางให้ความสำคัญเกี่ยวกับข่าวสารและการมีส่วนร่วมทางการเมืองมากที่สุด ขณะที่นักศึกษาที่มีภูมิสำเนาในภาคอีสานและภาคเหนือเน้น

ให้นำหนักกับข่าวสารน้อยถึงน้อยที่สุด สะท้อนให้เห็นฐานอำนาจจากรูมการเมืองดั้งเดิม ในระบอบทักษิณที่ยังแฝงฝังอุดมการณ์ทางการเมืองจนเป็นภาพแทน ประกอบกับ มุมมองของนักศึกษาที่ปฏิเสธการครอบงำเชิงอำนาจของรัฐบาล ในส่วนพฤติกรรม การเปิดรับ ข่าวสารการเมืองจากสื่อมวลชนพบว่า โซเชียลมีเดียเป็นช่องทางที่เปิดรับ ข่าวสารทางการเมืองมากที่สุด ด้วยความคุ้นชิน ทำให้เข้าถึงข้อมูลข่าวสารทางการเมือง ได้ง่ายและรวดเร็ว ขณะเดียวกัน สื่อโทรทัศน์ มีอิทธิพลช่วยสำหรับความรู้และความ น่าเชื่อถือให้กับเยาวชนใน ข่าวสารจากโซเชียลมีเดีย ที่ได้รับและในแง่การรับฟังร่วมกับการ ประกอบกิจกรรมอื่น ๆ ควบคู่กันไปขณะที่สื่อวิทยุกระจาย เสียงยังมีอิทธิพล แต่ หนังสือพิมพ์ ยังยากจะเข้าถึงเยาวชนเพราะรายละเอียดของเนื้อหาและต้องจัดการ ค้นหา ขาดความสะดวกในการเข้าถึง ด้านการรับรู้เนื้อหาข่าวสารด้านนโยบาย พบว่า ภาพรวมกลุ่มตัวอย่าง มีการรับรู้เกี่ยวกับเนื้อหาข่าวสารของรัฐบาลฯ ระดับมาก โดยเฉพาะด้านนโยบายและด้านกิจกรรมมีการ รับรู้มาก ทั้งนี้ ความถี่ในการเปิดรับและการรับรู้เนื้อหาข่าวสารทางการเมืองมีผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมือง และจากสื่อ หนังสือพิมพ์ สื่อโทรทัศน์สามารถร่วมกันส่งผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมือง อีกทั้ง ในช่วงนี้ ยังเกิดการรวมตัวกันทางการเมืองของมวลชนผ่านโลกออนไลน์ ที่มีชื่อว่า มีอบราชฎ (มีอบคนรุ่นใหม่) ในช่วงรัฐบาลพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา และเกิดปรากฏการณ์พรรคก้าวไกลชนะการเลือกตั้งได้รับคะแนนเสียงเป็นอันดับ 1 จากภูมิทัศน์การสื่อสารทางการเมืองที่เปลี่ยนแปลง และการสื่อสารทางการเมืองในรูปแบบใหม่ของฝ่ายการเมือง อาทิ การสื่อสารผ่าน Tiktoks การสื่อสารผ่าน X (Twitter เดิม)

อิทธิพลของกระแส “โลกาภิวัตน์” และ อิทธิพลของ “การเปิดเสรี” ที่เกิดขึ้น และได้ขยายวงกว้างทั่วโลกเช่นนี้ ทำให้การสื่อสารโทรคมนาคมมีความสะดวก ติดต่อกันง่ายขึ้นจึงส่งผลให้การรับรู้ข่าวสารมีความรวดเร็ว และมีลักษณะคล้ายคลึงกันทั่วโลก หรือเกิดเป็นลักษณะ “หมู่บ้านโลก” (global village) และ “วัฒนธรรมโลก” (global culture) ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งทางวัฒนธรรมอันเนื่องมาจากการสื่อสารที่รวดเร็วเสมือนอยู่ในชุมชนหรือประเทศเดียวกัน ทำให้เกิดการส่งผ่านวัฒนธรรมผ่านสื่อทันสมัยในยุคโลกาภิวัตน์ จากประเทศตะวันตกที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมแตกต่างกับสังคมไทย ทศนคติและค่านิยมสมัยใหม่แบบตะวันตกจะหลั่งไหลเข้าสู่สังคมไทยที่ยังคงมีทศนคติ ค่านิยมและวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมอยู่ จึงเกิดความขัดแย้งทางวัฒนธรรม นำมาซึ่งปัญหาสังคมต่าง ๆ มากมาย

และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูศักดิ์ เพรศคอทท์ และสินี กิตติชนมวรกุล (2565) เรื่อง การเปิดรับข้อมูลข่าวสารและอิทธิพลของสื่อต่อแนวความคิดทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตรนิเทศศาสตรบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดสงขลา ที่กล่าวว่า การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

พฤติกรรมการเปิดรับข้อมูลข่าวสารและอิทธิพลของสื่อต่อแนวความคิดทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตรนิเทศศาสตรบัณฑิต ของสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดสงขลาและเพื่อเปรียบเทียบอิทธิพลของสื่อต่อแนวความคิดทางการเมืองที่ผ่านการรับรู้จากสื่อหลักประชากรกลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในหลักสูตรนิเทศศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ชั้นปีที่1-4 จำนวน 197 คน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ชั้นปีที่1- 4 จำนวน 186 รวมทั้งสิ้น 383คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือแบบสอบถามเชิงโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐานเพื่อหาค่าเฉลี่ยร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยด้วยt-test ผลจากการวิจัยพบว่าส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารทางการเมืองผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ55.4 โดยมีการเปิดรับอย่างสม่ำเสมอรองลงมาคือสื่อวิทยุโทรทัศน์คิดเป็นร้อยละ54 โดยมีการเปิดรับอย่างสม่ำเสมอ นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าสื่อสิ่งพิมพ์สื่อวิทยุโทรทัศน์และสื่ออินเทอร์เน็ต มีอิทธิพลต่อแนวความคิดทางการเมืองอยู่ในระดับมาก ในส่วนของสื่อวิทยุกระจายเสียง กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าสื่อดังกล่าวมีอิทธิพลต่อแนวความคิดทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลางนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความเห็นว่าสื่อวิทยุโทรทัศน์และสื่อวิทยุกระจายเสียงมีอิทธิพลต่อแนวความคิดทางการเมืองแตกต่างกัน โดยนักศึกษาหญิงเห็นว่าสื่อวิทยุโทรทัศน์มีอิทธิพลมากกว่านักศึกษาชาย ในการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนักศึกษาต่างระดับชั้นเรียนกัน พบว่าสื่อวิทยุกระจายเสียงเป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อแนวความคิดทางการเมืองในระดับที่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ โดยนักศึกษาชั้นปีที่4 มีความเห็นว่าสื่อวิทยุกระจายเสียงมีอิทธิพลต่อแนวความคิดทางการเมืองสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่3

ผลกระทบต่องานทางการเมืองไทย ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา สื่อสังคมออนไลน์ส่งผลกระทบต่อทิศทางทางการเมืองไทย เพราะได้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับนักการเมืองและพรรคการเมือง ที่จะเข้าถึง ประชาชนกลุ่มเป้าหมายและกลุ่มผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ซึ่งนักการเมืองสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับทุกคนได้โดยง่าย สื่อสังคมออนไลน์ จึงกลายเป็นเครื่องมือในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันของบุคคล และหน่วยงานต่าง ๆ รวมทั้งสื่อมวลชนที่อาศัยเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social network Online) ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร ตั้งประเด็น นำเสนอข่าว ในขณะที่ผู้รับสารภายใน เครือข่ายสังคมออนไลน์ สามารถแสดงความคิดเห็น ถกเถียง อภิปราย และนำเสนอประเด็นที่ เกี่ยวข้องได้อย่างกว้างขวาง หากประเด็นที่สนทนานั้น มีความน่าสนใจจะยิ่งได้รับความนิยม การติดตาม และพร้อมที่จะเบี่ยงเบนประเด็นไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งได้เสมอ ทำให้เกิด กระแสสังคมออนไลน์ ที่สามารถสะท้อนหรือกดดันรัฐหรือผู้มีอำนาจทางการเมืองได้ในระดับหนึ่ง

และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เซลลี บูลเลียน (2561) เรื่อง 20 ปีแห่งผลกระทบของสื่อดิจิทัลต่อการมีส่วนร่วมของพลเมืองและการเมือง ที่กล่าวว่า มีการเผยแพร่ผลงานวิจัยมากกว่า 300 รายการเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสื่อดิจิทัลกับการมีส่วนร่วมในชีวิตพลเมืองและการเมืองด้วยการวิจัยจำนวนมากจึงเป็นเรื่องยากที่จะเห็นภาพใหญ่กว่าความสัมพันธ์นี้พัฒนาไปอย่างไรตามกาลเวลาและทั่วโลกบทความนี้นำเสนอข้อมูลเชิงลึกที่ไม่ซ้ำใครว่าความสัมพันธ์นี้ปรากฏอย่างไรในช่วงเวลาและพื้นที่ที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยที่มีอยู่แนวทางนี้ช่วยให้สามารถวิเคราะห์ระยะเวลา 20 ปีครอบคลุม 50 ประเทศและรวมถึงข้อมูลการสำรวจจากผู้ตอบแบบสอบถามมากกว่า 300,000 รายแม้ว่าความสัมพันธ์อาจแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศแต่เรื่องราวสำคัญก็คือข้อมูลแนวโน้มข้อมูลแนวโน้มแสดงรูปแบบของค่าสัมประสิทธิ์เฉลี่ยเชิงบวกที่มีขนาดเล็กจนกลายเป็นค่าสัมประสิทธิ์เชิงบวกที่มีนัยสำคัญค่าสัมประสิทธิ์ที่ใหญ่กว่าเหล่านี้อาจอธิบายได้จากการแพร่กระจายของเทคโนโลยีนี้ไปสู่มวลชนและการเปลี่ยนแปลงประเภทการใช้งานโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเพิ่มขึ้นของเว็บไซต์และเครื่องมือเครือข่ายสังคมออนไลน์สำหรับการมีส่วนร่วมทางการเมืองออนไลน์

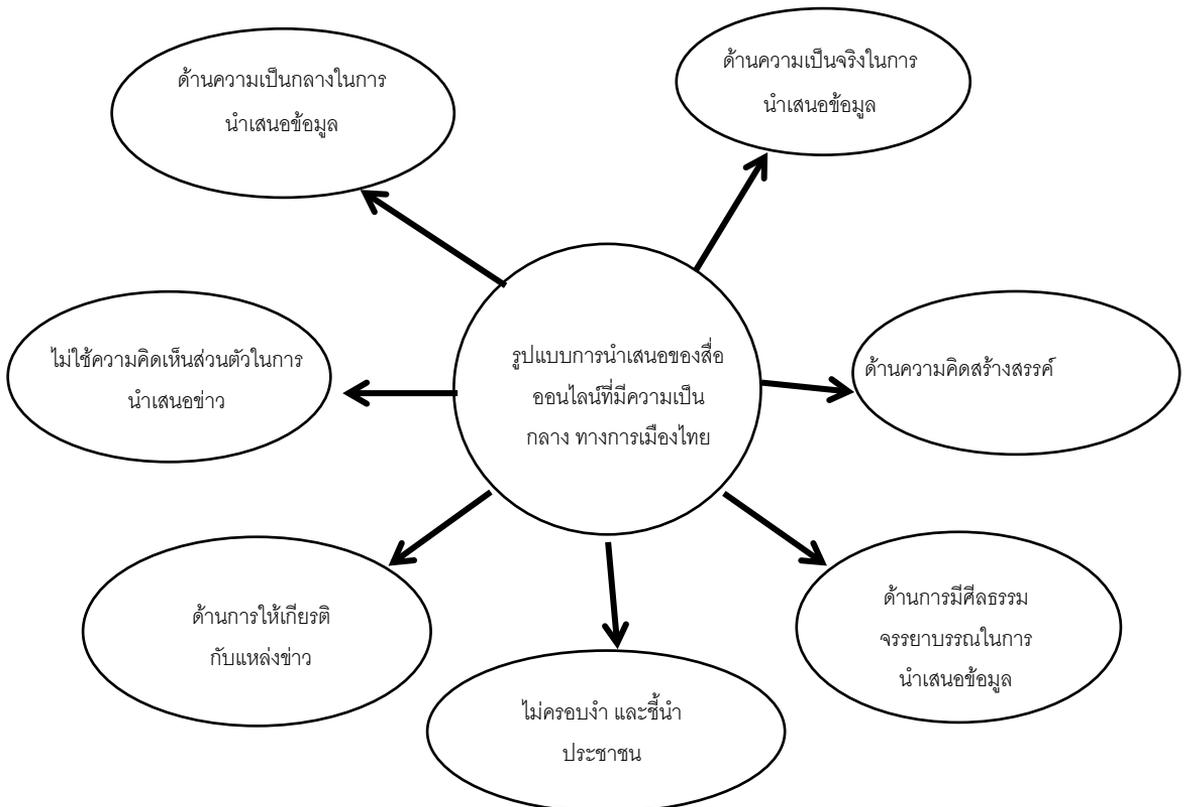
รูปแบบการนำเสนอของสื่อออนไลน์ที่มีความเป็นกลางทางการเมืองไทยพบว่า เนื่องด้วยสังคมไทยในปัจจุบันเป็นสังคมระบอบประชาธิปไตยใหม่ ภายใต้สภาพสังคมที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งจากปัญหานานาประการ สื่อมวลชน (สื่อออนไลน์) นับว่ามีบทบาทสำคัญต่อสังคมทั้งในด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร ความรู้ และชักจูงใจในช่วงเปลี่ยนผ่านทางการเมืองเมื่อปี 2562-ปัจจุบัน และเข้าสู่การใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่และอำนาจปกครองใหม่ เป็นช่วงเวลาแห่งความขัดแย้งทางความคิดที่ดูจะเป็นปกติวิสัยของสังคมประชาธิปไตย มีคำถามมากมายว่า สื่อมวลชน (สื่อออนไลน์) องค์กรสำคัญที่มีบทบาทเชื่อมโยงสังคมในฐานะสถาบันคั่นกลาง ได้ทำหน้าที่ให้ข้อมูลข่าวสาร สร้างสาธารณสมบัติ และเชื่อมประสานสังคม ในทิศทางที่ควรจะเป็นมากนักน้อยเพียงใด รวมทั้งยังมีคำถามสำคัญต่อเนื้ออีกว่า ระหว่างการเป็นกระบอกสะท้อนสภาพความเป็นจริง กับตะเกียงส่องนำทางสร้างปัญญาให้กับประชาชน สื่อมวลชน (สื่อออนไลน์) ควรเลือกยืนอยู่ ณ จุดใด หรือจะสร้างสมดุลให้เกิดขึ้นได้อย่างไรบ้าง (ภัทมัย อินทจักร, 2550)

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิเคราะห์ของ ชญานูช วีรสาร (2566) เรื่อง ความเป็นกลางไม่มีอยู่จริง ที่กล่าวว่า แม้ปัจจุบันจะมีสื่อออนไลน์ โซเชียลมีเดียเข้ามาแทนที่จนวันนี้กลายเป็นสื่อกระแสหลักมากกว่าสื่อดั้งเดิม คือ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ โทรทัศน์ จนผู้รับสารเป็นผู้กำหนดทิศทางสังคมหรือเป็นสื่อได้เองแล้ว แต่รายการข่าวทางโทรทัศน์ก็ยังคงอยู่ เพียงแต่นำเสนอผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์มากขึ้น ความเป็น

สื่อมวลชนกับความเป็นกลางไม่ชัดเจนเหมือนเก่า แนวคิดเดิมๆ ในความเที่ยงตรงแท้ จะใช้ไม่ได้แล้ว เพราะข่าวสารถูกกำหนดด้วยเรตติ้ง ทุกช่องทุกสื่อต้องมีกลุ่มเป้าหมาย ของตัวเอง เนื่องจากสื่อมวลชนมีจำนวนมากต้องแข่งขันกันแย่งลูกค้า เพื่อทำการตลาด ให้ตรงกลุ่มมากที่สุด คนทำสื่อจึงต้องคำนึงถึงเนื้อหาที่สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย ทำให้จำเป็นต้องเลือกข้างมากกว่าเป็นกลาง ในความเป็นสื่อมวลชนในฐานะผู้ส่งสารก็ต้อง มีความคิดหรือความเชื่อตามนั้นด้วยเช่นกัน สังเกตว่านักข่าวไม่สามารถฝืนความรู้สึก ของตนเองได้ ต้องเลือกทำหรืออยู่ในที่ที่เหมาะสมกับตัวเองมากกว่า ปัจจุบันไม่จำเป็นต้อง สงวนท่าทีกันแล้วว่าคิดอ่านเช่นไร ผู้รับสารที่เลือกชมจะตัดสินใจเลือกเอง หากยังแสดง ความเป็นกลางมักจะถูกมองว่าเป็นสื่อมวลชนที่ไม่มีจุดยืน จะไม่ได้รับความนิยมเท่ากับ สื่อมวลชนที่เลือกข้างแล้ว โดยเฉพาะจุดยืนในทางการเมือง ยิ่งการใช้พื้นที่โซเชียลของ บุคคลเผยแพร่เป็นสาธารณะมากขึ้นยิ่งแสดงจุดยืนของตนเองได้ง่ายกว่าองค์กรที่สังกัด

แนวทางรูปแบบการนำเสนอของสื่อออนไลน์ที่มีความเป็นกลางทางการเมืองไทย

การสังเคราะห์ผลการสัมภาษณ์และการประชุมกลุ่มย่อยพบว่า แนวทาง รูปแบบการนำเสนอของสื่อออนไลน์ที่มีความเป็นกลางทางการเมืองไทย

ภาพ แสดงแนวทางในวัตถุประสงค์ที่ 3 รูปแบบการนำเสนอของสื่อออนไลน์ที่มีความ
เป็นกลางทางการเมืองไทย

รูปแบบความเป็นกลาง ทางการเมืองไทย Model	แนวทางการปฏิบัติ
<p>1. ด้านความเป็นกลางในการนำเสนอข้อมูล (Neutrality in presenting information)</p>	<p>1.1 ข้อมูลที่ได้จากแหล่งข้อมูล ต้องเป็นกลาง ได้ข้อมูลมาแบบไหน ก็ต้องเขียนแบบนั้น</p> <p>1.2 ไม่เอนเอียง</p> <p>1.3 ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่ง</p> <p>1.4 ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ต้องคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมมาอันดับแรก</p>
<p>2. ด้านความเป็นจริงในการนำเสนอข้อมูล (In terms of the reality of data presentation)</p>	<p>2.1 ต้องนำเสนอข้อมูลความเป็นจริง 100%</p> <p>2.2 ไม่เสริมเติมแต่งในข้อมูล</p> <p>2.3 ต้องเข้าใจเนื้อหาจากแหล่งข่าวอย่างถูกต้องครบถ้วน</p> <p>2.4 ต้องเข้าใจ วิเคราะห์ และเปิดใจ ธรรมชาติของแหล่งข่าวที่ให้ข้อมูลอย่างถูกต้องครบถ้วน</p>
<p>3. ด้านความคิดสร้างสรรค์ (Creative side)</p>	<p>3.1 นำเสนอข้อมูลที่กระชับ</p> <p>3.1 นำเสนอข้อมูลที่เข้าใจง่าย</p> <p>3.3 รังสรรค์การนำเสนอเนื้อหาที่น่าสนใจ อาจจะมีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการนำเสนอให้น่าติดตาม</p> <p>3.4 มีการใช้อินโฟกราฟฟิกเข้ามาช่วยอธิบายให้ผู้รับสารเข้าใจเนื้อหาของข่าวได้ง่ายยิ่งขึ้น</p>
<p>4. ด้านการมีศีลธรรม และจรรยาบรรณในการนำเสนอข้อมูล (Morality and ethics in presenting information)</p>	<p>4.1 ไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล</p> <p>4.2 ต้องไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่นในการเขียนข่าว</p> <p>4.3 ไม่บิดเบือนข้อมูลในการเขียนข่าวนำเสนอข่าว</p> <p>4.4 ต้องไม่เขียนข่าวที่อาจจะทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิด</p>

<p>5. ด้านการให้เกียรติกับแหล่งข่าว (Respect for news sources)</p>	<p>5.1 ต้องอ้างอิงข้อมูลจากแหล่งข่าว 5.2 ต้องขอบคุณแหล่งข่าวทุกครั้ง หลังจากจบการสัมภาษณ์ 5.3 ไม่เร่งรัด หรือ ฝืนตามติดแหล่งข่าว มากจนเกินขอบเขต 5.4 ไม่แก้ไข หรือบิดเบือนข้อมูลจาก แหล่งข่าวเดิม ไม่ใส่ร้ายป้ายสี แหล่งข่าว</p>
<p>6. ไม่ครอบงำ และชี้นำ ประชาชน (Do not dominate and direct the people)</p>	<p>6.1 ไม่ใช้วาทกรรมที่ก่อให้เกิด ปัญหา การแตกแยก 6.2 ไม่ใช้วาทกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหา การทำร้ายร่างกาย หรือตบตีแย่งชิง 6.3 ไม่ใช้วาทกรรมที่ก่อให้เกิดการุหมิ่น เกลียดชัง 6.4 ไม่ใช้วาทกรรมที่ก่อให้เกิดการ กระทำผิดทุกกรณี หรือละเมิดกฎหมาย</p>
<p>7. ไม่ใช้ความคิดเห็นส่วนตัวในการ นำเสนอข่าว (Do not use personal opinions in presenting news)</p>	<p>7.1 อย่าคาดเดาเหตุการณ์ไปเอง 7.2 อย่าปล่อยให้อารมณ์อยู่เหนือความ ถูกต้อง 7.3 ไม่ควรนำความคิดเห็นส่วนตัวพูด ออกสื่อออนไลน์ 7.4 ไม่ควรโน้มน้ำหนักใจที่มีผลส่งต่อคน อื่น 7.5 ควรปฏิบัติแสดงออกอย่างเท่าเทียม และเสมอภาค 7.6 ไม่ควรเสนอชื่อผู้ก่อเหตุบ่อยมาก เกินไป</p>

ข้อเสนอแนะ (Research Suggestions)

ภาครัฐควรมุ่งเน้นการออกแบบและพัฒนาการสื่อสารทางออนไลน์กับประชาชนเพิ่มมากขึ้น รวมถึงพัฒนาวิธีการใหม่ๆ ที่สอดคล้องกับวิถีประชาชนในยุคปัจจุบันที่โลกออนไลน์มีบทบาทสำคัญในการสื่อสาร และชีวิตประจำวัน

ควรมีการศึกษาว่าจะทำอย่างไรให้การสื่อสารทางการเมืองด้วยรูปแบบออนไลน์มีประสิทธิภาพเข้าถึงประชาชนยิ่งขึ้น ตอบสนองความต้องการประชาชนได้มากขึ้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- นที ศุกลรัตน์. (2556). การรับข้อมูลข่าวสารผ่านโทรทัศน์.วารสาร กสทช. กรุงเทพฯ: สำนักงาน กสทช.
- ชินสุมล บุนนาค และวันนี อับดุลฮานี. (2559). พฤติกรรมการเปิดรับชม และความพึงพอใจที่มีต่อการเปลี่ยนผ่านสู่โทรทัศน์ระบบดิจิทัลของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร.วารสาร กสทช. 2559.
- ชนิษฐา จิตแสง.(2566). เรื่อง การเปิดรับสื่อในข่าวการเมืองการเพิ่มทุนทางสังคมออนไลน์และการใช้โซเชียลมีเดียในการสื่อสารการเมืองของเยาวชน. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ภัทริกา วงศ์อนันต์นนท์, และสรานันท์ อนุชน. (2561). เทคโนโลยีสารสนเทศต่อสังคมผู้สูงอายุ. วารสารพยาบาลทหารบก, 19(3), 27-32.
- ยุทธพร อิศรชัย. วารสารสถาบันพระปกเกล้า ปี 2547 เดือนกันยายน - ธันวาคม เล่มที่ 3. อินเทอร์เน็ตกับการเมืองไทย.
- ตรัยรัตน์ ปลื้มปิติชัยสกุล.(2560). เรื่อง การเปิดรับสื่อและการรับรู้ข่าวสารในสื่อออนไลน์ต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดขอนแก่น. กรุงเทพมหานคร.มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ชูศักดิ์ เพรสคอร์ท และ สินี กิตติชนม์วรกุล.(2565). เรื่อง การเปิดรับข้อมูลข่าวสารและอิทธิพลของสื่อต่อแนวความคิดทางการเมือง ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตรนิเทศศาสตรบัณฑิต ของสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดสงขลา.สงขลา.มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- ภัทมัย อินทจักร. (2550). เรื่อง สื่อมวลชนบนถนนประชาธิปไตยใหม่: เป็นกลาง ชี้นำ เลือกข้าง.กรุงเทพมหานคร.มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
- ชญาณุช วีรสาร. (2566). เรื่อง ความเป็นกลางไม่มีอยู่จริง.เมเนเจอร์ ออนไลน์. กรุงเทพฯ.เว็บไซต์ เมเนเจอร์ออนไลน์.
- Shelley Boulianne.(2018). 20 years of digital media's impact on civic and political engagement. MacEwan University, Alberta, Canada.

อิทธิพลของแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ที่มีต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี

The Influence of Tourism Motivation and Integrated Marketing Communication on Tourism Decisions of Thai Tourists

in Koh Samui, Suratthani Province

สิริวิภา บุญศิริ¹ มนต์ชัย ศรีเพชรน้อย² ณัฐสินี เต็งเที่ยง³และภาวัช รุจาฉน์⁴
Sirivipa Boonsiri, Monchai Sripetchnai, Nathishiney Tengtieng and Phawat Rujachan

Email: Sirivipa.1960@gmail.com, dr.monchai789@gmail.com,
ma_jacky@hotmail.com, Phawatrujachan@gmail.com

Received: September 28, 2024. Revised: November 25, 2024. Accepted:
April 29, 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับระดับแรงจูงใจในการท่องเที่ยว การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ และการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี 2) ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแรงจูงใจในการท่องเที่ยว การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ที่มีต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี และ 3) อิทธิพลของแรงจูงใจในการท่องเที่ยวและการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการที่มีต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดย

¹สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

²สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

³สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher

⁴สังกัดคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์; Faculty of Arts and Sciences, Southeast Asia University

ใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 350 ตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.817 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ผลวิจัยพบว่า 1) ในภาพรวมนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีความคิดเห็นต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยว อยู่ในระดับดีมาก มีการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ อยู่ในระดับดีมาก มีอิทธิพลของแหล่งข้อมูลรีวิวก่อนซื้อสินค้าออนไลน์ อยู่ในระดับดี และมีการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก 2) โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และ 3) การตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี เกิดจากอิทธิพลทางตรงของการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ($DE = 0.751$) และอิทธิพลทางอ้อม ($IE = 0.460$) และอิทธิพลทางตรงของแรงจูงใจในการท่องเที่ยว ($DE = 0.685$) และอิทธิพลทางอ้อม ($IE = 0.298$) ขณะเดียวกันได้รับอิทธิพลทางตรงของอิทธิพลของแหล่งข้อมูลรีวิวก่อนซื้อสินค้าออนไลน์ ($DE = 0.487$) ส่วนอิทธิพลของแหล่งข้อมูลรีวิวก่อนซื้อสินค้าออนไลน์ได้รับอิทธิพลทางตรงมาจากแรงจูงใจในการท่องเที่ยว ($DE = 0.387$) และได้รับอิทธิพลทางตรงจากการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ($DE = 0.291$) และพบว่า แรงจูงใจในการท่องเที่ยว ได้รับอิทธิพลทางตรงมาจากการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ($DE = 0.148$) โดยมีค่าอำนาจพยากรณ์ร้อยละ 51.4 ซึ่งบ่งชี้ให้เห็นว่า การสื่อสารทางการตลาดแบบบูรณาการช่วยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการท่องเที่ยวและเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการตัดสินใจมาท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี

คำสำคัญ: แรงจูงใจในการท่องเที่ยว การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ การตัดสินใจท่องเที่ยว

Abstract

This article aims were to study 1) The level of tourism motivation and integrated marketing communication on tourism decisions of Thai tourists in Koh Samui, Suratthani province and 2) The influence of tourism motivation and integrated marketing communication on tourism decisions of Thai tourists in Koh Samui, Suratthani province. The data collected by questionnaires, testing with 350 samplings who Thai tourists visited Koh Samui, Suratthani province. The

research sampling was convenience sampling. The reliability value was 0.817 of the questionnaires. The statistical analyzed data were percentage, mean, standard deviation and the confirmation component analysis.

Results of the research showed that 1) Overall, Thai tourists visited Koh Samui, Suratthani province had opinion to tourism motivation at a good level, The integrated marketing communication was at a good level, The influence of social media review sources was at a good level and the tourism decisions of Thai tourists in Koh Samui, Suratthani province was at a high level. 2) a causal relationship models of tourism motivation and integrated marketing communication on tourism decisions of Thai tourists in Koh Samui, Suratthani province were congruent with the empirical data which an according of hypothesis. And 3) The tourism decisions of Thai tourists in Koh Samui, Suratthani province was caused by the direct effect of integrated marketing communication (DE = 0.751), the indirect effect (IE = 0.460), the direct effect of tourism motivation (DE = 0.685), the indirect effect (IE = 298), and the direct effect of the influence of social media review sources (DE = 0.487). In addition, the direct effect of the influence of social media review sources was caused by tourism motivation (DE = 0.387), the direct effect of integrated marketing communication (DE = 0.291). And found that the tourism motivation was caused by integrated marketing communication (DE = 0.148), with a predictive value of 51.4 percentage. The indicated that the integrated marketing communication were stimulated motivation tourism and a cause for decision reasonable to visit Koh Samui, Suratthani province.

Keywords: Tourism motivation, integrated marketing communication, tourism decisions

บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจเนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ประเทศไทยถือเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเพราะประเทศไทยมีความหลากหลายทางธรรมชาติมีลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ มีวัฒนธรรมประเพณีที่สืบทอดกันมาในแต่ละภูมิภาค และลักษณะบุคลิกภาพของคนไทย

ที่มีความเป็นมิตร ทำให้ประเทศไทยสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมาก หลังจากสถานการณ์โควิด-19 ที่คลี่คลายลงส่งผลให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวต่างชาติและชาวไทยกลับมาเดินทางท่องเที่ยวมากขึ้น (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2567) ปัจจุบันรูปแบบการท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลงไปหลากหลายลักษณะขึ้นกับความต้องการของนักท่องเที่ยวสมัยใหม่ โดยส่วนมากนักท่องเที่ยวสมัยใหม่มีความต้องการในด้านประสบการณ์ที่แปลกใหม่และนำประสบการณ์ที่ได้ใหม่นี้มาแบ่งปันผ่านช่องทางระบบอินเทอร์เน็ตหรือสื่อสังคมออนไลน์ พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเช่นนี้ถือว่าเป็นแนวทางการดำเนินชีวิตสมัยใหม่สอดคล้องกับการพัฒนาระบบเทคโนโลยีใหม่ที่มีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิตของมนุษย์ (จุฑาพร บุญศิริรัฐ, 2563)

เกาะสมุยเป็นเกาะในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ตั้งอยู่ในฝั่งทะเลอ่าวไทย เป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 3 ของประเทศไทย มีความงดงามจนได้รับการขนานนามว่าเป็น “สวรรค์แห่งทะเลอ่าวไทย” ลักษณะโดยรอบเกาะจะเป็นพื้นที่ราบและมีหาดทรายสีขาวละเอียดอยู่ล้อมรอบ ทอดยาวขนานไปกับทิวต้นมะพร้าวที่เรียงรายอยู่รอบเกาะขนานกับหาดทรายเป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่คนรู้จักเกาะสมุยในฐานะแหล่งพักผ่อนหย่อนใจของประเทศไทย นอกจากนี้เกาะสมุยยังมีน้ำตกที่สวยงามมีน้ำใสไหลเย็นเกือบตลอดทั้งปี และยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมหลายแห่งเพราะเกาะสมุยมีประวัติศาสตร์อันเก่าแก่ มีผู้คนหลากหลายเชื้อชาติตั้งถิ่นฐานอยู่บนเกาะทั้งคนไทย จีน และมลายู (พงษ์ศักดิ์ จำแก้ว, 2566) อย่างไรก็ตาม การที่จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวให้เหมาะสมและต่อเนื่องจึงมีความจำเป็นเพื่อให้สามารถสร้างการรับรู้เข้าถึงและตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กรมการท่องเที่ยว, 2567) ด้วยความสำคัญข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาถึงอิทธิพลของแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ที่มีต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อเป็นข้อมูลแก่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและผู้ที่เกี่ยวข้องในภาคอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว นำไปปรับใช้ในธุรกิจให้พร้อมรับมือกับนักท่องเที่ยวในอนาคตและทันต่อกระแสการท่องเที่ยวที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

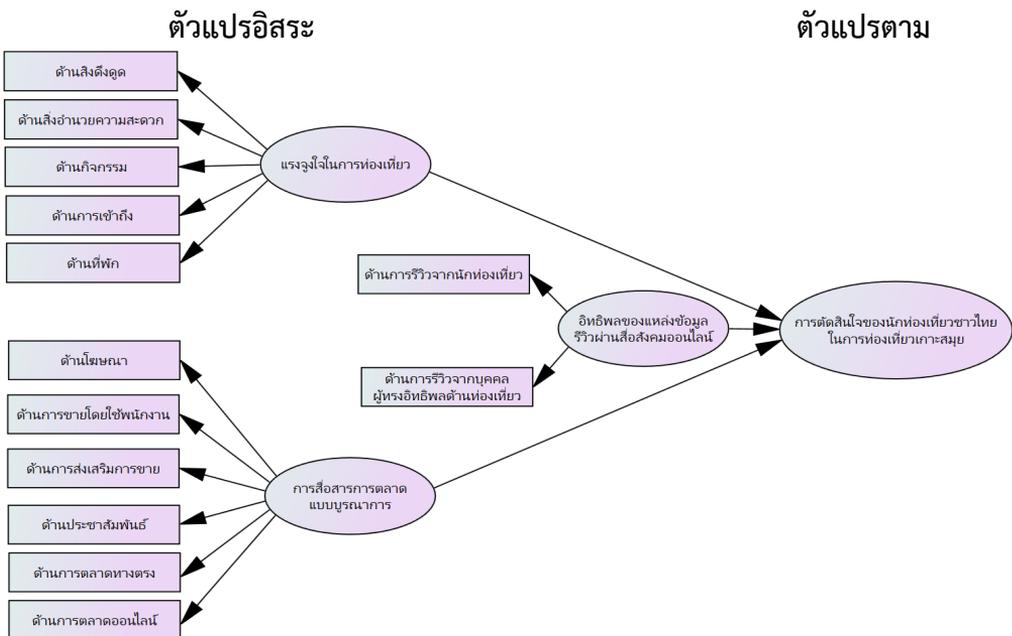
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจในการท่องเที่ยว การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ และการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแรงจูงใจในการท่องเที่ยว การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการที่มีต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี

3. เพื่อศึกษาอิทธิพลของแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ที่มีต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการสำรวจ (Survey Research) มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่ท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่ท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานีใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามเงื่อนไขของการ

วิเคราะห์สมการโครงสร้างต้องมีขนาดกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 200 ตัวอย่างขึ้นไปในกรณีที่ไม่เดลไม่มีความซับซ้อน (Hair et al., 2014) ที่ได้กล่าวว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมกับการใช้สถิติการวิเคราะห์พหุตัวแปร ควรมีจำนวนอย่างน้อย 5-10 เท่าของดัชนีชี้วัดและควรมีขนาดตัวอย่างอย่างน้อย 200 ตัวอย่าง หรือ 5 เท่าของข้อคำถาม (Kline, 2016) ในการวิจัยนี้มีตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 14 ตัวแปร 70 ข้อคำถาม ขนาดกลุ่มตัวอย่างจึงไม่ควรน้อยกว่า 350 ตัวอย่าง (70 ข้อคำถาม x 5 เท่า) ถือได้ว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามเงื่อนไขในการวิเคราะห์ ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จำนวนทั้งสิ้น 350 คน จากนั้นผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience sampling)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีแรงจูงใจในการท่องเที่ยว แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ แนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลของแหล่งข้อมูลรีวิวก่อนทางสื่อสังคมออนไลน์และแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการตัดสินใจท่องเที่ยว รวมถึงเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยนี้ใช้พื้นที่ในการดำเนินการวิจัยเป็นการศึกษาเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทยที่อยู่ระหว่างท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยนี้เริ่มทำการศึกษาในช่วงเดือนเมษายน ถึงเดือนมิถุนายน 2567

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัยในครั้งนี้คือ ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaires) โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

3.1 การศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการ และโครงสร้างของตัวแปรที่ต้องการศึกษา รวมทั้งสร้างข้อคำถามตามนิยามเชิงปฏิบัติการ

3.2 สร้างแบบสอบถามโดยนำข้อคำถามที่ได้พัฒนาเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิรวมทั้งนำฉบับร่างแบบสอบถามทำการทดสอบหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ และการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยทดลอง (Try out) กับตัวอย่างจำนวน 30 คนซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.66-1.00 และได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.817

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี จนครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inference statistics) เพื่อวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ผลการวิจัย

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 350 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 67.00 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 37.30 มีสถานภาพโสด ร้อยละ 53.80 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 86.50 มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน ร้อยละ 64.80 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,000-35,000 บาท ร้อยละ 42.00 ลักษณะของการเดินทางท่องเที่ยวคือ เกี่ยวกับครอบครัว ร้อยละ 30.75 และบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเลือกสถานที่ท่องเที่ยวคือ ตัวเอง ร้อยละ 47.25 ซึ่งสรุปผลศึกษาได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจในการท่องเที่ยว พบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับดีมาก (ค่าเฉลี่ย 4.353) โดยพบว่า ด้านที่นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความคิดเห็นอยู่ในระดับดีมาก 4 ด้าน คือ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (ค่าเฉลี่ย 4.453) รองลงมาคือ ด้านสิ่งดึงดูด (ค่าเฉลี่ย 4.434) ด้านการเข้าถึง (ค่าเฉลี่ย 4.425) และด้านกิจกรรม (มีค่าเฉลี่ย 4.301) และมีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี 1 ด้าน คือ ด้านที่พัก (ค่าเฉลี่ย 4.155) อยู่ในระดับดี ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ พบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับดีมาก (ค่าเฉลี่ย 4.310) โดยพบว่า ด้านที่นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความคิดเห็นอยู่ในระดับดีมาก 3 ด้าน คือ ด้านการส่งเสริมการขาย (ค่าเฉลี่ย 4.421) รองลงมาคือ ด้านการโฆษณา (ค่าเฉลี่ย 4.314) ด้านการขายโดยใช้พนักงาน (ค่าเฉลี่ย 4.312) และด้านประชาสัมพันธ์ (มีค่าเฉลี่ย 4.301) และมีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี 2 ด้าน คือ ด้านการตลาดออนไลน์ (ค่าเฉลี่ย 4.274) และด้านการตลาดทางตรง (ค่าเฉลี่ย 4.238) อยู่ในระดับดี ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลอิทธิพลของแหล่งข้อมูลรีวิวผ่านสื่อสังคมออนไลน์ พบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี (ค่าเฉลี่ย 4.098) โดยพบว่า ด้านที่นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความคิดเห็นอยู่ในระดับดี คือ ด้านการรีวิวจากนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.117)

รองลงมาคือ ด้านการรื้อวิจจากบุคคลผู้ทรงอิทธิพลด้านการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.079) ตามลำดับ

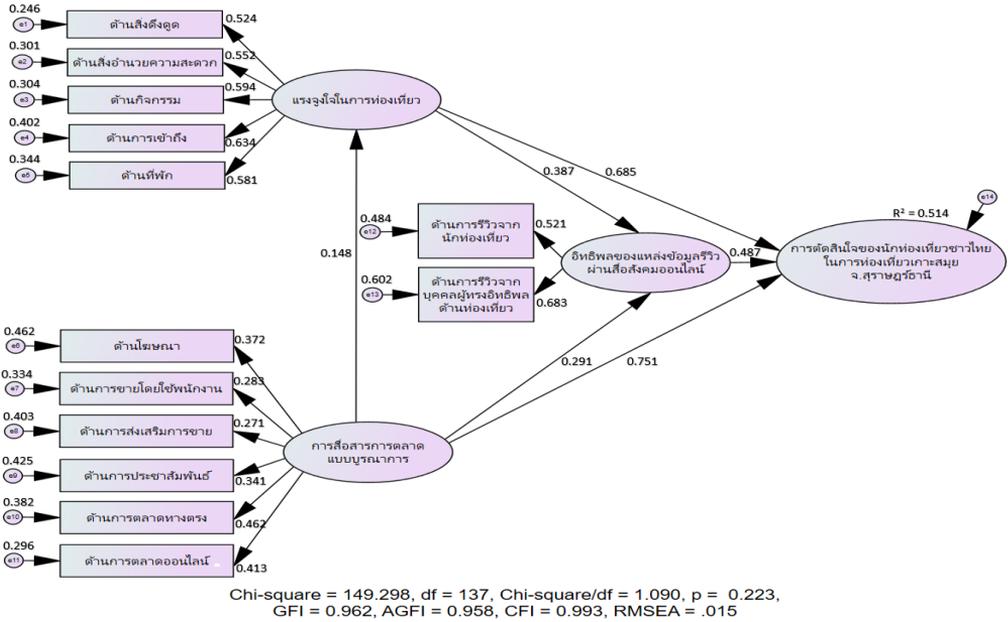
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.214) โดยพบว่า มีความสนใจแหล่งท่องเที่ยวเพราะมีทิวทัศน์ที่สวยงามและมีทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลาย (ค่าเฉลี่ย 4.374) รองลงมาคือ ตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวเกาะสมุยเพราะที่เกาะสมุยสามารถตอบสนองความต้องการในเดินทางท่องเที่ยวได้ง่าย สะดวก รวดเร็ว (ค่าเฉลี่ย 4.367) และน้อยที่สุดคือ ตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวเกาะสมุย เพราะคำแนะนำหรือการรื้อวิจจากผู้ที่เคยมา (ค่าเฉลี่ย 4.292) ตามลำดับ

5. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี แสดงดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องและความกลมกลืนของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ดัชนีบ่งชี้ความเหมาะสมพอดี	ค่าดัชนี	เกณฑ์	ผลบ่งชี้
1. ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square: χ^2)	149.298	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ	-
2. ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (p-value)	0.223	$p > 0.05$	ผ่านเกณฑ์
3. ค่าสถิติไค-สแควร์สัมพัทธ์	1.090	$\chi^2 / df < 2.00$	ผ่านเกณฑ์
4. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดี (GFI)	0.962	$GFI > 0.95$	ผ่านเกณฑ์
5. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีที่ปรับแก้ (AGFI)	0.958	$AGFI > 0.95$	ผ่านเกณฑ์
7. ดัชนีรากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA)	0.015	$RMSEA < 0.05$	ผ่านเกณฑ์
8. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีเชิงเปรียบเทียบ (CFI)	0.993	$CFI > 0.95$	ผ่านเกณฑ์

จากตารางที่ 1 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง ค่า Chi-square = 149.298, $\chi^2 / df = 1.090$, p-value = 0.223, GFI = 0.962, AGFI = 0.958, RMSEA = 0.015 และ CFI = 0.993 มีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่านัยสำคัญทางสถิติ (p) ค่าค่าสถิติไค-สแควร์สัมพัทธ์ (Relative Chi-square) เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด สามารถแสดงค่าสถิติจากโมเดลที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังภาพที่ 2 ดังนี้

ภาพที่ 2 ค่าสถิติของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี (โมเดลที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์)

6. อิทธิพลของแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ที่มีต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ที่มีต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ตัวแปรเหตุ	แรงจูงใจในการท่องเที่ยว			อิทธิพลของแหล่งข้อมูล รีวิวผ่านสื่อสังคมออนไลน์			การตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย (R ² = 0.514)		
	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE
แรงจูงใจในการท่องเที่ยว	-	-	-	0.387**	-	0.387**	0.685**	0.298**	0.983**
อิทธิพลของแหล่งข้อมูล รีวิวผ่านสื่อสังคมออนไลน์	-	-	-	-	-	-	0.487**	-	0.487**
การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ	0.148**	-	0.148**	0.291**	-	0.291**	0.751**	0.460**	1.211**

จากตารางที่ 2 การตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี เกิดจากอิทธิพลทางตรงของการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ (DE = 0.751) และอิทธิพลทางอ้อม (IE = 0.460) และอิทธิพลทางตรงของ

แรงจูงใจในการท่องเที่ยว (DE = 0.685) และอิทธิพลทางอ้อม (IE = 0.298) ขณะเดียวกัน ได้รับอิทธิพลทางตรงของอิทธิพลของแหล่งข้อมูลรีวิวก่อนสื่อสังคมออนไลน์ (DE = 0.487) ส่วนอิทธิพลของแหล่งข้อมูลรีวิวก่อนสื่อสังคมออนไลน์ได้รับอิทธิพลทางตรงมาจากแรงจูงใจในการท่องเที่ยว (DE = 0.387) และได้รับอิทธิพลทางตรงจากการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ (DE = 0.291) และพบว่า แรงจูงใจในการท่องเที่ยว ได้รับอิทธิพลทางตรงจากการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ (DE = 0.148) โดยมีค่าอำนาจพยากรณ์ร้อยละ 51.4

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. ระดับระดับแรงจูงใจในการท่องเที่ยว การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ และการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีดังนี้

1.1 ระดับความคิดเห็นต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยว อยู่ในระดับดีมาก เป็นเพราะว่า การให้ความสำคัญต่อเนื้อหาทางการตลาดเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวช่วยดึงดูดความสนใจและสร้างผลกระทบในเชิงบวกแก่แหล่งท่องเที่ยวซึ่งเป็นการกระตุ้นนักท่องเที่ยวให้สนใจและเดินทางมาท่องเที่ยว โดยผลการศึกษามีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พรรชกฤษ ศุทธิเวทิน (25632) ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวของประชากรรุ่นแซดในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่พบว่า แรงจูงใจในการท่องเที่ยวของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก

1.2 ระดับความคิดเห็นต่อการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ อยู่ในระดับดีมาก เป็นเพราะว่า การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ช่วยส่งเสริมทางการตลาดในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้อย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการช่วยให้ผู้ประกอบการเข้าถึงนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว โดยผลการศึกษามีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นฤพร ชูสุวรรณ (2565) ศึกษาเรื่อง การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ คุณภาพการบริการ และแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจและความภักดีของนักท่องเที่ยวที่ใช้บริการที่พักในเกาะล้าน จังหวัดชลบุรี ที่พบว่า การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ โดยรวมอยู่ในระดับดี และพบว่า การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความสอดคล้องกับ พรรชกฤษ ศุทธิเวทิน (2562) ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวของ

ประชากรรุ่นแซดในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่พบว่า กลยุทธ์ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว โดยรวมอยู่ในระดับมาก

1.3 ระดับความคิดเห็นต่ออิทธิพลของแหล่งข้อมูลรีวิวกผ่านสื่อสังคมออนไลน์ อยู่ในระดับดี เป็นเพราะว่า การสื่อสารทางการตลาดด้วยการใช้สื่อสังคมออนไลน์เป็นแรงบันดาลใจในการสร้างแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และทำให้ผู้ประกอบการสามารถสื่อสารประชาสัมพันธ์กิจกรรมการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผลการศึกษามีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ชลธิชา วัศศิริไพศาล (2563) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและทัศนคติในการรับชมรีวิวการท่องเที่ยวออนไลน์ ที่มีผลต่อความตั้งใจมาท่องเที่ยว 15 สถานที่ท่องเที่ยว จังหวัดกระบี่ ของผู้บริโภคเจนเอเรชั่นวาย ที่พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับชมรีวิวก ในภาพรวม มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

1.4 ระดับความคิดเห็นต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี อยู่ในระดับมาก เป็นเพราะว่า เมื่อนักท่องเที่ยวต้องการท่องเที่ยวจะทำการสืบค้นหาข้อมูลการท่องเที่ยว แล้วเกิดความต้องการอยากท่องเที่ยว อีกทั้งแรงกระตุ้นจากสิ่งจูงใจจะทำให้เกิดการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว โดยผลการศึกษามีความสอดคล้องกับ ประทินร์ ชันทอง (2564) ศึกษาเรื่อง การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว จังหวัดปทุมธานี ที่พบว่า การตัดสินใจท่องเที่ยวผ่านการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการการท่องเที่ยว ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นฤกร ชูสุวรรณ (2565) ศึกษาเรื่อง การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ คุณภาพการบริการ และแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจและความภักดีของนักท่องเที่ยวที่ใช้บริการที่พักในเกาะล้าน จังหวัดชลบุรี ที่พบว่า ภาพรวมการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับดีมาก

2. ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องค่า Chi-square = 149.298, $\chi^2 / df = 1.090$, p-value = 0.223, GFI = 0.962, AGFI = 0.958, RMSEA = 0.015 และ CFI = 0.993 มีความเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เป็นเพราะว่า การตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ขึ้นอยู่กับปัจจัยแรงจูงใจในการท่องเที่ยว การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ และอิทธิพลของแหล่งข้อมูลรีวิวกผ่านสื่อสังคมออนไลน์ โดยการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยผลการศึกษามีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พุทธิศักดิ์ กำจร (2565) ศึกษาเรื่อง แบบจำลองสมการเชิงโครงสร้าง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยววิถีเมืองของกลุ่มมิลเลนเนียลใน

จังหวัดขอนแก่น พบว่า ปัจจัยดึงดูดในการท่องเที่ยวมีอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อุบลวรรณ สุวรรณภูสิทธิ์ (2566) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการที่มีต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวไทย ที่พบว่า ตัวแบบสมการโครงสร้างการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการด้านการโฆษณาและการตลาดออนไลน์ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวไทย ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

3. การตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี และอิทธิพลของแหล่งข้อมูลรีวิวกผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ต่างก็ได้รับอิทธิพลทางตรงมาจากการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ และแรงจูงใจในการท่องเที่ยว ในขณะที่เดียวกันการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้รับอิทธิพลทางตรงมาจากอิทธิพลของแหล่งข้อมูลรีวิวกผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ส่วนอิทธิพลของแหล่งข้อมูลรีวิวกผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ก็ได้รับอิทธิพลทางตรงมาจากแรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ และพบว่า แรงจูงใจในการท่องเที่ยว ได้รับอิทธิพลทางตรงมาจากการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ โดยตัวแปรสาเหตุทั้ง 3 ตัวแปรร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้ร้อยละ 51.4 อาจเป็นเพราะการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการเป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวใช้ในการสื่อสารประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดความสนใจและและเสนอกิจกรรมการท่องเที่ยวให้ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยว ดังนั้น การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการจึงช่วยกระตุ้นแรงจูงใจในการท่องเที่ยวและช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมายได้อย่างตรงจุด โดยผลการศึกษาสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ไตรภพ สดประเสริฐ (2567) ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการที่มีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี พบว่า แรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการที่มีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

องค์ความรู้ที่ได้รับ

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาพบได้ว่า ในปัจจุบันเป็นยุคการสื่อสารทางการตลาดแบบบูรณาการช่วยผลักดันให้เกิดแรงจูงใจในการท่องเที่ยวมากขึ้น และเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการตัดสินใจในการเลือกมาท่องเที่ยว รวมถึงช่วยรักษานักท่องเที่ยวเก่าให้กลับมาท่องเที่ยวอีกในอนาคต การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการจึงเป็น

เครื่องมือสำคัญที่ช่วยสนับสนุนงานด้านการตลาดเป็นที่มาของยอดขายที่ส่งผลถึงการเติบโตของธุรกิจ เพราะเป็นสื่อที่สามารถกระจายตัวได้รวดเร็วและง่ายต่อการเข้าถึงข้อมูลของนักท่องเที่ยวและสอดคล้องกับพฤติกรรมการค้นหาข้อมูลของนักท่องเที่ยวในปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ผู้ประกอบการควรส่งเสริมการใช้การสื่อสารทางการตลาดแบบบูรณาการให้หลากหลายสื่อโดยเน้นสื่อเครือข่ายสังคมออนไลน์ เพราะสามารถให้ข้อมูลที่ทันสมัยทันเหตุการณ์ และสามารถตอบกลับทันทีเมื่อนักท่องเที่ยวมีข้อสงสัย
2. ผู้ประกอบการควรนโยบายวิเคราะห์ความต้องการของนักท่องเที่ยวเพื่อจะได้ออกแบบสื่อโฆษณาให้ตอบสนองต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มให้ได้มากที่สุดเพื่อสร้างความทรงจำที่น่าประทับใจจนอยากบอกต่อ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. ผู้ประกอบการให้ความสำคัญต่อการกำหนดและวางแผนการสื่อสารการตลาดบนสื่อสังคมออนไลน์ด้วยความถี่ต่อเนื่องลงกัโพสต์ และแต่ละเดือนควรมีเนื้อหาการท่องเที่ยวอะไรบ้าง โดยต้องโพสต์อย่างสม่ำเสมอตามแผนที่วางไว้ เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวรู้สึกอยากเดินทางมาท่องเที่ยวพักผ่อนและช่วยเพิ่มโอกาสเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมายใหม่ ๆ ด้วย
2. ผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญการพัฒนาบุคลากรให้มีความชำนาญในการทำตลาดบนสื่อสังคมออนไลน์ รวมถึงควบคุมดูแลและประเมินผลการสื่อสารทางการตลาดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ความต้องการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวได้ตรงจุด
3. ผู้ประกอบการควรร่วมมือกับหน่วยงานรัฐในการพัฒนาและปรับปรุงเพื่อสร้างภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้นเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เลือกเดินทางมาท่องเที่ยวเกาะสมุย เช่น ความพร้อมในการบริการข้อมูลทางท่องเที่ยว ความสะอาดปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาข้อมูลจากแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ และควรเพิ่มระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงประจักษ์ และค้นพบข้อเท็จจริงใหม่ที่มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการวางแผนทาง

การตลาดแบบบูรณาการซึ่งถือเป็นการดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพิ่มมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2567). **การท่องเที่ยวไทยปี 2567**. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 1 ตุลาคม 2567 จาก https://www.thairath.co.th/money/economics/thailand_econ/2764434
- กรมการท่องเที่ยว. (2565). **แผนพัฒนาบริการท่องเที่ยว พ.ศ. 2566-2570**. กรุงเทพมหานคร: กองพัฒนาบริการท่องเที่ยว. กรมการท่องเที่ยว.
- จุฑาพร บุญศิริรัฐ. (2563). การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการท่องเที่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศบนโลกดิจิทัล. **วารสารปัญญาภิวัฒน์, ปีที่ 12 ฉบับที่ 2** ประจำเดือนพฤษภาคม-สิงหาคม 2563, 285-301.
- ชลธิชา วัชรวิเศษ. (2563). **พฤติกรรมและทัศนคติในการรับชมรีวิวการท่องเที่ยวออนไลน์ที่มีผลต่อความตั้งใจมาท่องเที่ยว 15 สถานที่ท่องเที่ยว จังหวัดกระบี่ของผู้บริโภคเจนเนอเรชั่นวาย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. วิชาเอกการตลาด. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ไทรภพ สดประเสริฐ. (2567). **แรงจูงใจในการท่องเที่ยว และการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการที่มีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. วารสารบริหารธุรกิจศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่ 15 ฉบับที่ 2** กรกฎาคม-ธันวาคม 2567, 1-15.
- นฤกร ชูสุวรรณ. (2565). **การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการ คุณภาพการบริการ และแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจและความภักดีของนักท่องเที่ยวที่ใช้บริการที่พักในเกาะล้าน จังหวัดชลบุรี**. ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. วิชาวิชาการจัดการ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประทีนร์ ชันทอง. (2564). **การสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว จังหวัดปทุมธานี. วารสารวิทยาลัยนครราชสีมา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์) ปีที่ 15 ฉบับที่ 1** มกราคม – เมษายน 2564, 38-51.
- พงษ์ศักดิ์ จำแก้ว. (2566). **ข้อมูลท่องเที่ยวจังหวัดสุราษฎร์ธานี**. สุราษฎร์ธานี: กองการท่องเที่ยวและกีฬา. องค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี.

- พระราชกฤษฎีกา. (2562). กลยุทธ์ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวของประชากรรุ่นแซตในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. **วารสารธุรกิจปริทัศน์ ปีที่ 11** ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2562), 99-110.
- พุทธศักดิ์ กำจร. (2565). แบบจำลองสมการเชิงโครงสร้างปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยววิถีเมืองของกลุ่มมิลเลนเนียลในจังหวัดขอนแก่น. **วารสารบริหารธุรกิจและการบัญชี มหาวิทยาลัยขอนแก่น ปีที่ 6** ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2565, 68-93.
- พุทธศักดิ์ สุภสร. (2563). การนำเสนอทิศทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวของ ททท. ปี 2565. สืบค้นออนไลน์เมื่อ 1 ตุลาคม 2567 จาก <https://tatreviewmagazine.com/article/tourism-direction-2020/>
- อุบลวรรณ สุวรรณภูสิทธิ์. (2566). อิทธิพลของการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการที่มีต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวไทย. **วารสารวิทยาการจัดการและการบัญชี ปีที่ 2** ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2566, 1-17.
- Hair, J. F. (Jr.), Hult, G. T. M., Ringle, C. M., & Sarstedt, M. (2014). **A Primer on Partial Least Squares Structural Equation Modeling (PLS-SEM)**. California, CA: Sage Publications
- Kline. (2016). **Principle and Practice of Structural Equation Modeling**. New York: The Guilford Press.